

3 1761 06633238 8

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

6180.

Charlotte Amalie

Prinsesse af Danmark

Et historisk Livsbillede

af

C. Barner. *n*

Kjøbenhavn

Andr. Fred. Høst & Søn

1878.

brief
PTB

0041297

Forste Kapitel.

Balvandet Aar var henrunden, siden Kong Frederik den Fjerde hensov i Odense Natten mellem den 11te og 12te Oktober 1730. Hans danske Sind, utrættelige Arbeidsomhed, Sagtmodighed og Kjærlighed til sit Folk havde erhvervet ham en varig Plads i dets Hjerte. En Seirs Periode var under hans Regimente oprunden for Danmark, og den danske Hær tillands og tilbunds havde vundet sig uvisnelige Lavrbær. Dernæst bør det ingenfinde forglemmes, at fjerde Frederik var den første danske Konge, som lod sine Døre aabne for Lave som for Høie, da han den fire og tyvende Februar 1725 lod offentlig kundgjøre, at alle hans Underfaatter, som havde billige Klagemaal eller Andragender at forebringe, maatte hver Onsdag Formiddag selv i Kongens Nærværelse fremkomme med deres Sup-

pliker. Endog da Sygdom næsten gjorde hver en af disse Nodientjer til Smertens Timer for Kongen, undlod han dog ikke at staa ved „Supplikkisten“, hvortil han alene havde Nøglen, og hvori Enhvers Andragende, fra Grevens til Betlerens, blev stuet ind gennem en Sprække, og senere omhyggelig gennemgaaet. Men endnu dybere end af Folket blev denne Konge dog savnet og begravet af de to Kvinder, der i Livet stode hans Hjerte nærmest, Dronning Anna Sophie, født Reventlov, og Prinsesse Charlotte Amalie, som nu Begge fjernt fra Hovedstaden levede adskilte og sorgbetyngede paa deres stille Slotte.

Majolen, den lyse unge Skov med dens fine Løv, og Lærernes, Svalernes og Stillelidsernes muntre Toner forenede sig om at oplive Kongedatterens Hjem, det venlige Gyldenlund. En Karet med Baabenskjold, fire Heste, Forrider, Kusk og tre Tjenere med pudrede Parykker og iførte et glimrende Livré kom kjørende ad Landeveien, der fører fra Hovedstaden. Vognen holdt for Slottet. En kostbar klædt, smuk, yngre Dame steg ud og ilede forbi Schweizeren og de dybt bukkende Lakaier.

Uden at lade sig melde, hastede Geheimeraadinde Blohme, født Komtesse Friis, Storkantsler, Grev Holsteins Steddatter ind til Prinsessen, som stod ved det

aabne Vindue i et lille med rosenrødt Silke, Marmorstatuer og kostbare venetianske Vaser og Speile prydet Boudoir. Charlotte Amalie var fem og tyve Aar, middelhøi, slank og spædlemmet. Haaret var høit opstrøget, pudret, og faldt ned ad Nakken i lange, naturlige Lokker. Ansigtformen var oval, Lineamenterne fine og regelmæssige, Hudfarven vidunderlig deilig, og den lille Mund forsynet med to Rækker blændende hvide Tænder. Udtrykket vidnede om Fromhed, og i de smukke, blaa Øine var der et drømmende Blik. Hun var klædt i en sort Atlasfæs Dragt, udskåret, med en opstaaende hvid Ribestrimmel, glat Liv med lang Spids og Fiskebensstjært under den folderige Koe. De korte, nedhængende Ærmer dublerede med Kniplinger lode hendes fine, hvide juvelprydede Arme og Hænder ubedækkede. Charlotte Amalie var bekendt for sin Ynde og Skjønhed, men det muntre, spillende Vid, der sprudlede stærkt frem i hendes Barndomsaar, var bleven kvælt af hendes Moder, Dronning Louises overdrevne gudfrygtige Opdragelse. Istedetfor at stemme sin unge Datter glad i Haabet og i Vissheden om Guds Godhed, havde hun kastet et sorgeligt Tungsinde over hendes Sjæl. I den daglige Omgang med den liblige, flogne Dronning Anna Sophie var dette tildels svundet bort, men de sidste Aars Sorger og Længsel havde

atter faldt det tilbage. Charlotte Amalie havde været den afdøde Konges kjæreste Barn, og hans Gæmildhed mod hende havde gjort hende til Europas rigeste Prinsesse, men hendes rene, elskelige Sjæl havde ingen Skade taget af al denne Rigdom.

Geheimeraadinde Blohmes raslende Silkefjole bragte Prinsessen til at vende sig om.

„Velkommen, kjære Frue,“ udbrod hun og gik hastig den Indtrædende imøde, idet hun bød hende tage Sæde ved sin Side paa en lille Ottoman. „Sag jer af Eders Miner, at I bringer Tidender fra min ædle Moder, men det synes mig, at Noget har allarmet Jer,“ tilføiede hun ængstelig.

„Eders kongelige Høihed, nu kan jeg meddele, hvorfor min høie Tantes Breve ere udeblevne. Hun undres sikkert ligesaa meget over vor Tavshed. Blohme havde faaet Nys om, at Kongen, Himlen vide fra hvilken Kilde, har erfaret, at Enkedronningen førte Brevvevling med os, og at han ønskede at forstyrre den. En ubetænksom Ytring af Generalpostdirektoren gav min Egtefælle Mistanke, og i denne Morgenstund er det omsider lykkedes ham at faa Gaaden løst. Eders kongelige Høihed anede mindst, at Kongen allerede den femtende November har udstedt en skriftlig Ordre, som lyder saaledes: „Følge denne Vor Allernaadigste Special-Ordre har

Vor Etatsraad Schulin at borttage fra Posten alle Breve, som ere adresserede til Clausholm, og om hvilke det er at formode, at i samme befindes Memorabilia, samt allerunderdanigst at indhæendige Os saadanne, hvorfor Vi allernaadigst ville tildele ham dette, til sin décharge, men tillige anbefalende ham paa det skarpeste at fortie og hemmeligholde den ham allernaadigst tildelte Ordre."

Prinsessen blegnede, og en Pavse opstod. Overvældet af denne Efterretning formaaede hun ikke strax at svare.

"Heri skuer man atter Prinsesse Hedvigs og hendes Favorit, Overkammerherre Plejs's Værk," tog Fru Blohme igjen Ordet med Heflighed. "Den høifalige Konge havde jo neppe luffet sine Dine før de vilde, at hans Dronning skulde kastes i Kjøbenhavns Kæstel og berøves Dronningenavnet. Min hele Sjæl oprøres, naar jeg tænker paa alle de Forsølgelser, som min ulykkelige, ædle Tante har været og endnu er Gjenstand for."

"Tror I, at jeg mindre dybt krænktes ved den haarde Behandling, som bliver tildelt min Faders kronede Dronning, hans Hjertes elskede Anna Sophie?" svarede Prinsessen bevæget. "Seg har, som I veed, forgjæves anjagt min kongelige Broder om Tilladelse til at turde bo hos hende. Seg har mindet

ham om, at han selv ofte har bevidnet hende sin underdanige Taknemlighed, naar hun som den fjærligste Moder fremmede hans Ønsker ved sin Indflydelse paa vor kongelige Fader. Men det smerter mig, at Dronning Sophie Magdalene, der har Magten, og hvis Naade Schulin skylder sin Op høielse, ikke har hindret denne sidste despotiske Handling."

"Prinsesse Hedvig kan med Rette kaldes Intrigernes Dronning," vedblev Geheimeraadinden. "Hendes Had til Dronning Anna Sophie kjender ingen Grænser. Det er hende og Carl von Pless, som hemmelig have dikteret Kongen det opvørende Reskript af elvte November 1730, hvilket ikke alene indeholdt de blodigste Forhaanelser, men endog berøvede den stakkels Enkedronning Størstedelen af, hvad hendes kongelige Gemal havde skænket hende."

"Min Broders svage Karakter er en Ulykke for os Alle," sukkede Charlotte Amalie. "Man har indgivet ham en ensidig og ubarmhjertig Opfattelse af min Stedmoders Forhold. Ifølge denne Opfattelse mener han at handle overensstemmende med Guds Retfærdighed."

"Mindes I, Mademoiselle, at der blev anbefalet mine Forældre at formaa Enkedronningen til, at

hun med underdanig Taknemlighed ſkulde underkaſte ſig Hans Majestæts Villie, da han bød hende udlevere Kong Frederiks Testament, og hvert et af Eders kongelige Broders egne Breve til hende, — de Breve, ſom han ſkrev ſom Kronprins? — Hvor er det muligt, at Hans Majestæt, der er i Beſiddelſe af ſaa mange ædle, ophøiede Egenſkaber, kunde handle ſaaledes?”

„Det Hverv, ſom i hin Stund blev givet Storkantzler Holſtein, Grev Rantzau og Eders Gemal at udføre, vil deſværre ſætte en Plet paa min Broders Hæder. — Himlen være takket, at der dog ſenere blev udſtædt et mildere Reſkript.“

„Enkedronning Anna Sophies Hoimodighed maatte ſelv afvæbne hendes Tjender. — Det vil ſige en kort Tid. — Et har jeg endnu fortiet. Enkedronningen er ſyg og underkaſtet heftige Anfald.“

„Hun er ſyg og lidende!“ udbrød Charlotte Amalie. „Madame — Anna Sophie har Krav paa min datterlige Kjærlighed. Jeg byder mig til Gjæſt paa Boller. Vi følges ad til Kallundborg. Derfra ſeiler jeg til Aarhus og drager hemmeligt til Clausholm, medens I reiſer til Boller og venter mig der.“

„Min Gud! Eders kongelige Høihed, betænk en

slig Rebellion mod Landets Eneherjer!" svarede Geheimeraadinden forfærdet.

"Frygter I, saa reiser jeg uden Eders Hjælp. I aner ikke, hvor mægtig Længselen drager mig."

"Jeg ser, at Eders Beslutning er uroffelig. Himlen bevare Eder for Kongens Brede. Ulrik Adolf Holstein og hans Familie kan ikke svigte Frederik den Fjerdes Datter."

"Tak! — Forsigtigheden byder mig ikke at medtage nogen af mine Damer. Frøken Holstein er altfor intimt lieret med Prinsesse Sophie Hedvig's Hoffrøken, og Geheimeraad von Osten og Grev Sponeck staa min Broders Hof for nær til, at jeg tør indvie Komtesse Sponeck eller Frøken von Osten i denne farlige Hemmelighed."

"Det er fuldkommen sandt, men er der Ingen af det underordnede Hofpersonale?"

"Jo, jeg agter at medtage min dyrebare Faders gamle, prøvede Kammertjener Albro, samt min første Kammerjomfru."

"En Datter af Renteskriver Rosenberg og Kammerpigen, som hjalp Komtesse Reventlov, da hun flygtede til Skanderborg?"

"Ja. Hende kunne vi stole paa."

"Det Hele forekommer mig ganske eventhyrligt," bemærkede Fru Blohme. "Det er nobelt handlet

af Eder, og en sliq dristig Tanke er ret pikant, i Særdeleshed dersom jeg vidste, at vi vilde møde en skøn Fyrsteson," tilspioede hun spøgende.

„Her i Landet møder man kun den regjerende Dronnings talrige tyske Slægtninge, som tragte efter det danske Guld. Til dem staar ikke min Hu," lod Prinsessens Svar.

„Hvilket ikke stemmer Dronningen gunstig mod Eder. Hun saa langt heller et Vgteskab mellem Eders kongelige Høihed og Hans Durchlauchtighed, Markgreve —"

„Tal ikke derom," afbrød Prinsessen hende. „Markgreve Frederik Ernst har opført sig slet mod sin Gemalinde Christiane Sophie af Bevern. Det gjør mig ondt, at han skal beklæde en Statholders Værdighed i Hertugdømmerne. Selv min svage Broder maa ofte modsætte sig hans Fremgangsmaade. — Men nu vil jeg kun tænke paa Rejsen. Jeg vil underrette Mösting om min Villie. Han undlader sikkert ikke at blive saare bestyrtet, fordi jeg agter at rejse uden Følge eller andet Ceremoniel."

Prinsessen havde ikke taget feil af sin Hofmester, Hr. Alexander Möstings Tanker, og hun havde adskillige Kampe at bestaa med ham, som vidste, hvor strengt den regjerende Konge og Dronning holdt paa

Ceremoniellet. Desuden anede han, at denne Reise til Boller ikke vilde undlade at vække Mishag.

Saa Dage efter var den lille Hoffstat imidlertid samlet for at sige sin unge Herskerinde Farvel. Da den stadselige Karet forspændt med sex Heste var ude af Syne, traadte Lafaien Peter Ryssel dybt bukkende hen til Hofmesteren og bad Hans Excellence om Tilladelse til at maatte reise hjem til sin Familie.

Møsting fastede et gennemtrængende Blik paa det ungdommelige, ret tiltalende Fysiognomi, der for en overfladisk Sagttager kun udtrykte en venlig Trosthyldighed.

„Nei. Han bliver her. I det Mindste for det Første. Han har altid saa mange Begjæringer om Orlov,“ lod Møstings barske Svar, idet han vendte sig fra Lafaien.

Peter Ryssel var en Søn af den bergtede Kammerassessor Ryssel, som paa Grund af sine usjandsfærdige Beskyldninger mod Dronning Anna Sophie og hendes Familie blev dømt til „at miste Hæd og Boeslod, stryges til Ragen, og at bære Stene af Byen.“ Paa Dronningens Forbøn blev han imidlertid tillige med sin Medskyldige Præsten Hans Troyel benaadet med livsvarig Hensættelse paa Munkholm. Da Ryssel havde stor Familie, som sad i elendige Aaar, havde Charlotte Amalie

af Medlidenhed taget Sønnen i sin Tjeneste, og fort før at disse Begivenheder fandt Sted, var den gamle Rysjel bleven frigivet af Christian den Sjette. Da Rysjel havde modtaget Hofmesterens Afslag, listede han sig bort, men Møsting mumlede halv-
høit:

„Den Rnægt huer mig ikke. Stod det til mig, jog jeg ham strax paa Døren.“

De tre unge Hoffrøfener havde imidlertid trukket sig tilbage til et af de forreste Gemakker, hvor de dannede en tæt Gruppe og hvissende tilkjendegave hverandre deres Utilfredshed over, at Prinsessen var reist uden deres Ledjagelse. De bedømte hendes Udfærd som et Lune, hvilket de ellers ikke vare vante til at finde hos hende.

„Mine Damer,“ lod pludselig Møstings Stemme.

Bestyrkede opdagede de nu, at han stod ved deres Side.

„Da man desværre kan formode, at Prinsessens Rejse ikke vil behage Majestæterne,“ vedblev han, „saa anmoder jeg Eder om, saa længe som muligt at bevare Tavshed desangaaende. Hendes kongelige Høiheds Damer og Kavalerer bør ikke være de Første til at udbrede denne Nyhed.“

Møsting havde forstaaet at jætte sig i Respekt

paa Gylldenlund, hvorfor de tre Hoffrotener hastig forsikrede ham om deres fuldstændige Tavshed. Hvad Kammerjunker von der Litz angik, saa vidste Møsting, at han for Charlotte Amalies Skyld kunde lade sin høire Haand afhugge.

Andet Kapitel.

En Mil nord for Aarhus, i Nærheden af Rødo Vig, hæver Egaa gamle Sogneskirke sig, bygget af hugget Kampesten. I katholske Tider kaldtes den Simonis og Judæ Kirke, og senere blev Sognet et Præbende til Aarhus Domkirke. Seks og tyve Aar før disse Begivenheder fandt Sted, var den allerede et Annex til Hjorthøj Sogn. Da Præsten Andreas Thorjens paa dette Tidspunkt blev kaldet til Sognepræst over disse to Kirker, var Hjorthøj Præstegaard i en saa forfalden Tilstand, at der krævedes en ny Hovedbygning. Thorjens fremkom nu med et indstændigt Andragende om, at han maatte opslaa sin Bolig tæt ved Stranden, da han erflærede Soluften nødvendig for sit Helbred. Kaldet var temmelig indbringende og hans Familie kun lille, hvorfor han tilbød at udrede de fleste af Bygnings-

omkostningerne. Man fandt hans Andragende be-
synderligt, men dette Tilbud hjalp til, at det blev be-
vilget.

Ved den sydlige Side af Hovedlandeveien, mellem
Byerne Egaa og Skjerring, hvilken sidste ligger
umiddelbart ved Stranden, rejste der sig snart en
hyggelig Præstegaard. Egnen var meget flad,
navnlig mod Søen, men de frugtbare Marker,
gjennemskaarne af talrige Åløb i Forening med
Havet gav Landskabet et venligt Præg og nogen Af-
verling. Bygningen, som Thorsten lod opføre, var
lav, men usædvanlig rummelig, og indeholdt for-
uden Storstuen, Præstens Arbeids- og Soveværelse,
endnu adskillige Gæstefamre. Møblerne vare tarve-
lige og plumpe, Betræffet af hjemmespundet Hver-
garn og Bæggene falkede, men overalt herskede
Orden og Properhed, hvilket skyldtes Præstens gamle
Husholderske Abalone, der i en talrig Række af Åar
havde styret Huset for den nu syv og halvfjerdsinds-
tyveaarige Olding.

Andreas Thorsten havde tidlig mistet sin Hustru,
og deres eneste Son havde kun voldt ham Sorg og
Skam, men han var en trofast og nidkjær Støtte for
sine Sogneborn, og han nød stor Agtelse i hele Egnen
for sine Rundsfaber. Dertil gif der et godt Ry af
hans Gæstfrihed, og i hine Tider da Reiser vare

langsomme og besværlige og Herbergerne kun faa og slette, vare mange Rejsende Præsten Thorjen taknemlige, fordi de i hans Hjem, i Forening med en venlig Modtagelse, havde fundet et godt Matteleie og et kraftigt, vel tilberedt Maaltid.

Bæggene i Præstens Arbejdsværelse vare bedækkede af velsyldte Boghylder, og Thorjen sad i sin store Armstol ved et firkantet Fyrretræsbord, og boiede sit ærværdige, hvidhaarede Hoved over en ligesaa ærefrygtindgydende Foliant. Da lode flirrende Sporer og raske Fodtrin paa Forstuenes stenbelagte Gulv. Døren blev revet op og paa Tærskelen stod en høj, ung Mand, med en stolt, elegant Holdning. Hans svære, mørke, krøllede Haar dannede en naturlig Allongeparyk, som omgav hans smukke, intelligente Hoved. Ansigtetsfarven var solbrændt, Dinene store og mørkeblaa med et dristigt Blik, og et let Overfæg krusede sig over hans fint formede Mund. Han var iført russisk Gardeofficers Uniform, bestaaende af en tæt tilknappet, grøn Klædeskjole, og dito Hue med Guldbaloner, højskastede Støvler, og om Livet et Gehæng, hvori han bar en Huggert, en Mellemting af et Sværd og en Naarde.

„Min kjære, gamle Fostersfader!“ udbrød han med et kraftigt, malmfuldt Organ, hvori der vibrerede

en Kjærlighedstone, som kun kunde flinge fra et trofast Bryst, og som syntes at elektrisere Oldingen.

„Gerhard! Min hjerte Søn!“

Den Nysankomne kastede sig til den Gamles Bryst.

Efter en lang og inderlig Omfavnelse kom Thorsten omsider igjen til Ordet, og ytrede sin Forundring over Foster sønnens uventede Komme fra det fjerne Rusland, hvor han havde færdedes i flere Aar.

„Jeg længtes efter Dig og efter mit Fødeland. — Ja, jeg tænkte nok, at Du blev gammel! Dit Haar er blevet hvidt og din Ryg er bøiet.“

„Ja, det lakker stærkt ad Aften med mig. Men lad mig nu rigtig betragte Dig. — Hvor Du har udviklet Dig! Man skulde fast formode, at Du var tredive Aar, og dog er Du kun sju og tyve. Din Skikkelse viser Manddomskraft, og der staar Fasthed præget i Dine Træk, men Dit Blik er endnu mildt og kjærligt. Din Sjæl har med Himlens Hjælp ingen Skade taget blandt de vilde Soldater.“

„Den Stund jeg reisste vare Dine sidste Ord til mig: „Gerhard, hvordan det end monne skikke sig, saa bliv Din Gud og Din Vre tro.“ — De Ord har jeg gjemt.“

Thorsten strøg med Haanden over Dinene for at knuse en Taare, da et høit Udbrud, som lød bag ved

dem, hurtig bragte Begge til at vende sig om. Abelone var ubemærket kommen ind, og slog nu Hænderne sammen, idet hun med et Glædeskrig udraabte:

„I, Du Altmægtige! En tør næppe tro sine egne Dine. Det er jo vor egen Gerhard.“

„Ja vist, lille Abelone!“ svarede Gerhard og rakte hende smilende Haanden, idet han venlig betragtede den noget trivelige Matrone med sit stive Hovedsæt og sin storblomstrede Kattunstjole. „Hun er jo rask og rørig endnu, trods sin Alder.“

„Tredjindstyve Aar,“ svarede Abelone og neiede, „og En skulde mene, at En endnu kunde udrette sit Arbejde. Vel gaar det lidt svagt med Synet, men Abelone kunde dog kjende Jer igjen. Og dog ser I ganske anderledes ud, end da I rejste. Kan I mindes Husbond, at Abelone jagde: „Der er Staal i den Knægt, han bliver Mand.“ Ja! I er min Sandten bleven en rigtig Stadsmænd“ —

„Men uden Mad og Drikke,“ afbrød Gerhard hende.

„Søsjes! I har Ret. En bliver ganske forvirret af bare Glæde,“ lod den gamle Husholderskes Svar.

„Og nu kommer min Tjener kjørende med Bagagen. Jeg stod af Vognen for at overraske Jer. Hør Abelone, hun maa sørge godt for Poul Onju-

chowitjch. Det er en Kjærnekarl, som siger, at han vilde følge mig til Siberien."

"Han skal faa faa meget Gul, som han kan æde, og Ol og Brændevin ovenikjobet," forsikrede Abelson. "Det var dog en vældig Karl! — Jeg tror, Gud hjælpe mig, at han er over tre Alen lang," udbød hun, da den kraftige Russer sprang af Vognen, tog sin Herres Reisetoi paa Raffen og bar det ind i Huset.

Hun skyndte sig nu afsted for at tilberede et Fjestmaaltid til sin Yndling, som hun havde pleiet med moderlig Omhu fra den Aften, da Præsten kom fjørende med den spæde Dreng, hvem han optog i sit Hus som sin Pleiesøn.

Gerhard havde nydt en omhyggelig Opdragelse, og det opvakte Barn havde aldrig givet sine Lærere Anledning til Klager. Da Thorsten tidligere havde været Hovmester i den Gersdorffske Familie, lykkedes det ham at faa Gerhard sat paa Skolebænken med Sonner af Landets første Adelsmænd, men den af Naturen ærgjerrige, stolte og heftige Gerhard blev her sat paa en haard Prøve. En af hans Tegnaldrende, den unge Christian Gersdorf, Arving til, og tilkommende Eier af Bosnæsgaard, Kvælstrup, Tsgaard, Kjærsgaard og Kvælsøgaard, Søn af Konferentsraad Sofus Gersdorf, Amtmand over Kalo

Amt, og Fru Edele Margrethe født Krabbe, sluttede sig med Varme og et sandt Venſkab til ham, men den øvrige Ungdom gjorde ham ofte til Gjenſtand for haanende Bemærkninger paa Grund af hans ubekjendte Herkomſt. Den Gersdorffſke Familie nød paa dette Tidspunkt ſtor Anſeelse. Jarfaderen, Geheimeraad Gersdorf havde ligeledes været Amtmand over Aalø Amt, og flere af dens Medlemmer beklædte høie Stillinger ved Hove. Den unge, rige Adelsmands Venſkab, Gerhards Flid og perſonlige Skjønhed vakte Jalouſien, og bidrog end mere til de for omtalte Forfølgelſer, ſom navnlig gjorde ſig gjældende paa Akademiet. Diſſe perſonlige Stridigheder bleve forøgede ved den himmeliſke Utilfredſhed, der gjærede hos Mange af Adelen, fordi Frederik den Tjerde ofte tilſideſatte dem, og holdt dem fra Hæderspoſter, ſom ikke alene deres Fødsel, men perſonlige Fortjenelſter gjorde dem værdige til. Diſſe Uretfærdigheder havde ſin Grund i Kongens ſtore Miſtænktſomhed, og den ſkinſke Frygt med hvilken han vaagede over ſin Enevælde, men de bidroge ogſaa til at ſtemme de unge Adelsmænd endnu mindre gunſtige mod Enhver, i hvem de befrygtede en tilkommende Medbeiler.

Paa ſamme Tid begyndte Kronprinsesse Sophie Magdalene at bane Vej i Danmark for ſine tyſke

Benner, hvorved Forholdene stillede sig endnu ugunstigere. Gerhard blev Officer, men da Freden var sluttet 1720, og der ingen Udsigt viste sig for ham til at erhverve Laurbær i sit Fødeland, hvorimod de skinsyge Forfølgelser truede med at virke hæmmende paa hans Livstillling og irriterede hans meget pirrelige Gemyt, saa greb han en raast Beslutning og gif til Rusland. At han der gjennem Kampen havde naaet et lykkeligt Resultat, vidste Thorjen af hans korte Breve. Det laa ikke til Gerhard at bruge mange Ord, men Thorjen længtes dog efter af hans egen Mund at erfare noget nærmere desangaaende.

Det varede ikke længe, før Abalone havde et Maaltid beredt. Bordet var dækket i Storstuen. En vældig Skinke stod paa det, dertil unge Grøn-jager og Ug, et Par Kyllinger havde maattet lade Livet, og hun hastede med at skænke den ægte spanske Vin, som ellers blev omhyggelig gjemt.

„Seg kjender denne liflige Vin, der kun kommer frem naar her er Fæst i Huset,“ udbrød Gerhard og hævede Bægeret, da begge Herrerne havde taget Blads ved Bordet.

„Ja, i den ville vi drikke Din Velkomsthjal, min hjerte Son,“ svarede Thorjen, og stødte sit Bæger mod hans.

Abelone neiede, og Gerhards gode Appetit viste hende snart, at hendes Ønske, at den danske Mad maatte smage ham godt, fuldstændig gik i Opfyldelse.

„Lad mig saa høre, hvad der egentlig saa hurtigt banede Dig Vej til Lykken?“ spurgte Præsten, da Gerhards Hunger var tilfredsstillet, og Abelone havde fjernet sig.

„Mit Kjendskab til Krigsvidenskab og anden Videnskab. Ruslands Herskere tage gunstig mod en Fremmed, naar han bringer Kundskab med sig.“

„Det var da vel, at Du fik lært at holde Boglærdom i Være,“ bemærkede Thorsten.

„Ja, jeg har ogsaa flittig gransket i de mange Bøger, som min kjære Faders Visdom lod mig forsyne med. — Ved min Ankomst til Rusland kom jeg ind i den preobraschenskiske Garde, og har tjent mig op fra Menig, ligesom Czar Peter selv. Og nu er jeg Kaptain under Oberst Soltikow.“

„Czar Peter var altsaa den første Keiser, som Du tjente?“

„Ja. Vi have mange Gange manøvreret paa Nevaens Bende. — Desværre døde han jo kort efter, men jeg har aldrig set en mer handlekraftig og raadsnar Mand.“

„Men grusom og raa.“

„En mild Hersker var han ikke, det er sandt,

men han har formaaet med sin stærke Mand at løfte hele denne uhyre Nation fra Barbariet op til Kulturen. Dette Værks Storhed har grebet min Sjæl. Til dets Fuldbendelse vil jeg fremdeles ofre mine Kræfter og mit Liv."

"Det Maal er Dig værdigt! Det ligner min kjære Fostersøn at stille sig som Hovding for et Ræmpeværk," lod Thorjens Svar. „Dog kunde jeg ønske" — her holdt han inde, som om han fortrodd den halvt udtalte Tanke.

"Du kunde ønske, at det var for Danmark, at jeg ofrede mine Kræfter," faldt Gerhard ham i Talem. „I mit Fødeland er der ingen Plads for mig," tilspiede han bittert. — „Men lad os gaa videre. Efter Czarens Død kom Partikampenes Tid. Jeg var nær bleven exileret til Siberien med Fyrst Menzikow. Hans Gjender, Dolgoruchierne, og den unge Keiser selv, saa med meget mistænksomme Blikke paa mig."

"Du stakkels Dreng!" udbroød Thorjen bevæget, „Du stod ene midt i et Net af Rænfer."

"Na ja, i den Tid saa det tidt mørkt ud, men min egen Villiekraft holdt mig opreist. Saa fandt jeg en Belynder i Münnich, og ham kan jeg tildels takke for Anna Iwanownas Gunst; Energi og utrættelig Virksomhed det synes han om. Jeg vil

betro Dig, at om kort Tid ſkal jeg følge ham ſom Oberſt, og ſaa —"

„Min Søn, Du forſærder mig," udbrod Oldingen og blegnede.

„Hvorfor?"

„I dette Rige, regjeret af herſteſyge Yndlinge, der gaar Veien enten til Siberien eller — til Skafjottet."

„Det kan gjerne være, men jeg føler Trang til at udrette mer end Golt i Almindelighed. — Der gives Stemmer i Ens Bryſt, der tale ſaa høit, at man maa adlyde dem. — Du veed, jeg kan ikke leve af Smaaheds Sultefur."

Thorſen juſtede dybt og reiſte ſig. En Pavſe opſtod, ſom Gerhard afbrød ved at ſpørge om Nytt fra Egnen.

„Chriſtian Werſdorf er kommen hjem fra ſin lange Udenlandsreiſe. Han opholder ſig for Tiden paa Boſnæſgaard, beſøger ofte Egaa Præſtegaard og taler tidt om ſin Barndomsven," fortalte Thorſen.

„Det var en lys Tidende! Den troſaſte Chriſtian! Han glæder ſig, fordi det gaar mig godt, men den tykke Greve, Haß von Hahn, han —"

„Jeg troede, at Maren havde udflettet Minderne om de Drengefeider."

„De Drengeseider jog mig bort fra Danmark,“
udbrød Gerhard heftig.

„Ja, ilter var Du altid, trods mine Formaninger.
Sag har omsonst arbeidet paa at plante Ydmyghed i
Din Sjæl.“

„Hahns Ord slog Rod i mig som Barn, derfor
huser jeg dem som Mand. „Hvem er Din Fader?“
— „Hvor er Din Moder?“ — „Hvilken Plads til-
kommer Dig, Du Snylteplante?“ — Saadanne Spørgs-
maal indeholdt en Forhaanelse. Den Taage, hvori
mine Forældre have indhyllet min Fødsel, den ligger
klam omkring mig.“

„Hvorfor vil Du altid drage disse Tanker frem?
Har Forhønet da ikke hidtil styret dine Tjød?“

Gerhard greb den Gamles Haand.

„Tilgiv, Fader! Du har Ret til at bebrejde mig
min Mangel paa Taknemlighed. Du, den Frem-
mede, Du var god mod Hittébarnet og skænkede det
Ly ved din Urne og Barneret i dit Hjerte.“

En underlig Sitren bevægede Thorstens Læber,
og istedetfor at møde Gerhard's aabne, hjertelige
Blik, slog han Dinene ned.

Lyden af Hestehove lod sig høre, og en stadseelig,
ung Rytter holdt for Døren. Gerhard ilede ud og
laa et Dieblif efter i Christian Gersdorfs Arme.
Gjensynets Glæde var stor paa begge Sider. Da

Gerhard atter tog Plads i Storstuen mellem Vennen og den gamle Sognehyrde, vare alle Nag svundne bort og hans Sjæl kun opfyldt af Fryd over igjen at samles med dem, som altid havde vist ham Kjærlighed. Gerhard maatte gjentage Beretningen om sit Livs Begivenheder i Rusland, og da disse vare drøftede, erkjendte han sig om Gersdorfs Fremtidsudsigter.

„Seg har endnu intet Mærkværdigt udrettet,“ svarede denne, „men har slaffet i nogle Aar om i Udlandet, samlet mig lidt Kundskaber ved fremmede Universiteter, og er kommen til den sørgelige Erfkjendelse om, hvor langt tilbage vi ere her hjemme med Hensyn til Retspleien og i mange Grene af Videnskaberne.“

„Seg sætter min Lid til vor udmærkede Retslærde, Andreas Hoier,“ sagde Thorsten, „han skal nok hjælpe paa Lovkyndigheden. Dernæst er Christian den Sjette en videnskabselskende Konge. — Men der er meget af afhjælpe,“ tilføiede han.

„Du vil vel ikke leve alene som Tordedrot?“ spurgte Gerhard Vennen.

„Nei. Med Tiden ender jeg forhaabentlig som Amtmand. Smidlertid har jeg Udset til at komme ind i Hans Majestæts Hofstat, som tjenestgjørende Kammerjunker. Godt er det, at dansksindede Mænd

staa Kongen nær. I Kong Frederiks Tid maatte Adelen kæmpe mod Kongens Mistanke, nu vrimler Hoffet af Tyffere, der true med at ruinere Landet."

"Jeg anede nok, at det vilde gaa saaledes," svarede Gerhard.

"Markgrevinden, som jo stadig har taget Ophold her, faar fyrrethve Tusind Rigsdaler i Haandpenge om Aaret," vedblev Gersdorf. "Dronningens ældste Broder erholder firjindsthyve Tusind, den Yngste tredjindsthyve Tusind, foruden at Dronningen skænker dem store Summer af sin Privatkasje. Hertugen af Würtemberg, Prins Georg af Bevern og alle de øvrige tyske Herrer erholde en langt større Gage end nogen dansk General, og besætte de største og bedste Poster uden at være værdige til dem."

"Ja, det ser ilde ud ved Hove for danske Dine," bemærkede Thorsten. "Nu vil Dronningen ogsaa, at det gamle Slot i Kjøbenhavn skal nedrives og et nyt og pragtfuldt opføres. De Thurah er ligeledes isærd med at ombygge Hirschholm Slot, hvilket skal koste uhyre Summer."

"I Kong Frederiks Tid var Hoffet ikke saa pragtfuldt, efter som han var saare sparsom, men der blomstrede Elskov og Bid. Nu, au contraire! —" Den unge, tilkommende Kammerjunker udstødte et Fortvivlelsens Suk. "Hendes Majestæt vaager over,

at hverken hendes Gemal eller Nogen af Hoffets Herrer skulle geraade i kjødelige Anfægtelser. Hun har en Overhofmesterinde, en Stab af Hofdamer, Kammerjomfruer, som alle, indtil den ringeste Tjerne, ere forskrevne fra Tyffland og saa hæslige, at Synet af dem vækker en formelig dégout for Kjærligheden."

"Denne Beskrivelse er kun lidet lystelig," svarede Gerhard smilende. "I Rusland berettes, at den danske Konge er meget religiøs, men af et mørkt og indekluttet Sind og mere afholdende fra alle Forlystelser end en Klosterbroder."

"Christian den Sjette har aldrig kjendt til ungdommelige folies eller nogen af Ungdommens Glæder, med Undtagelse af Jagten," forsikrede Gersdorf. "Hofpræst Bluhme, som har en uindskrænket Indflydelse paa Kongen, bestyrker ham i Pietisme. Dertil har Kongen fattet en stor Godhed for Grev Zinzendorf, Herrnhuternes Stifter. Det aner mig, at Hoffets store Andagt vil avle Skinnelighed. Jeg har erfaret fra flere Kilder, at der forberedes strenge, kirkelige Lovbud."

"Bluhme, som af Fødsel er en Sønderlyde, er mig godt bekjendt," tog Præsten Ordet. "Han er i mange Retninger en brav og hæderlig Mand, saa

disse Forordninger ville forhaabentlig have gode Følger."

Gerzdorf rystede mistroisk paa Hovedet.

"Bedre er det, at Universitetet igjen har reist sig efter Ildsvaaden, og at det ved Svar Rosenfrands Forsorg har faaet en ny Fundats. Han er i Besiddelse af aandelig Dygtighed, og han har i Paris og London faaet Indblik i mere storartede Forhold."

"Er Geheimmeraad Rosenfrands kommen i Raade?" spurgte Gerhard forundret.

"Ja. Enkedronning Anna Sophie har nu kun faa Venner ved Hoffet. Ved Christian den Sjettes Tronbestigelse foregik en stor Reaktion," fortalte Gerzdorf. "Enkedronningen blev strax fængslet og forvist til det ensomme Clausholm, flere af den høijalige Konges Raadgivere bleve fjernede, og Overkammerherre Carl Plejs traadte i Spidsen for det ny Ministerium."

"Den stakkels smukke Dronning!" udbrød Gerhard. "Saa har man ingen Skaansel havt med hende. Det Reventlowske og det Plesske Hus have altid staaet paa en spændt Fod med hinanden."

"Ikke at forglemme Prinsesse Sophie Hedvigs Kænter. Hvad Prinsessen og Pless angaar, kan man sige, at naar andre Følelser briste, saa binder undertiden et fælles Had."

Præsten afbrød Samtalen ved at foreslaa en lille Spadseretur i Haven, hvis Forbedringer han længtes efter at vise Gerhard. Tiden forløb hurtig og med munter Skæmt. Abelone havde atter Anledning til at glimre med sin Kogekunst, da Christian Gersdorf ikke forlod Præstegaarden før efter Aftensmaaltidet. Gerhard kunde ikke noksom beundre Bennens hvide orientalske Hingst, der urolig stampede med sine fine Ben, og knap kunde styres af Rideknægten, som holdt den i Tømmen, medens den ventede paa sin Herre.

„Seg har bragt den med fra England,“ fortalte Gersdorf, „og den maa betragtes som en stor Sjældenhed, navnlig her i Landet. Beshyrs Stamtræ viser, at den er af det reneeste arabiske Blod. — Smorgen bringer min Rideknægt den igjen hertil, og saalænge Du opholder Dig i Danmark, skal den udelukkende tilhøre Dig.“

Gerhard vægrede sig ved at modtage det store Tilbud, men Gersdorf vedblev sin Paastand, og Gerhard fik her atter et Bevis paa hans opofrende Venjskab.

Træt, men med et let Sind sank Gerhard faa Minutter efter ned i de mange bløde Dyner, som Abelones Forsynlighed havde ophobet paa hans Seng for at gjøre ham det godt, og han faldt snart i en dyb Søvn.

For den gamle Præst gik Natten mindre rolig.

Efter at Fostersonnen havde trukket sig tilbage til sit Kammer, gik Thorsten længe urolig frem og tilbage i sit Arbeidsværelse. Derefter skrev han et langt Brev, hvilket han omhyggelig forseglede.

„Nu har jeg gjort min Pligt,“ sagde han halvhøit. „Kampen bliver haard, men jeg har Ingen mer at frygte for, undtagen den store himmelske Dommer.“

Den gamle Præst gik hen til Vinduet, foldede Hænderne og bad en lang og inderlig Bøn, hvorpaa han ligeledes foiede sig til Ro.

Tredie Kapitel.

En Maaned forløb hurtig og lykkelig, i hvilken Gerhard delte Tiden mellem Fosterfaderens og Vennens Hjem.

Christian Gersdorf var for Diebliffet ene paa Bosnæsgaard, da Amtmanden tilbragte Sommeren paa sine andre Gaarde. Gerhard traf undertiden Egnens unge Godseiere hos Gersdorf, og det var ham kjær at samles med sin tidligere Kadet-kammerat Løitnant Frederik Reenberg, en Søn af Digteren Løger Reenberg til Ristrup. Løitnant Reenberg viste ham det samme gode Hjertelag, som havde forenet dem paa Akademiet, men adskillige Andre af de unge Herrer skjulte en ulmende Skitsyge under den ceremonielle Høflighed. Gerhard agtede kun lidt derpaa; han fejrede en Triumf ved at hans militære Talent havde vundet en An-

erkjendelse i Rusland, hvilket man vilde formene ham i hans Fødeland.

En Eftermiddag sad Gerhard ene i Præstegaardens Storstue. Den gamle Præst havde nylig modtaget et Brev, som satte ham i en ilde Stemning, og han havde truffet sig tilbage til sit Arbeidsværelse for at gruble over dets Indhold. Veiret havde hele Dagen været mørkt og ildevarslende. Som en voldsom undertrykt Lidenstabs syntes et Uveir at gjære i Luften. Abalone traadte ind i Thorsens Arbeidsværelse.

„Husbond, ser T, hvor det træffer op til Uveir? Skyerne samle sig saa sorte som onde Tanker. De stakkels Folk derude paa Soen!“

„Det er bedst, at hun gjør Gjæsteværelserne i stand. Maaske at Nogen vil trænge til Nattely.“

„Af, Husbond, jeg tænker paa En, Fa'er ved nok hvem, — En, der aldrig kom hjem, undtagen det var Storm og Uveir.“

„Ja, min ulykkelige Søn! Hans Liv var som et Uveir.“

„Nu banker han ikke mere paa vor Dør.“

„Nei! — Herren være hans Synder naadig, den arme, forvildede Sjæl!“

„Og at Drengen skulde gaa under med ham. — Af, ja! Det var en vild Arabat, som artede sin

Ja'er paa. — Gudstfelov for den Anden, som vi ogsaa havde at klække op. Hvergang En ser paa hans deilige Ansigt og Skabelon og tænker paa, at han er bleven en rigtig sin Herre, saa bliver En ganske indbildst."

Abelone skyndte sig nu til sin Gjerning. Stormen begyndte at stryge over Vandene, og et Tordenveir traf nærmere. Skumringen faldt paa, da en reisende Herre indhyllet i en Kappe traadte ind i Storstuen.

Præsten aabnede Døren fra sit Arbejdsværelse for at gaa over til Storstuen.

"Kan en Reisende finde Nattely i denne Præstegaard?" spurgte den Fremmede paa daarlig Dansk, og med en stærk udpræget tysk Akcent.

"Herrens Tjeners Dør er aaben for Enhver," lod Thorsens Svar, idet han bød ham kaste sin Kappe.

"Hjulet gif af det verfluchte Rjoretot. Smeden i Egaa erklærede, at han ikke kunde faa det færdigt før i Morgen, saa jeg har været nødt til at tilbagelægge Veien tilfods," vedblev den fremmede Herre. "Det var min Agt at reise til Bosnæsgaard, men Uveiret overfaldt mig."

Den Reisende havde fulgt Præsten ind i Storstuen, paa hvis Bord Abelone havde sat to massive

Messing=Armstager med tændte Lys, for at deres Skin skulle dæmpe Lynenes uhyggelige Blink.

„Alle onde Mander! Hak von Hahn!“ foer det gjennem Gerhards Tanker, da han blev den Indtrædende vaer. Denne var en ung, stærkbygget Mand, med en bydende Holdning og iført Garden til Hests Officersuniform. Hans temmelig varme Ansigtssfarve røbede, at han var en Ynder af stærke Drifte, og det uhyggelige Fysionomi manglede ethvert ædelt Intelligents=Udtryk. Den fremmede Officer studiede, oienynlig ubehagelig berørt ved Synet af Gerhard, og lod sit Blik glide over hans Uniform.

„Ah! Monsieur Gerhard!“

De to Herrer buffede koldt for hinanden. Gerhard som havde hørt Hahns sidste Ord til Præsten, begyndte Samtalen med en Verdensmands Lethed.

„J vilde gjæste Hr. Christian Gersdorf, Hr. Greve?“

„Ja.“

„Jeg kom i Morges fra Vosnæsgaard.“

„Ja jaa! Jeg troede, at denne Omgang var ophørt.“

„Saa tog J feil, Hr. Greve. — Iøvrigt kan jeg underrette Jer om, at Gersdorf i Morges er taget til Ratholm.“

„Min Agt var kun at aflægge ham en Visit paa Veien til Kaptain Tonne Keep.“

„Tør jeg byde Ederes Naade et Glas Vin,“ afbrød Thorsten Samtalen, da Hahns forte Tone lod ham befrygte en Strid mellem de to Barndoms Fjender.

Hahn afslod at modtage nogenstomhelst Forfriskning, og en Pavse opstod.

„I er Officer i russisk Tjeneste?“ henvendte han sig atter til Gerhard.

„Kaptain i Keiserindens Garde.“

Et spottende Smil gled over Hahns Læber.

„Jeg behøver ikke at spørge om Monsieur befinder sig vel i det store Keiserrige. Hvor man bliver estimeret er man immer hjemme, selv blandt Barbarer.“

Blodet søer Gerhard til Hovedet.

„I synes at forglemme, at en i Danmark høit skattet Mand, General Løvenørn har gaaet i Czar Peters Skole.“

„Ah! Poul Bendelboes Skjæbne har fristet Jer til at trække i Bjørnevamsen.“

„Der findes vel andetsteds Bjørne end i Rusland. Tovrigt vil jeg anbefale Hr. Greven at stifte nærmere Bekjendtskab med Ruslands senere Historie. I synes

at være uvidende om, at det store Rige nu er blevet en evropæisk Magt."

"Aldeles ikke. Jeg benægter ingensunde Czar Peters Statskunst. Å propos, I skulde vel ikke have set Dren, som han udbad sig af Kong August?"

"Nei, hverken den eller dens Kunststykker," udbød Gerhard heftig. "Men jeg har set, at der gives Mænd, som et gammelt Nag kan forvandle til Sula'er, — naar der altid lægges Ved til det."

"Ah, Kaptainen mener," lod det spottende Svar, hvilket Hahn dog ikke fik Tid til at udtale, da Gerhard hastig gjenvandt sin Selvbeherfselse, og afbrød ham.

"Jeg mener, at, dersom Czaren ikke havde troet, at Prinsesse Sophie stod bag ved Streligernes Oprør, saa vilde han næppe have fareet frem med saa megen Grujsomhed."

Denne fine og hurtige Vending bragte Hahn til Tavshed. Han følte, at han i denne Ordkamp let vilde komme tilfort. Stormen var imidlertid taget til i Styrke, og Elementerne syntes at true med at ryste Hujets Grundvold. Bølgerne steg vældigt ved Orkanens Magt. Et Rødsignal tiltrak sig Herrernes Opmærksomhed. Udenfor begyndte Bønder og Fiskersfolk at ile ned til Stranden. Alene kom

forfærdet styrkende ind, og Thorjen forlangte Hat og Kappe for ogsaa at gaa ned til Strandbredden.

„Redningsbaaden gaar sikkert ud. Hvem veed, om den kommer tilbage,“ lode hans Ord.

Gerhard lagde kjærlig Haanden paa hans Skulder.

„Bliv her, Du Gamle! Uveiret er for stærkt for Oldinge. Jeg skal handle for os Begge, her kræves mer end Bønner.“

Uden at tøve ilede han ud af Stuen, fastede Hat og Kappe om sig, kaldte paa Poul Onjuchowitsch, og hastede ned til Stranden. Grupper af Mænd, Kvinder og Børn vare her samlede, som Alle fortvivlede saa paa, hvorledes Bølgerne bortskyllede Baade og Jisserredskaber. Et saadant Uveir havde man ikke oplevet her i Mands Minde. Torden og Lynild veglede uophørligt, og der saas flere Steder Ildflammer stige i Veiret. De talrige Haløb satte Markerne under Vand, og Beboerne af Skjerring By styrkede jamrende ud af deres Baaninger, da Vandet steg saa høit op paa Land, at det trængte ind i de skrøbelige Hytter. Fra det lille Skib, der laa læf og synkesærdigt, lod det ene Nødsignal efter det andet, men Enhver syntes optagen af den Fare, der trueede deres egne Eiendele. Da hævede Gerhards kraftige Stemme sig. Han opfordrede Mændene til at sætte Redningsbaaden ud og at

komme de Ulyffelige tilhjælp. Han selv var villig til at dele Faren med Folkene.

Nogle djærve Fiskere vilde følge hans Opfordring, men Kvinderne, som frygtede for at miste deres Førgere, flynge sig høit grædende til Mændene og bønjaldt dem om ikke at gaa den visse Død imøde. Deres Angst og Bønner virkede, og Fiskerne nægtede at sætte deres Liv paa Spil. Gerhard stod et Dieblif raadvild. At vove sig ene ud med sin tro Tjener vilde være den sikre Undergang, uden at han derved kunde frelse de Ulyffelige, som vare i Havsnød. Hans Tanke faldt paa Hax von Hahn. Trods Grevens flette Egenskaber havde han før havt Beviser paa, at han ikke manglede personligt Mod. Gerhard tovede noget, men Nødsignalet bragte ham til udelukkende at følge sit Hjertes ædle Indskydelse. Han ilede tilbage til Præstegaarden.

„Ingen vil gaa ud. Jeg har forgjæves talt til Folkene. Kvindernes Graad holder dem tilbage,“ berettede han ved sin Indtrædelse i Storstuen, hvor Præsten, Greven og Abelone endnu stod ved Vinduerne.

„Al! Jesus forbarme sig, saa drukne de da Alle derude paa Skibet,“ klagede Abelone.

Gerhard nærmede sig til Hahn.

„Ingen Kvindetaarer holde os tilbage, Hr. Greve.

Følg med mig. Tre Mand er tilstrækkeligt i Redningsbaaden."

"Mener I, at vi To kunde fuldføre en Gjerning sammen?"

"Jo! Naar man hører Angstskrig, som de der ude!"

"Livet har virkelig for meget Værd til at sættes paa Spil for Hvermand," lod Hahns iskolde, hjerte-løse Svar.

"Hvor det er usjelt," foer det over Gerhards Læber, men Hahn tillod ham ikke at give sit Hjertes Mening tilkjende.

"I forglemmer Ier, Hr. Captain," afbrød han og lagde Haanden paa Hefstet af sin Sabel.

Synet af Thorsten, der forfærdet nærmede sig, bragte Gerhard til for anden Gang i denne Aften at gjenvinde sin Selvbeherskelse.

"Ja, jeg forglemte, at I er min Fostersaders Gæst," svarede han og vendte sig rask mod Døren, men den Gamle holdt ham tilbage.

"Gerhard, min hjerte Son, gaa ikke ud alene."

"Jo. En Mand med Mod og en fast Beslutning udretter mer end tyve Krybstere. Desuden har min tro Tjener, Poul Onjuchowitsch for trodsset Farer med sin Herre."

Han ilede ud ad Døren.

Hahn knugede Grebet paa sin Sabel, og mumlede halvhoit: „Udsjelt! — Krvstere! — Der Teufel! Den Bastard skal erfare, hvem jeg kalder udsjelt!“

„Har hun et Bærelse istand?“ henvendte han sig i en bydende Tone til Albelone. „Hendes Husbond har lovet mig Stattely.“

Den gamle Husholderske, der havde været Vidne til den foregaaende Scene, betragtede ham med et foragteligt Blik. Hun pegede paa en Dør og svarede i en lidet respektfuld Tone:

„Derinde vil han finde, hvad han behøver.“

Thorsten svarede ikke paa Hahns korte „Godnat,“ og den Sidste begav sig nu ind i det ham anviste Kammer.

Fisjerne havde imidlertid tændt Fakler, som hvert Dieblis sluffedes af Stormen eller ogsaa flammede uhyggeligt. Thorsten saa ved deres Skin, at Gerhard talte heftig til Folkene, der syntes at vakle. Han vidste, at under den haarde Skal slog mangt et bravt og opofrende Hjerte, og hvad Thorsten anede, slog ikke feil. Da Fisjerne hørte, at den djærve unge Officer, deres elskede Sjælesørgers Foster søn, som var voget op for deres egne Dine, vilde trodse Faren, besluttede fire unge, raske Fiskere at dele den med ham og ikke lade ham og hans Tjener ene om den menneskefjærlige Gjerning. De

ilede Alle hen til Redningsbaaden, men nu formaaede Abelone ikke længer at holde Thorjen tilbage. Stormen høiede ham næsten som et Rør, og de hvide Loffer flagrede, men han naaede Bredden tidsnok til at kunne velsigne de sex unge Mænd, der raft grebe Mærerne og vovede sig ud i Kamp mod Døden. Baaden skød ud i de fraadende Bølger, Lyn paa Lyn glimtede, og Alle de Tilbageblevne foldede angstfulde Hænderne til Bøn. Paa Præstens Opfordring hævede deres Stemmer sig og kæmpede mod Stormen, som vilde kvæle Lyden, men gennem Orkanens Hyl løde de simple, dybt sølte Ord til en Salmemelodi, hvis Toner kun vage og enkeltvis bares udover Søen hen i Retning af det synkende Skib, som af Sydstormen var fastet op i Vigen:

Til Herren hæver sig vor Bøn
Om Hjælp for Havets kæfte Søn;
De vrede Bøer hæsligt true
I Mulm og Nat et rædsomt Skue,
Ad Bølgens Veie Døden svæver,
Dens Barsel gennem Luften bærer.

Vor Frelser skjærm de Ræfles Liv,
Bønhør, bønhør den svage Liv,
Dit Trylleord lad mægtigt klinge
Som Storm og Bølge monne tvinge
At Jord og Himmel kan formærke
Du ene, Herre, er den Stærke.

Fjerde Kapitel.

Prinseſſe Charlotte Amalie og hendes Veninde og Navneſøſter, Geheimeraadinde Charlotte Amalie Blohme vare lykkelige og vel ankomne til Kallundborg. For at vække ſaa lidt Opmærkſomhed ſom mulig, navnlig ved Ankomsten til Sylland, havde de beſluttet at hyre to Seilſkibe, hvoraf det ene ſkulde bringe Prinſeſſen og hendes to Domeſtiker til Aarhus, og det andet føre Fru Blohme og hendes Folk ſamt hendes Ekvipage til Hørſens. Nogle Dage forløbe før Alt kunde blive ordnet. Veiret var imidlertid blevet uroligt, og Søfolkene forudſagde en mulig kommende Storm, men Charlotte Amalie var træt af at vente. Vinden lovede en hurtig Overſart, og uden at ændſe Geheimeraadinde Blohmes Frygt, tog hun om Aftenen Afſked med hende, da Skibet om Natten ſkulde føre Fru Blohme over til Sylland.

Næste Formiddag gif hun selv dristig ombord i et lille Seilskib, hvis Kaptain mindst anede, at det var den danske Kongedatter, der betroede sit Liv i hans Hænder, eftersom Charlotte Amalie reiste under Navnet Komtesse Reventlov.

For fulde Seil strøg Skibet i Begyndelsen afsted mod Syllands Kyst, og Charlotte Amalie glædede sig over, at Fru Blohme maatte have naaet Horjens, da det bebudede Uveir pludselig brød løs. Vinden dreiede sig, Stormen greb fat i de udspændte Seil, som den flaaede, og enhver menneskelig Haand tabte Styret. Den attenaarige Lise Rosenbergs, Prinsessens Kammerrjomfru, der før havde været saa kvif og modig, jamrede nu fortvivlet af Dødsangst og Søsygens Kvaler. Hendes gamle Kammertjener Albro gif det ikke bedre, og selv paa de hærdede Søfolks veirslagne Ansigter stod der malet Haabløshed. Da syntes alle deres Anstrengelser at krones med Held. Skibet kom atter i den rette Kurs. Man var nær ved Maalet, men saa blev det igjen slynget Nord paa og drevet afsted af Storm og Bølger, som tumlede om med det. Det knagede uhyggeligt i de skrøbelige Brædder, og Fartøiet truede hvert Dieblif med at krænge. Et voldsomt Stød rystede Skibet, da stod det stille, men Alt og Alle vare styrtede omkulb. Vandet begyndte at strømme ind

fra Bunden, medens Bølgerne sloge sammen over Dækket, og truede med at rive Alt ombord.

„Vi ere gaaede paa Grund! Skibet er læk!“
lød det fra Mund til Mund. Alle blegnede i første Dieblig rædselsflagne. Alt sætte den lille Baad ud i det oprørte Hav og betro sit Liv til denne skrøbelige Nøddeskal vilde være at gribe til det sidste haabløse Middel. Kaptainen og hans Par Folk gave sig nu rask til at øse Vandet ud for saalænge som muligt at holde Skibet oppe.

„Uffyr denne til Nødsignal,“ befalede han Abro og rakte ham Pistol og Krudt.

Tiden forløb, Minutter og Kvarterer, der forekom de Ulykkelige som Sekler. Man øinede Følger paa Strandbredden, men ingen Redningsbaad. Enhver beredte sig til Døden, der syntes uundgaaelig. Indhyllet i sin Raabe stod Charlotte Amalie paa Dækket. I denne rædselsfulde Time kom der en underlig Ro i hendes Sjæl, en Resignation, som kun den sande Tro er istand til at indgyde. Uden Klager lagde hun tavst og stille sin Skjæbne i den Alsthyrendes Haand; kun Tanken om, at hun skulde være Marsag i sin unge Kammerjomfrus og gamle Tieners Død, vakte en Samvittigheds-Bekymring i hendes Sjæl. Tordenen drøned, og Charlotte Amalie maatte holde Haanden for Øinene, da de stærke Bynglimt

blændede hendes Syn. Hvert Dieblif ventede hun at blive begravet i en af Rattegattets Bølger.

„Redningsbaaden støder fra Land, jeg ser den!“ raabte Abro.

Et Livshaab strømmede igjennem Alles Sjæle. Enhver af Mandfabet fik nye Kræfter, og Charlotte Amalie tog Haanden fra Dinene for at følge Baadens Bevægelser. Kun Lise Rosenberg, der laa ved sin Herskerindes Fodder og skjulte sit Ansigt i hendes sorte Fløielskjole, kun hun var ligegyldig for Alt. Angstens Diebliffe vare endnu ikke spundne. Hvert Minut syntes Baaden og de kjække Redningsmænd at maatte knuses af de rasende Elementer. Men Gud hørte alle de Bønner, som opstege til ham. Baaden naaede Skibet. Gerhards og Poul Dnjuchowitjchs høie Skiffelser stode forrest, og det lyffedes dem at slynge Redningstovet ombord paa det synkende Fartoi. Den gamle Kammertjener greb det, og med endnu kraftige Hænder bandt han det om Prinsessens Liv. Fra Rælingen gled hun ned i Gerhards Arme. Stormen slog hendes hvide Slør tilbage og lod ham se et Ansigt, hvis englelige Skønhed bragte ham til at glemme alt Andet. Ogjaa Charlotte Amalie havde bemærket sin Redningsmands ædle, mandige Skiffelse og Mægh, men da hun var kommen ned i Redningsbaaden og følte hans kraftige Arm

omslynge sig, da svigtede hendes Styrke hende, og hun sank bevidstløs ned med Hovedet mod hans Skulder.

Poul Dnjuchowitjch havde imidlertid modtaget den rædsejlsflagne Kammerjomfru, og med en Forsigtighed og Omhu, som man ikke skulde have tiltroet den kæmpestore Russer, søgte han at beskytte hende, og paa det tyske Sprog, hvilket Lise ret vel forstod, trøstede og opmuntrede han hende, som om hun havde været et Barn. Albro, Kaptainen og det lille Mandskab kom Alle lykkelige i Redningsbaaden, men næppe havde den sidste Mand forladt Skibet, før det splittedes og sank som et Brag. Kampen var haard for Baaden, som de høie Bølger hvert Dieblif slængede frem og tilbage, men Alle strede for Livet og Døden maatte vige. Kræfterne vare næsten udtømte, men nu laa Kysten nær, og de glade Redningsmænd istemte Jubelhymnen, der opmuntrende klang dem imøde fra deres Kjære, som stode paa Strandbredden og holdt Faklerne iveiret for at lyse dem paa den uhyggelige Fart.

Baaden lagde til, og Mænd og Kvinder omfavnede de lykkelige Tilbagekomne. Den gamle Thorjen havde ikke villet vige fra Bredden, og Taarerne randt ned ad hans furede Kinder, da han atter trykkede sin Føsterjens Haand. Charlotte Amalie havde ikke

endnu gjenvunden Bevidstheden, og Gerhard vilde ikke slippe hende, men bar sin skjonne Byrde til Præstegaarden, fulgt af Thorsten, Lise Rosenberg, der støttede sig til Poul Onjuchowitsch og Kammer-tjeneren, som næppe kunde holde sig opreist efter den udstandne Skræk. Kaptainen og Matroserne fandt Ly i de fattige Tjisterhytter, og Abelone ilede sin Husbond imode, ledsaget af de øvrige Hushyende. Hun hastede med at befri Charlotte Amalie fra det vaade Overtoi. Den unge Prinsesse blev forsigtig lagt paa Sofaen. Lise udstødte Sammerskrig, og bedækkede Charlotte Amalies Hænder med Kys.

„O! Gud! Hvis hun døer! — Kom til Jer selv, Ederes Naade!“ bad hun.

„Det maa være en høifornem Dame,“ tænkte Abelone, og havde gjerne strax forsøgt paa at faa sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, hvis Charlotte Amalie ikke i det Samme havde slaaet Døren op. Hun saa sig forvirret omkring i de uvante Omgivelser og spurgte, hvor hun var?

„Hos en gammel Præst,“ lod Thorstens Svar.

„Nu husker jeg Alt! — Jeg var beredt paa at dø, men saa“ — hendes Blik søgte og fandt Gerhard. Hun rejste sig, rakte begge Hænderne ud mod ham, og udbrød i en Tone, som udtrykte hendes Hjertes Taknemslighed:

„Min Redningsmand! Hvordan skal jeg gjengjælde Eder?“

Gerhard trykkede de fine, hvide Hænder til sine Læber.

„Tal ikke om Gjengjæld. Jeg har Lon nok ved at have reddet Eder.“

Charlotte Amalie spurgte om Lise Rojenberg, Abro og Skibets Besætning, og hun takkede Gud, fordi de Alle vare frelste. Hun modtog med Glæde Thorjens Gjæstfrihed og ytrede, at her maatte være godt at være, og at hun troede, at hun vilde jove trygt under dette Tag, men nu vare hendes Kræfter ogsaa udtømte, og hun trængte til Hvile.

Thorjen bød Abelone tage de stufne Sengetæpper og Edderdunsdynerne frem, som havde ligget gjemte i mange Aar, og Abelone fik meget travlt med at jørge for den fremmede Dames og hendes Folks Befvemmelighed. Det varede ikke længe før hun dybt neiende meldte, at et Natteleie var beredt, samt bragte varmt Ol og Vin til dem Alle. Med komisk Værdighed greb hun den ene af Armstagerne, og bad Hendes Naade følge hende.

Charlotte Amalie rakte Thorjen Haanden, men det lille „Godnat!“ som hun og Gerhard veglede, jortalte mer end mange Ord. Den unge Kongedatter, som nu i halvandet Aar havde ført en ensom

og glædeløs Tilværelse i sin pragtfulde Fyrstebolig, syntes pludselig at være vaagnet op til nyt Liv. For første Gang var hun fløiet ud i Verden, bort fra den hæmmende Stifette, der som et Jernpanser omsluttede Christian den Sjettes og Dronning Sophie Magdalenes Hof. Denne hemmelige Rejse, den udstandne Dødsangst og Frelse af en ung Mand, hvis hele Optræden og ydre Skønhed gjorde et, under disse Forhold let fatteligt Indtryk paa hende, den venlige Præstebolig med de to hyggelige Gamle, Alt dette i Forening fremkaldte en Sindsstemning, som hun aldrig før havde kjendt, men som udelukkende bemægtigede sig hende. Med Glæde lyttede hun til Liges Ordstrøm, da hun blev ene med sin Kammerjomfru. Den unge, livsglade Pige var nu næsten ellevild af Lykke over at være undsluppen Døden. „Den deilige Officer og hans kæmpestore Tjener“ forekom hende at være Halvguder, og Præstegaarden et jordisk Eden.

Hvad Gerhard angaar, saa stod han længe med Blikket fæstet paa Døren, som nu var lukket efter hende.

„Stormen har næsten lagt sig,“ bemærkede Thorjen.

„Ja, — den har ogsaa lagt sig i min Sjæl. Du veed ikke, hvor der tumlede en Hærskare af vilde Tanker i mit Indre. Hver Gang Hahns og mine

Veie mødes, forstaaer han at mane dem frem. Men da Gud lagde sin Velsignelse i mit Værf, og da jeg saa hende, saa var det, som om der straaledede en stille Fred frem i min Sjæl."

"Ak! Gerhard, jeg kjender Dig. Det er kun et stakket Havblis."

"Men er det ikke bejnderligt, at det samme Uveir har bragt en god og en ond Aand ind under dette Tag? — Der er udbredt en englelig Hjerte-
fromhed over denne unge Kvinde —"

"I de Unges Følelser er der altfor megen Værf,"
lød det halvhoit fra Thorstens Læber. "Kom nu, det er jilde, og vi trænge Begge til Hvile."

Femte Kapitel.

At se ringeagtende ned paa Danmark og Alt, hvad der var dansk, var den sørgelige Tone, som Dronning Sophie Magdalene og hendes tyske Slægtninge indførte ved det danske Hof. Ingen mere end Hatz von Hahn delte denne Anskuelse. Efter at hans Forældre vare døde og deres Gods gaaet over til den ældste Søn, kom han som en uvidende, arrogant Dreng til sine Slægtninge i Danmark, den mægtige og stolte Familie Hahn, og blev optaget paa Landkadetakademiet samtidig med Gerhard. Medens denne forbavjede sine Lærere ved sin Flid og sine usædvanlige Skolekundskaber, var det kun med Nød og næppe, at Hahn blev Officer, men i de Aar, som de opholdt sig paa Akademiet, var der en stedsfærende Feide mellem de to unge Mennesker, foranlediget ved Hahns Jalousi og hornerede Arrogance. Istedetfor

et godt Kammeratskab, dannede der sig Partier med Hahn i Spidsen. Følgen deraf have vi allerede meddeelt Læseren.

I Kronprinsessen, senere Dronning Sophie Magdalene fandt Hahn en Protektrice, og det var en glad Stund for ham, da Hertugen af Württemberg blev Kommandør for Garden til Hest, hvorved Hahn var Officer. Med Hertug Carl, den unge, vellystige Grev Stolberg, Ritmester ved samme Regiment, og Dronningens to Brødre, som Begge stode ved Livgarden, drak og sværede han nu, og lagde ikke længer noget som helst Baand paa sit Hjertes Ansættelse; men den fuldstændige Mangel paa Afgørelse, som han viste mod Alt, hvad der var dansk, hans uforfæmmede Overlegenhed overfor de danske Officerer og hans Haardhed mod Soldaterne skaffede ham snart saa mange Fjender, at han endog begyndte at spore deres Indflydelse paa Kongen, som langt fra var blottet for Retfærdighedsfølelse, naar det gjaldt hans Underkattens Tarv. Et Par Dueller, som han havde haft denne Vinter, den sidste en Søndag Formiddag, havde paadraget ham Kongens Misnag, og kun Dronningens Protektion havde været istand til at skjærme ham for Straf for denne Helligbrøde, men hun havde ladet ham forstaa med, at han gjorde bedst i en kort Tid at forlade Hoffets

Nærhed, da Kongens mægtige Skriftefader Bluhme var meget fortornet paa ham. Grev Hahn havde derfor søgt Permission og bekvemmet sig til at tage tilstafte med at gjæste nogle danske Adelsmænd, hvilke han mente maatte føle sig smigrede ved Vren af hans uventede Besøg.

Aftenens Begivenheder havde stemt Hahn ilde, og han fandt kun ringe Sovn i denne Nat. Det gamle Had til Gerhard var blusset op paany; men selv om det ikke have været Gerhard, der havde foreslaaet ham at redde de Ulykkelige i Havsnød, vilde Hahn dog næppe have sat sit Liv paa Spil alene af Menneskekjærlighed. Imidlertid er der en Stemme i ethvert Menneskes Bryst, som ikke lader sig kommandere til Tavshed. I det lille Kammer i Præstegaarden hørte Hahn, at det gjentagne Nødsignal pludselig ophørte. Han tvivlede ikke om, at Gerhard havde vovet sig ud, han skimtede Blusjene af Faklerne, som nærmede sig, og hørte Stemmer og Fodtrin. Gerhard havde sandsynligvis atter havt Lykken med sig, og Ordene „usjel! Kryster!“ klang vedvarende i hans Øre.

Urolig fastede han sig paa sit Leie indtil Morgengry. Han isprang tidlig op og klædte sig paa. En Vogn rullede ind i Gaarden, og hans Tjener, som han havde ladet blive tilbage med Bagagen, traadte ind til ham. Til denne Tjener, der var en Dyst

og kun maadelig talte og forstod Dansk, gav Hahn nu sine Ordre. Naar de vare kjorte en Fjerdingvei, skulde Tjeneren staa af Vognen, og hemmelig streife omkring i Sognet, forklædt som Bonde, for at indhente enhver mulig Oplysning angaaende Præsten Thorjen, hans Familieforhold og Pleiesøns Herkomst. Han gav ham en velsylt Pung, og befalede ham derefter at reise til Tonne Kæb, Ritmeister ved et af de nyeste Rytterregimenter, til hvem Hahn nu vilde begive sig og opbebie sin Tjeners Tilbagekomst.

Da Greven traadte ud af sit Bærelse, var Abelone ifærd med at dække Kaffebordet. Hahn drak hurtig en Kop Kaffe og rakte hende en Solmønt.

„Hun kan hilse Præsten fra mig og takke for Mattely.“

Abelone neiede, og spurgte, hvorledes Herren havde jøvet i Nat.

„Fortræffeligt,“ lod det korte Svar, idet han nærmede sig Døren.

„Herren har altsaa ikke hørt, at her kom flere Gjæster?“

Hahn benægtede det, men standsede, drevet af Nysgjerrighed.

„En fornem Dame,“ fortalte Abelone triumferende, „med Kammerjomfru og Tjener.“

Hahn bed Læberne sammen.

„Sa saa!“

„Hun er deilig,“ vedblev Abelone, som hemmelig glædede sig over at drille ham. „Kaptainen reddede hende. Mage til Mand findes ikke i Verden! Hun var ombord paa Skibet, som gik under i Nat. I hørte jo Rødsignalerne.“

Hahn bandede i sin Sjæls Underste, men spurgte tilsyneladende ligegyldig, om denne Dame befandt sig i Præstegaarden?

„Til Tjeneste, Herre!“

„Hendes Navn?“

„Det siger jeg ikke,“ svarede Abelone og antog en meget vigtig Mine, „men hun er — en Naade.“

Hahn vendte hende Ryggen og forlod Storstuen. Bognen holdt for Døren, og saa Minutter efter var han ude af Præstegaarden.

Da Gerhard et Dieblif senere kom ind i Storstuen, fandt han Abelone ved Vinduet. Hun bragte ham den behagelige Efterretning, at den onde Gæst var taget bort.

„I kan tro, En var ondskabsfuld og fortalte ham om den smukke, fornemme Dame. Dinene gnistrede i Hovedet paa ham af bare Skinsyge, fordi han ikke selv havde reddet hende, og fordi vi have saadanne Gæster. Den Monsieur! — Han gik i Seng,

medens endog vor gamle Fa'er var ude, hm! — Det maa være en gudsforgaaende Røp, som kører sig saa lidt om sin Næste."

"Vel er det, at han er borte. — Har hun hørt om den smukke Dame har sovet trygt efter den store Angst?"

"Ja, hun sover saamænd endnu. Jeg listede mig for ind til hende. Som hun laa saadan og sov, saa hun ud som en rigtig Vorherres Engel. — En gad nok vide, hvem hun er. Min Tro, om ikke Kammerjomfruen skal sige det. Tgaar var hun saa hemmelighedsfuld."

Abelone trippede ud i Rjoffenet, hvor hun fandt Lise Rosenberg isærd med at udspørge Poul Onju-chowitsch om hans Herre og om ham selv. Den fiffige Kammerjomfru stod nu rødmsjet og smilende i sin kofette Bernilledragt, og odslode med skælmiske Blikke paa Russeren, som hun idag fandt mærkværdig rolig og flegmatisk. Abelone lod dem ikke længe uforstyrret, og da Lise mærkede, at hun ikke kunde undgaa at tilfredsstille den gamle Husholderskes Nysgjerrighed, fortalte hun med stor Tungeraphed, at hendes Herskerinde var en Komtesse Reventlov, hvis Fader havde eiet mange Slotte, men den stakkels Komtesse var altid saa bedrøvet efter sin Faders

Død, og hun havde nu besluttet at gjæste Enkedronningen, med hvem hun var beslægтет.

Abelone gjorde store Dine, og trippede tilbage til Storstuen for at bringe Gerhard denne Underretning.

Han lyttede med Interesse til Abelones Meddelelse. Gerhard forestillede sig den smukke, unge Pige forladt og ubeskyttet midt i Rigdommens og Rangens glimrende Omgivelser. Hun havde mistet sin kjæreste Støtte, hun saa sin høie Slægtning haanet og ydmyget, og han vidste, at Lyffens Sol var dalet for Anna Sophies Benner.

Gerhard fik imidlertid ikke Tid til mange Betragtninger, da Thorsten afbrød dem ved at opfordre ham til at gaa ned med sig til Strandbredden. Her mødte dem et hjerteskærende Syn. Baade, Fiskerredskaber, endog flere smaa Hytter vare forsvundne, Storm og Uveir havde flaaet Sæden ned paa Markerne, i Haverne saa det ynkeligt ud, og den lille By var halv ødelagt. Ved den flade Bred stode Grupper af Fiskere, Bønder, Kvinder og Born i stum Fortvivlelse eller grædende og jamrende, fordi deres usle Giendele vare blevne dem berøvede, medens et Par Ridefogder ligegyldig hørte paa deres Klager. De skibbrudne Somænd stirrede i mørk Haabløshed paa Havet. Alt, hvad de i Klar og Dag med Møie

havde erhvervet, laa nu i Rattegattets Bolger eller var fordærvet og søndersplittet. Strandingskommisjæren stod allerede og vurderede de værdiløse Bragstumper, som vare drevne i Land. Da Præsten naaede Bredden, samlede hans Sogneborn sig om ham, og bade ham tale deres Sag for Herjfaberne. Medens han trostede de Befymrede, bemærkede hverken han eller Gerhard, at en af Somændene, en ung, raff Gut længe ufravendt stirrede paa dem, men da de øvrige Skibbrudne takkede Gerhard, fordi han var Marsag i deres Redning, traf han sig sky tilbage og fjernede sig.

Den gamle Præst støttede sig paa sin Fostersøns Arm, da de atter vendte deres Skridt mod Præstegaarden. Thorsten gik ind i sit Arbeidsværelse, og da Gerhard aabnede Døren til Storstuen, fandt han Charlotte Amalie alene derinde.

„Godmorgen, min Redningsmand,“ klang det ham hjerteligt imøde fra hendes Læber.

„Godmorgen, skønne Frøken!“

„Kaptain Gerhard, jaaledes veed jeg er Eders Navn, vil I staa mig bi med at faa Heste og Vogn til at fortsætte min Rejse?“

„Hvorfor vil I allerede drage bort? — Her er rigtignok intet Slot, kun en tarvelig Baaning, men —“

„Men lyffelig er den, hvem det bliver forundt at hvile sig ved en saa gjæstfri Arne.“

„Og dog vil I snart forlade den. Maaſke I er ventet af Eders høie Slægtning, Enkedronningen?“

Charlotte Amalie ſaa forundret og halv forærdet paa ham.

Gerhard ſmilede.

„Eders Kammerjomfru har robet, at vi have den Ære at herberge en Komtesſe Reventſlov.“

Charlotte Amalie aandede lettere. Det vilde have holdt hende haardt at beſmitte ſine Læber med en Uſandhed overfor Gerhard, men med en kvindelig Liſt, ſom ſelv en Kongedatter ikke kan fornægte, ſpurgte hun:

„I er vel ikke uvidende om, at Enkedronningen nu kun er en exileret Storhed?“

„Jeg har erfaret det. Enhver danſk Mand og Kvinde bør kunne føle Deltagelſe med den ſtakkels Enkedronning. Det er ſmukt, at Kong Frederiks Datter har bevaret ſin Hengivenhed for hende. Jeg mindes grant at have hørt, at Anna Sophie altid beſtyrkede Kongens Kjærlighed til hans ſkønne Datter.“

En fin Glædesrødme farvede Charlotte Amalies Kind.

„Har I aldrig ſet Prinſeſſen?“ ſpurgte hun.

„Nei, deſværre. Og dog ſtod jeg ſom Dreng

timevis udenfor Slottet i det Haab at se et Glimt af hende. Hun skal være over al Maade yndig og elskværdig. Det synes mig, at I, Komtesse, maa ligne hende."

"Tak for Eders gode Tanker," svarede Charlotte Amalie og trak en kostbar Opalring af sin Finger. "Vil I modtage denne Ring til Minde om den, der aldrig glemmer, hvad hun skylder Jer."

"I belønner kongeligt, Komtesse," svarede Gerhard og trak sig pludselig koldt tilbage, "men en saadan Gave er for kostbar."

"Og I over Belgjærninger, men vredes over Taffen. — Den Ring er jo ikke at betragte som en Gave, den er kun min Tak."

Hendes milde, indtrængende Tone, der lød som en Bøn, afvæbnede Gerhard. Han tog Ringen og kyskede Haanden, som skænkede den.

"Tilgiv, ifald jeg har saaret Eder!"

"Og tilgiv I mig et aabent Spørgsmaal. Hvorfor unddrager en Mand som I Fædrelandet sin Tjeneste?"

"Var Danmark stedt i Fare, saa vilde jeg ikke tøve med at slutte mig til den danske Hær, men Ulykkeriet her i Landet jager danske Mænd paa Flugt. Man har tilbudt mig at lade mig leie ud for at øve Krigshaandværk i fremmed Tjeneste, men

til at lade mit Blod sælge for at forøge Rigets Midler, dertil er jeg ikke skicket."

Charlotte Amalie saa et Dieblis tankesuld ned.

"J har Ret. Den Skif at leie Landets Børn ud er ilde, men dog vandt vore Tropper Hæder i den spanske Arvesølgekrig. Franskmænd og Tyrker have lært den danske Tapperhed at kjende," tilspøiede hun, ligesom for at undskyldte sin afdøde Fader.

"Det benægter jeg heller ikke. — Jeg foretrak at gaa paa egen Haand til Rusland for at skabe mig en udstrakt Virksomhed og et hædret Navn."

"Eders Faders Navn er meget agtet."

"Præsten Thorsten er kun min Fostersfader. Jeg fik ingen Arv til Støttestav paa Livets Bane."

"Men J blev født til at støtte Jer selv."

"Tak, Komtesse! J eier Ord, som hæve Manden i sit eget Værd. — Jeg har hørt, at J selv er forældreløs."

"Ja. — Min dyrebare Fader blev mig berøvet."

Taaren i Charlotte Amalies Øie og hendes bevægede Tone talte mægtig til Gerhards Hjerte, og hans Blik fæstede sig ufravendt paa hende.

"Men han lever i Mindet hos Eder. — Hans Billede staar altid for Eders Tanker. — Hans Ord lyde endnu i Eders Øren, og Længsel efter ham

kalder Taarer frem i Eders Dine. — Jeg kunde blive skynsig paa hans Minde.”

Charlotte Amalies Blik modte hans. I Gerhards kraftige, ufordærvede Natur fødtes Kjærligheden fuldmoden. En pludselig Forvirring blandet med Undseelse greb den unge Prinsesse.

„Jeg ønskede at takke Eders Fostersfader.”

„Hvorfor vil I forfærde denne Time? — Diebliffet er Soldatens Liv, derfor lærer han at gribe det. — I de faa Minuter jeg har kjendt Eder, har I lært mig at skatte Kvinden. Jeg kjendte ikke den Verden, som kan indesluttet i hendes Bryst, og som aabenbarer sig gjennem hvert Ord, hver Tanke. — Jeg kunde ønske at fange disse flagrende Ufhyldstanker, der ligesom Smaafuglene kun nærme sig paa Afstand, — jeg kunde ønske —”

Et alvorligt Udtryk i Charlotte Amalies Ansigt bragte Gerhard til at frygte for, at han var gaaet altfor dristig frem.

„Vær ikke vred.”

Han greb hendes Haand. Charlotte Amalie glemte, at hun var Danmarks Kongedatter, hendes Slægts varme Blod begyndte pludselig at gennemstrømme hende med en hidtil ukjendt Magt, men i det Samme hørtes en Vogns Rullen og flere Herrestemmer. Hun trak hastig Haanden til sig, og

Frygten for at blive fjendt bragte hende til at ile ind i sit Bærelse.

Døren til Forstuen blev aabnet, og Enkedronningens Kavalier, Kammerjunker Frederik Rantzau traadte ind ledsaget af hendes Kabinetssekretær, Justitsraad Hoffmann. Denne var en midaldrende Mand med en kolossal Allongeparyk og iført en sort Silke dragt med Knæbenklæder, sorte Silke strømper og høihælede Sko med Spænder. Hans Fysiognomi og hele Fremtræden viste Klogskab og en vis diplomatisk Forsigtighed, der var bleven udviklet hos ham i de vanskelige Forhold, hvorunder han havde bevæget sig efter Frederik den Fjerdes Død, da han paa Enkedronningens Vegne maatte lede Underhandlingerne med de kongelige Kommissærer og Christian den Sjette. Det var Hoffmann, som have formaaet Anna Sophie til at udlevere de Breve, hvilke Christian den Sjette som Kronprins havde skrevet til sin Stedmoder, men det var ligeledes ham, der samtidig overrakte Kongen Enkedronningens Petita om nogle flere Emolumenter end de, der i det første Reskript vare hende bevilgede. Denne kloge Adfærd i Forening med Greverne Holsteins, Rantzaus og Geheimeraad Blohmes Indvirkning havde til Folge, at dette Andragende, paa ubetydelige Indskrænkninger nær, blev hende bevilget. Modsat Kabinetssekretæren

glimrede den unge Hofmand, Frederik Ranzau, i sin pyntelige Kammerjunferuniform med hvide Knæbenklæder og dito Silkestrømper, som sluttede stramt om hans velformede Ben. Et Hav af dustende Lokker omgav et Ansigt, der vel ikke bar Intelligensens Præg, men i hvis Træk der sporedes en høi Grad af Godmodighed. Et smukt Bevis paa hans gode Hjerter var det, at han ikke vilde forlade Anna Sophie, uagtet han næsten fortæredes af Kjedsomhed paa det ensomme, stille Clausholm. I de Aar han gjorde Tjeneste som Page, besøgte han undertiden sine Venner paa Kadetakademiet, hvor Gerhard havde set ham, men uagtet han dengang kun havde taget ringe Notits af ham, straaledede hans Ansigt nu som Solskin ved Synet af ham. Ethvert nyt Individ, der kunde bringe Budskab fra Yderverdenen, forekom ham som Manna i hans Orken. Han trykkede med Inderlighed Gerhards Haand og forestillede ham for Hoffmann som en Barndoms Bekjendt.

„Erbødigste Tjener!“ lød nu den gamle Thorsens Stemme.

„Ederes Velcærværdighed forbauses vistnok over denne uventede Visit,“ tog Ranzau Ordet, „men Hendes Majestæt har ønsket at erfare, hvordan det staaar til efter det horrible Uveir.“

„Glendigt! Stormen har tilintetgjort mange Aars

mojsommelige Arbeider. Denne Egn er bleven haardt hjemsogt i Nat. Synilden har slaaet ned mange Steder, dræbt Kreaturerne og affvedet Markerne. Høsten vil kun give et maadeligt Udbytte i Aar, og Fattigdommen er iforveien stor blandt Bønderne."

"Her er et sikkert Hjælpemiddel," svarede Hoffmann og trak en fyldt Pung op af Lommen. „Enkedronningen har befalet mig at overlevere Jer disse Penge. I kjender bedst, hvor der er Trang tilstede."

"Hjertens Tak!" udbrød Thorsen glad. „Seg skal uddele dem efter bedste Skøn og senere aflægge mit allerunderdanigste Regnskab. Hendes Majestæt tænker altid paa de Ulykkelige."

"Der talte I et sandt Ord," svarede Rankau.

"Seg tillader mig at anmode Herrerne om at ledsage mig til Strandbredden, at de selv kunne se, hvor haardt Uveiret ogsaa har hærget der. Men først vil jeg give min Husholderske Ordre til at servere et Middagsmaaltid. Seg haaber, at Herrerne ville tage tiltakke med at overnatte her, for at Hestene kunne hvile ud."

Tilbudet blev modtaget, og de fire Herrer begave sig nu langsomt, fordybede i Samtale ned til Kysten. Paa Veien erkjendte Rankau sig om Gerhards Stilling i Rusland, samt erfarede af Thorsen, at han var Marssag i de Skibbrudnes Frelse.

„Jeg kunde misunde Jer!“ udbrød han med komisk Pathos. „J er en Ulyffens Yndling, hvem det er beskaaret at flyve fra Eventyr til Eventyr. Jeg derimod vanjsmægter i en Uldorf. Derjsom disse charmannte Damer ikke havde været exilerede til Clausholm, og jeg ikke kunde bære over mit Hjerte at forlade dem, saa vilde der være uudholdeligt. — Jeg tænker ofte paa den stakkels Fyr, som mistede Næse og Dren.“

„Hvorfor?“ spurgte Gerhard.

„Hvisalig Konge havde ladet Clausholms Stalde og Ladebygninger indrette til Kaserne for tre Rytterregimenter. Tærskeloen var indrettet til Staldstue, men en ulyffelig Djævel af en Soldat kunde ikke udholde at ligge i Kvarter paa et saa affides Sted, og fik derfor det Indfald at brænde den af. Laden blev opført paany, men Kjedsomheden kvalte den stakkels Fyr saa stærkt, at han igjen gjorde et Forsøg paa at stifte Ild paa Udbygningerne. Denne Gang star man Næse og Dren af ham, og han blev henjat til Fæstningsarbeide paa Livstid.“

Sognets fattige Beboere stode endnu i Klynge ved Bredden. Da Thorsten bragte dem det glædelige Budskab, at Enkedronningen havde sendt Hjælp, udbrøde Alle som med en Mund i gjentagne jublende Hurra og Raab:

„Længe leve Enkedronning Anna Sophie, Danmarks Skytsengel!“ Her laa atter et Bevis paa, hvor dybt Kjærligheden til Anna Sophie var rodfæstet i Folket Hjerte.

„I forglemte at nævne mig Navnet paa den Dame, hvis Liv I reddede,“ henvendte Rantzau sig til Gerhard, da den første Jubel var standset.

„Komtesse Reventlov. Hun agter at gjæste Enkedronningen.“

Rantzaus Miner udtrykte Forbavselse.

„Det er frappant! Hvem kan det være? — En Komtesse Reventlov!“

Medens han grublede over dette vigtige Spørgsmaals Løsning, fik han Die paa Lise Rosenberg, der ubemærket var fulgt efter dem. Den smukke Kammerjomfrus Blik hvilede paa ham. Rantzau følte sig smigret og sendte hende et bedaarende Diekast, som Lise besvarede med en dyb Meien. Rantzau kunde ikke modstaa Lysten til at nærme sig hende.

„Ederes Høivelbaarenhed kommer jo fra Clausholm?“ begyndte hun Samtalen med dæmpet Stemme.

„Ja vist, mit smukke Barn.“

„Fra min Hersterinde skulde jeg bede Kammerjunferen om en Plads paa hans Vogn.“

„Det skal være mig en stor Fornøjelse at opfylde

en Dames Begjæring. Men sig hun mig, hvorfra hendes Herfskab er? — En Komtesse Reventlov?"

„Ja! — Min Herfskerinde er for Diebliffet Komtesse Reventlov. — Eders Høivelbaarenhed vil gjenkjende hende, men I maa for Himlens Skyld ikke forraade os."

„Hun gjør mig ganske nysgjerrig. Paa Værsord, jeg skal Intet røbe, men naar jeg dog kjender denne Dame, saa kan hun jo ligesaagodt sige mig det strax."

„Ja, det er Sandt nok, — vi kunne jo stole paa Eders Høivelbaarenhed, i Særdeleshed naar I hører, at Komtesse Reventlov er — Prinsesse Charlotte Amalie," hviskede hun næsten uhørligt.

„Min Gud! Hvilken Overraskelse!"

„Ths!" Hun saa sig ængstelig om.

„Godt var det, at jeg fik det at vide. I min Bestyrtelse kunde jeg ellers let have forraadt hendes kongelige Høihed. — Jeg skal advare Justitsraaden."

„Tjenerinde."

Lige neiede, hvorefter hun løb tilbage til Bræstegaarden.

Kan gau traf Hoffmann tilfide og meddelte ham den uventede Nyhed, som voldte ham stor Glæde paa Enkedronningens Vegne, men den forsigtige Kabinetsekretær rystede meget misbilligende paa

Hovedet, og dadlede Charlotte Amalies ubesindige Handling, som han kaldte det.

Da Herrerne vare samlede i Storstuen for at gaa tilbords, traadte Charlotte Amalie ind. Den gamle Præst forestillede de to sidst ankomne Gæster for hende. Disse bevidnede hende deres Deltagelse over den udstandne Fare uden at røbe hendes In-kognito. Thorjen førte hende til Hæderspladsen ved Bordet, og efter at han havde læst en kort Bordbøn, begyndte Albro og Poul Onjuchowitich at ombyde de faa, men solide og veltillavede Retter.

„Hørte Eders Raade, at Enkedronningen endnu staar for Folket som „Danmarks Skytsengel?“ spurgte Gerhard.

„Ja. Det var en Fryd for mig,“ svarede Charlotte Amalie med straalende Dine. „Som regerende Dronning ærede jeg hende høit, nu har hun Ret til at høste Frugten af den Kjærlighed, som hun vandt i hine lyffelige Dage.“

„Anna Sophie er dansk i Sind og Hjerte, deri ligger hendes største Krav til de Danskes Kjærlighed,“ bemærkede Thorjen med Eftertryk. „Gud bedre Alt, men haardt er det, at det danske Sprog skal fortrænges af Tyfske. Mange Steder i Sønderjylland og Slesvig drives Børnenes Undervisning paa Tyfsk, og i Guds Hus prædikes paa Tyfsk, saa

at Menigheden ikke engang forstaaer Herrens Ord. Den Mangel paa Grefrygt for Modersmaalet vil volde Danmarks Ulykke."

Charlotte Amalie lyttede opmærksomt efter, og hendes Blik var fæstet paa den gamle Dannemand, hvis klare, sandhedsdybe Ord gjorde et stærkt og uudsletteligt Indtryk paa hende. I Absolutismens Aarhundreder var det kun sjældent, at de sørgelige Sandheder saa uforbeholdent bleve udtalte for Kongehusets Medlemmer, men den danskfjendede Prinsesse sølte pludselig en saa dyb Sorg over de ulykkesvangre Misgreb, at hun besluttede, for saa vidt det maatte kunne staa i hendes Magt, at virke for Danmarks Lykke. Blandt de danske Adelsmænd, der omgave Frederik den Fjerde, var der Adskillige, som havde haft et klart Blik for Rigets Gavn, men Kongens skinsyge Frygt for deres Indflydelse svækkede deres Magt, ofte til Ulykke for Landet. At han fjernede flere af Hærens Overhoveder, Hædersmænd som Admiral Sehested, der i otte og tredive Aar havde tjent i den danske Søetat med usvigelig Trofasthed og vist sit Fædreland de største Tjenester, dette er et Træk i Frederik den Fjerdes Karakter, som ikke stemte med hans øvrige Retfærdighed.

Paa sin skaansomme, men dog bestemte Maade lod Thorjen flere Ytringer falde angaaende Sagerne

Tilstand. De lode pinlige i Prinsessens Dren, da hun næsten havde elsket sin Fader som en jordisk Afgud. Ranzau søgte hvert Dieblis at afbryde Odingen, men Charlotte Amalie, som skattede hans uhilbede Opfattelse og Fædrelandskjærlighed, lod sig forstaa med, at hun ikke vrededes paa ham. Hun tænkte paa den regerende Dronnings ulukkelige Ringeagt for det Folks Nationalitet, hvis Trone hun var kaldet hid for at beklæde, og det var med et tungt Hjerte, at Prinsessen sølte sin egen ringe Indflydelse. Den Virkelyst, der bejjælede hendes afdøde Fader og Broderen, vaagnede nu ogsaa hos hende, og Gerhard's Ord, at „Tyfkeriet havde jaget ham af Landet,“ vare allerede trængte ind i den danske Kongedatters Hjerte og havde banet Vej for alle de nye Tanter og Indtryk. I sit stille Sind bebreidede hun sig, at hun i mange Aar havde levet daadløs ved sin Faders Hof. Hun, den høit elskede Datter kunde have virket meget, men hun havde hidtil kun været den blide, jagtmodige, eftergivne Kvinde i alle Livets Forhold, og for første Gang viste hun ved denne Rejse, at der boede en selvstændig Handlekraft i hendes Sjæl.

„I mener altsaa, at det danske Folkesprog burde være indført i Kirken, ved Domstolene og i den offentlige Styrelse?“ spurgte hun.

„Tilvisse var det nu den rette Stund dertil.

Den danske Sag har fejret og det gottorpske Hus er faldet. Karl Frederiks Rolle ved det russiske Hof har længe været udspillet, og i Traktaten, som effen er affluttet den jerg og tyvende Mai garanterer jo Østerrig og Rusland Kongen af Danmark alle hans Besiddelser, der under ogsaa det omtvistede Slesvig. Nu gjælder det altsaa om at plante Kjærlighedens Sæd til Alt, hvad der er Dansk i Folkets Hjerter, og at knytte Kongen og hans Undersaatter til hverandre i alle Dele af Riget, paa det at de kunne blive som Lemmer af et kraftigt Legeme, hvori samme Blod ruller og samme Hjerteslag pulserer."

"J har Ret," svarede Charlotte Amalie tankefuld.

"Dernæst er den jydske Bondes Aaar endnu faare beklagelsesværdige," tog den varmtfølende, flogedling atter Ordet.

"Hvorledes?" udbrod Charlotte Amalie. "Kong Frederik hævede jo Borneafskabet. Han havde Bondens Lykke for Øie. Jeg veed, at han lod oprette talrige Skoler for Almuen."

"Al ja! Men Lærerne trænge selv til en ny Skolegang, og Stavnbaandet har ramt det hele Rige. Stiftsamtmand Sorgen Bilde har Ret, naar han siger i sit Forslag om „Sjællands flette Tilstandes Forbedring," at „Landmilitien er Fordegodsets Ruin."

Kammerjunker Rantau, som længe var bleven afveglende rød og bleg over Præstens meget „malplacerede Tale,” som han senere ytrede til Hoffmann, var nu saa heldig at finde paa en vittig Anekdote, hvorved Samtalen fik en anden Bending. Maaltidet var tilende, men Charlotte Amalie besluttede ikke at forlade Sylland, for hun tilfulde havde lært de Mangler at kjende, der nu vare blevene afflørede for hende. Ved Præstens Arm vandrede hun omkring i Haven og henvendte sig afveglende i Samtalen til Herrerne, men uagtet saavel den unge Prinsesse som og Gerhard følte Glæde over at kunne tilbringe denne lykkelige Dag i hinandens Nærhed, saa bleve dog de færreste Ord verlede mellem dem.

Næste Morgen holdt den kongelige Ekvipage forspændt med fire Heste for Præstens Dør. Da Gerhard sagde det sidste Farvel til Charlotte Amalie, bemærkede han en Sitren om hendes Læber og en Taare i hendes Øie, hvilken hun forgjæves søgte at skjule. Frederik Rantau opfordrede ham paa det Indstændigste til at besøge sig paa Clausholm. Han vilde intet Afslag høre, og hans sidste Hilsen til ham blev ledsaget af et „au revoir!”

Afskeden mellem Lise Rosenberg og Poul Dunjchowitsch havde været meget inderlig, og den store

Russer var ikke mindre tung om Hjertet end sin Herre, da de Begge stode og stirrede efter den bortrullende Bogn.

„Kaptain, skal vi saa til Clausholm?“

Gerhard svarede ikke, men Poul Dnjuchowitsch vedblev usfortødent flere Gange daglig at gjentage dette Spørgsmaal.

Sjette Kapitel.

To Mile sydpst for Randers ved den søndre Bred af en Åa, der falder ud i Randersfjord, ligger Herresædet Clausholm, som Enkedronning Anna Sophie havde arvet efter sin afdøde Fader. Hovedbygningen var som et kongeligt Slot opført af Storkantsler Reventlov 1699, og bestod af tre grundmurede Floie, hver paa to Etager. I den ene Floi var indrettet et Kapel, og under hele Bygningen løb hvælvede Kjældere. Gaarden var omgivet af Grave og den store velvedligeholdte Have udmærkede sig ved smukke, kunstige Bandspring, hvortil Vandet blev ledet fra de friske Kildevæld, af hvilke den „jøde Bøgs“ Kilde særlig var bekjendt. Omegnen frembød ingen rig Afvevling for Diet, men selv om dette havde været Tilfældet, saa var Sansen for Naturen ikke vaft i hine Tider hos det danske Folk,

og de fleste Grene af Naturvidenskaben stode i Danmark paa et meget lavere Trin end i Nabolandene. Vel havde Tycho Brahes mægtige Forsøg paa at erobre Himmelfrummet, draget hans Landsmænds Blikke paa Stjernevrimslen, men den lybforplantende, gennemsigtige Atmosfære, disse poetiske Ætherbølger, som er en Betingelse for Frembringelsen af den menneskelige Tales Klang og Sangens fortryllende Toner, hele den uhyre animalske Verden vakte ingen Interesse og blev upaaagtet. Med Undtagelse af de nyttige Husdyr ændsede man kun Dyret og Fuglen som skulde falde for Søgerens Kugle, og af al Naturens Frembringelser havde man kun Die for det Spiselige. Sirligt anlagte Haver hørte med til de Riges Luxus, men hele Plantelivet var en luffet Bog, og Blomsternes Duft og Skjønhed fremkaldte kun en flygtig Beundring.

Man kan derfor forestille sig, hvor dybt Hoffets Glans og Hovedstadens afvejlende Liv blev savnet af den lille Kreds, som havde fulgt Enkedronningen til hendes Forvisningssted. Slottet var fra Kong Frederiks Tid monteret med en kongelig Pragt, men efter at Anna Sophie var bleven Enke, indførte hun den største Tarvelighed ved sit Hof. Hendes Taffel var kun maadeligt, og Ekvipagen stod tilbage for de rige Godseieres. Hendes fleste Udflugter var til

Boldum Kirke, hvis Sognepræst Schive hun ofte lod indbyde for at tale med ham om Guds Ord og Sjælens Anliggender.

Enkedronningens Hofstat paa Clausholm bestod af Overhofmesterinden, Fru Grabov, Kammerfrøken Dorothea Holstein og Højdamerne, Frøkenene Winterfeldt og Lüchow, Overhovmesteren, Grev Frederik Reventlov, Kammerjunker Frederik Ranzau og Kabinettssekretæren, Justitsraad Hoffmann, hvilke to Herrer Læseren allerede har stiftet Bekjendtskab med. Endvidere havde Enkedronningen beholdt sin tro Kammerjomfru, Anna Cathrine Grønvald, og Somfru Ollegaard Rostrop, samt sin Kammerlakai, Frederik Olland. Disse saa Udvalgte opofrende Hengivenhed var Anna Sophies eneste Trøst, da Døden og det kongelige Magtbud havde skilt hende fra det Kjæreste, hun eiede.

Mange af Samtiden og Efterverdenen have haardt dadlet Anna Sophie for hendes Forhold til Kongen i de Aar hun levede som Fyrstinde af Slesvig, men naar Frederik den Fjerde kalder hende sit Englehjerte, saa har han givet den bedste Karakteristik af hende. Fra Anna Sophies rige, varme Hjerte udsprang hendes Feil og Dyder. Hendes strenge, kolde Moder forstod ikke at binde Datteren med Kjærlighed til sig, og det voldsomme Drefigen,

jom hun i Vidners Nærværelse gav den attenaarige Anna Sophie, fordi hun ved Festen paa Roldinghus havde modtaget Kongens Hyldest, fjernede for bestandig Datterens Hjerte fra hende. Den ærgjerrige, fløge og bedaarende Grevinde Holstein opflammede den unge Piges Følelser for Kongen, og vidste at overvinde sin ustyldige Søsters Skrupler ved at forestille hende Kongens ullykkelige Ægteskab og hans mange Forvildelser, af hvis ulykkebringende Strøm Anna Sophie skulde rive ham ud som en frelsende Engel. Og Anna Sophies ubegrænsede Kjærlighed nægtede at udføre dette Hverv, til Lykke for Kongen og for hele Landet.

I tyve Aar hang den fordums saa ustadige og letfindige Konge ved hende med ubrødelig Trofskab. At han, mod alle Konventionens Regler, umiddelbart efter Dronning Louises Død, ombryttede sin morganatiske Forbindelse med Anna Sophie med en loitidelig Vielse til høire Haand, viser en syrig Elfers Angst for at miste hende og ikke et udtænkt Intrigespil af Fyrstinden af Slesvig. Al den Ondskab, som hendes Tjender udspredte, var naaet Anna Sophies Øren, og den Beskyldning, at Sorg over Kongens Forhold til hende havde voldt den heftige Dronnings Død, rystede hende saa meget, at hun nægtede at modtage Kongen, ja endog tænkte paa

at træffe sig tilbage. Smidlertid formaaede Frederik den Fjerde at rokke denne Beslutning. Han overbeviste hende om, at den tyske Doktor Stissers „Himmeldraaber“ langt mere havde været Aarsag i Dronning Louises Død, hvorfor denne Læge ogsaa, da det blev bevist af en Kommission, at hans „Himmeldraaber“ vare et Hjælpemiddel for Døden, diebliffelig blev sendt ud af Riget. Dernæst forklare ansæte Historiekrivere, at Kongen længtes efter at lette sin Samvittighed ved dette Egtefskab.

Den tredivte Mai 1721 satte Kongen Guldkronen paa sin Gemalindes Hoved og erklærede hende for „Dronning til Danmark og Norge,“ i Nærværelse af Kronprinsen, Prinsesse Charlotte Amalie, de øvrige Medlemmer af den kongelige Familie, Statsministrene og Hoffets Kavalere og Damer. Fra dette Dieblif fik Anna Sophie en Dødsfjende i Kongens Søster, Prinsesse Sophie Hedvig, der Intet havde havt mod Broderens morganatiske Egtefskab, men som aldrig kunde tilgive, at en Underfaat blev regerende Dronning, og først og fremmest at hun, en Prinsesse af Blodet, maatte hylde hende.

Nagtet Anna Sophie blev hævet til Wrens Tinde af sin elskede Frederik, ramte Sorgen dog flere Gange hendes Hjerte, da hendes tre Born, sande smaa Cheruber i Skjønhed, bleve hende

berøvede af Døden. Sin hele Moderkjærlighed fastede hun nu fornemlig paa Charlotte Amalie, der var bleven tilfidesat af sin egen Moder, hvis Tanke udelukkende havde været henvendt paa Tronarvingen, hendes tilkommende Hævner. Anna Sophies Afsærd som Dronning, Hustru og Moder er hævet over enhver Dadel. Den hemmelige Kommission, der kompromitterede flere Embedsmænd, beviste ogsaa Usandheden af de graverende Beskyldninger mod Dronningen, nemlig, at hun skulde begunstige Bestikkelsessystemet, og at Supplikanternes Penge fløde ind i hendes Kasse, ligesom det ogsaa dog først efter hendes Død blev klart, at Historien om hendes „uhyre sammenstræbede Skatte“ var en Opdigtelse. Men hvad selv hendes Fjender aldrig have kunnet benægte, er Anna Sophies ubegrænsede Kjærlighed til sin Gemal, en Kjærlighed, der var saa fuld og dyb og sand, at aldrig noget Kvindehjerte har rummet en varmere Følelse, og hendes fløge Omjörg bidrog til at forlænge den svagelige Konges Levetid.

I en mindre Sal paa Claussholm sad Enkedronningen ene med sin Fortrolige, Dorothea Holstein. Hendes jorte Enkedragt var af et tarveligt uldent Stof, og det eneste Smykke, som hun bar, var en Medaillon med den afdøde Konges Portræt, indfattet i Diamanter, hvilken hang i en kostbar Guldkjæde

om hendes Hals. Anna Sophie var paa dette Tidspunkt fyrrre tyve Aar gammel, høi og fyldig, og hendes Figur endnu af en modelagtig Fuldkommenhed. Ansigtformen var sjælben smuk. Den høie Pande, hendes deilige, sorte Dine og fint buede mørke Dienbryn, den velformede Næse og smukke Mund havde bevaret deres Skjønhed, men hendes for næsten altfor blomstrende Farve var nu af en hyggelig Blegghed. Haaret var som fordom pudret og opjat i høie Bufler, hvorfra der hang et sort Enteslor.

Dorothea Holstein var en yngre Dame af et tiltalende Ydre. Hun var utrættelig i sin Omjörg for sin Herseferinde, og uagtet de to Brødre, Greverne Frederik og Christian Dannefsjold Laurvig, begge beilede til hendes Haand, vilde Froken Holstein dog ikke forlade Anna Sophie, skjønt denne opfordrede hende til at samtykke i en ægtefabelig Forbindelse. Anna Sophie sad med taarefyldte Dine henjunken i Beskuelsen af et Portræt af Frederik den Tjerde, som hang i Legemsstørrelse paa Væggen.

„Ak! Dorothea!“ søer pludselig et Smertens Udbrud fra hendes Læber, „naar jeg tænker paa, at han er borte og alle vore Børn hos ham, og at man endog forbyder mig at græde ved min dyrebare

Frederiks og mine Smaa børns Rister, saa er jeg nær ved at fortvivle."

"Sorgen dræber Eders Majestæt," lod Dorothea Holsteins bekymrede Svar.

"For mig var det det Bedste. Saa blev jo ogsaa Fængslet aabnet for Dig og alle mine Trofaste, der frivillig have fulgt mig til mit Forvisningssted. Men forlad mig nu — jeg trænger til at være ene."

"Tilgiv, min Dronning, at jeg ikke adlyder, men I er meget syg og trænger til at tale Sorgen ud."

"Tak, Dorothea, fordi Du ikke trættes. Sa — den sidder knugende herinde i mit Bryst. — Nu har jeg snart opgivet Haabet om tiere at faa Brev fra Prinsessen. Og selv min Søsterdatter har besluttet at forglemme den ulhykkelige Exilerede."

"Deres Tavshed er ufattelig, og dog —"

"Skulde mine Fjender have magtet at udslette mit Billede af min elskelige Datters Hjerte?"

"Det vil aldrig ske," svarede Dorothea Holstein med bestemt Overbevisning. "Prinsessens Kjærlighed har allerede bestaaet altfor mange Prover."

"Ja, det er sandt. Det er Uret af os at tvivle om hende, men der paakommer mig tidt en Uengstelse, en feberagtig Skælven. —"

"Kong Christian kan ikke forsvare sin Adfærd mod Eder."

„Sig heller mod sin afdøde, ophøjede Fader. — Over hans Minde har han kastet Skygge. Hverken Digprædikerne eller de Digte, som berømmede ham, maatte blive trykte. — Og Alt dette af Had til mig.“

En kort Pausse opstod, hvori Enkedronningen skjulte sit taarevædede Ansigt i sit kniplingsbesatte Lommetørklæde.

„Og dog takke vi vor Stedsøn, fordi vor elskede Gemals Breve bleve os tilbagegivne. — Min Frederiks Søn havde ikke behøvet med Magt at fratage mig næsten Alt, hvad hans Fader havde skænket mig, jeg selv vilde med et kjærligt Moderhjerter have testamenteret det til ham og hans Gemalinde.“

„Eders Majestæt minder mig stadig om Ordet: „sålige ere de, som give,“ svarede Dorothea bevæget.

„Dorothea, jeg vilde skænke det Kjøtbareste, jeg eier, for kun en Time at se og tale med Prinsesse Charlotte Amalie.“

Dorothea Holstein drog et dybt Suf. Hun vidste ikke at finde Ord til at lindre denne haabløse, fortærende Bængsel, som hun daglig var Vidne til. Men denne Gang opfyldte Forsynet Anna Sophies inderlige Ønske.

Da Salen, hvori Enkedronningen befandt sig, vendte ud til Haven, havde ingen af Damerne hørt,

at Ranzau og Hoffmann vare vendte tilbage. Med Nysgjerrighed betragtede Folkene den fremmede tilflorede Dame, som Kammerjunkerens ledsagede op til Enkedronningens Gemakker. I Forværelset sad Frederik Olland, den Første, der gjenkjendte Charlotte Amalie, uagtet han næppe turde tro sine egne Øine. Hun nikkede venligt til den hengivne Kammer-tjener.

„Olland, for ham, som for Jer Alle er jeg Komtesse Reventlov. Og nu, Hr. Kammerjunker, anmoder jeg Eder om at forberede Hendes Majestæt paa min Nærværelse, eftersom hun er syg.“

Ranzau blev meldt, og hans Indtræden afbrød den tunge Samtale.

„Man skulde formode, at I kom fra en munter fête,“ bemærkede Anna Sophie forundret over Ranzaus glædestraalende Ansigt.

„Jeg har den overordentlige Lykke at være Overbringer af et saare glædeligt Budskab — at kunne annoncere —“

„Tal ud, kjære Ranzau. Hvad er der hændet? De gode Budskaber er der Trang paa hos os.“

„Ederes Majestæt maa forberede sig paa et Besøg af en af de skønneste, mest aimable Damer —“

„Er det muligt! — Det skulde vel ikke være? — Nei, jeg tør ikke haabe.“

„Eders Majestæt tør haabe Alt af den datterlige Kjærlighed. Jeg har den Ære at melde Hendes kongelige Høihed, Prinsesse Charlotte Amalie!”

„Min Datter her!” udbrød Anna Sophie jublende og reiste sig hastig. „O! Dorothea, hvilken uventet Glæde.”

„Ja, Himlen være takket for dette Besøg. Nu tør jeg forlade Eders Majestæt,” tilføiede den diskrete Hofdame og fjernede sig for at lade Moder og Datter ene med Gjensynets Glæde.

Saa Diebliffe efter laa Charlotte Amalie i Enkedronningens Arme.

„Min hjertenskjære Moder!”

„Min elskede Charlotte! Min Frederiks trofaste Datter. Du kommer til den Forviste og Forglemte.”

Med Vængstelse saa Charlotte Amalie den Forandring, der var foregaaet med Enkedronningen, og hun erkjendte sig nøie om hendes Helbredstilstand, men Anna Sophie vilde ikke dvæle derved. Steddatterens Nærværelse og hendes milde, kjærlige Blif syntes at tage Sjæls og Legems Smerter fra hende. Charlotte Amalie fortalte hende om sit eget ensomme, glædetomme Liv paa Gyldeulund, om sin pludselig fattede Beslutning at rejse hemmeligt til Clausholm, og hvorledes alt var indrettet ved Geheimeraadinde Blohmes Hjælp, samt overrakte Anna Sophie et

langt Brev fra Søsterdatteren. Endvidere skildrede Charlotte Amalie hende den rædsomme Nat paa Havet, hun fortalte om sin Frelse og om sit Ophold i Præstegaarden, og Anna Sophie græd og omfavnede hende vegselvis.

„Din Driftighed forfærder mig. Din kongelige Broders Brede vil ikke undlade at ramme Dig. Stakkels Barn, han vil ikke tilgive, hvad Du har forskyldt af Kjærlighed til mig.“

„Forskyldt! — Ikke efter mine Anskuelser.“

„Du har vist Mangel paa Lydighed og Respekt mod Din Konge og Hersker.“

„Vi befale vore Folk Tavshed.“

„Der behøves blot et uforsigtigt Ord, saa er Alt robet. Mit stakkels lille Hjerte! Kronprins Christian var engang mild og god, men nu —“

„Han er ledet vild. Der er kastet Braad imellem ham og Eder, men den kommer ikke fra hans Hjerte. Jeg har hørt ham sige: „I Kong Frederik mistede jeg en sand Fader, og Anna Sophie har været mig en god Moder.“

„Har han virkelig sagt disse Ord!“ udbrød Enkedronningen glad overrasket. „Tak! fordi Du bragte dem!“

„Ja, det har han sagt. Desværre har der jo allerede i mange Aar været Splid imellem Hofferne,

men jeg har i Stilhed søgt og fundet en Mand, som jeg haaber vil virke som en Fredens Apostel."

"Hvem mener Du?"

"Hofpræst Bluhme, Kongens Skriftefader."

"Bluhme! Det anede jeg mindst. Himlen give, at han vilde antage sig vor Sag. Charlotte! Du har altsaa optaget Kampen mellem Had og Kjærlighed?"

"Ja. Og tilsidst maa Kjærligheden sejre."

"Saadan talte fordom min Frederik, og nu bringer Du, hans elskede Datter, mig de samme Trøstens Ord."

"Og nu, Moder, nu ville vi ikke dvæle mere ved Tanken om Had og Forfølgelser, men kun leve for hinanden i denne kostbare Tid."

Anna Sophie lod sin lille Høsttat samle for at paabyde dem Tavshed. Naagtet man frygtede for Følgerne, var Glæden dog stor over Prinsessens Komme, og Alle haabede at dette Besøg skulde bewirke en lykkelig Forandring i Enkedronningens Sjæls Tilstand. For første Gang siden Kongens Død saas et Smil om hendes Læber. Charlotte Amalies Nærværelse og Geheimeraadinde Blohmes kjærlige Skrivelse viste hende, at hun ikke var saa forladt, som hun troede, og den unge Prinsesses Ord havde plantet Trøst og Haab i hendes Hjerte.

Anna Sophie gav Ordre til, at en Seng skulde sættes ind i hendes eget Sovegemak til Charlotte Amalie, og Moder og Datter vandrede Arm i Arm gennem Claussholms Gemakker og ned i Kapellet for at takke Herren for Prinsessens Redning. De to høie Damer knælede ved Alterets Fod, og til Tak fordi Guds beskyttende Haand havde hvilet over Charlotte Amalie, besluttede Enkedronningen at pryde Kapellet med to store Sølv-Altarstager. Deres Bøn var lang og inderlig. Charlotte Amalies Tanker jvævede tilbage til Præstegaarden og til ham, hvem hun næst Gud kunde takke for sin Redning. Hun indesluttede ham i sine Bønner og bad, at Forsynet vilde tage Styret i sin Haand over denne ædle, høihjertede, men dog saa lidensfabelig heftige og ærgjærrige Sjæl.

Da de atter forlode Kapellet bemærkede Charlotte Amalie, at Portræter af hendes afdøde Fader hang i ethvert af Enkedronningens Gemakker, men hun bemærkede tillige, at jaavel Kapellet som Værelserne og Udbygningerne saa meget forfaldne ud, og hun forstod, at Sorgen og Mindet om den Afdøde var det Æneste, som i disse Aar havde optaget Anna Sophie. Den kloge Prinsesse indsaa, at det vilde være til Nykke for hendes Stedmoder, dersom hun kunde finde en gavnlig Sysselsættelse for hendes

Tanker, og hun besluttede at gribe den første Leilighed til at tale med hende desangaaende.

Nogle Dage forløb, og Anna Sophie var næsten revet ud af den Apathi, som hun tildels var nedjunken i, paa de Timer nær, da Sorgen gav sig Udbrud i stærke Sygdomsanfald. Hun var saaledes bleven modtageligere for andre Indtryk, og Charlotte Amalie benyttede derfor det gunstige Dieblif, da de fæde ene sammen.

„I Storkantsler Reventlovs og min Faders Tid skal dette Slot have været prægtigt. — Synd er det at lade slige Kunstværker falde i Ruin,“ ytrede hun og lod Blikket glide over det deilige Loft af Stukkaturarbeide.

„Charlotte, Du minder mig om en Pligt, som jeg endnu har forsømt. Jeg burde paatage mig at lade Slottet restaurere, men hidtil har jeg savnet Kraft til at udføre noget som helst Arbeide.“

„En slig Gjerning vilde være at frede om, hvad de kjære Hedenjarne have virket for.“

„Tilvisje. — Og nu bør jeg ogsaa gribe fat derpaa,“ svarede Enkedronningen.

„Hoffmann har fortalt mig,“ vedblev Prinsessen, „at Udbygningerne og Forpagterens Baaning ere saare brostfældige. I de Aar, da Clausholm var et Ryttergods, har det lidt stor Molest.“

„Alt! Charlotte, jeg fortjener i Sandhed en Bebreidelse, fordi jeg alt for lidt har tænkt paa mine Undergivnes Vel.“

„Optag ikke mine Ord saaledes, kjære Moder, en slig Driftighed vilde være meget upassende og malplaceret.“

„Den overvældende Sorg faar være min Undskyldning. Tak, fordi Du mindede mig om, at Livet altid er et Kald til Virksomhed,“ vedblev Anna Sophie takfuld. „Det syntes mig, at Død og haarde Magtbud havde gjort Alt saa godt for mig, men — der er dog endnu en lille Gjerning tilbage. — Præsten Schive har ogsaa omtalt, at Boldum Kirke snart vil være ubrugelig til Gudstjeneste. — Og Forpagterne — ja nu føler jeg, at det ikke er tilladt at leve for sin egen Sorg.“

„Staffels Moder, I har været syg.“

„Ja, men vi have desuagtet handlet uforsvarligt. Din høie Fader var ogsaa syg og lidende, alligevel forsømte han ingen Pligt mod sine kjære Undersaatter. Ingen mer end vi bør følge hans Exempel. Mine Trofaste have haft Marjag til at beklage sig over vor ringe Omjorg for dem til Løn for deres opofrende Hengivenhed. — Nu skal det blive anderledes. — Jeg vil overvinde mig selv, om det end tidt vil koste et Offer.“

Syvende Kapitel.

For Gerhard var Præstegaarden bleven ensom og tom siden Charlotte Amalies Bortreise. Imidlertid havde Efterretningen om Ubeirets Odelæggelser bragt Gersdorf til hastig at vende tilbage til Bosnæsgaard, og som sædvanlig sluttede de to Venner sig atter sammen, eftersom Afstanden mellem Bosnæsgaard og Egaa næppe var fem Tjerdingsvei. Da Gersdorf horte at Hak von Hahn havde tiltænkt ham et Besøg, blev han meget glad over at være undsluppen det.

„Lad Tonne Røeg glæde sig ved hans Nærværelse, mig vilde hans Gjæsterering være meget imod. Der er et Spil af onde Lidenskaber i hans Sjæl, men Grevens Konnexioner ved Hove have nødt mig til at vise ham almindelig Høflighed, naar Leilighed byder sig.“

Gerhard fortalte, hvad der var foregaaet mellem ham og Hahn.

„Det ligner ham at haane Alt, som ikke kommer fra hans tyske Fødeland. — Og saadanne Mænd skulde tjene i den danske Garde!“

„Han spænder Buen haardt og skyder med giftige Pile.“

„Ja, indtil Sortkjolen bliver hans Banemand. Bluhme, som er skinksyg paa Magten, undergraver ham hemmelig hos Kongen, fordi han trodsrer ham og lader haant om hans Pietisme.“

„Men Dronningen og de tyske Prinszer, hans Foresatte, holde paa ham.“

„Ja, deri ligger Ulykken. Men det aner mig, at Hahn selv paa en eller anden Maade løber sig en Stave i Livet.“

En Formiddag, da Præsten var fraværende paa Embeds Begne, kom Abalone ind til Gerhard i en ophidset Stemning, og under ivrig Gestikulation berettede hun, at hun flere Gange, naar hun bragte Et og Andet til Syge og Fattigfolk i Sognet, var stødt paa Hahns Tjener. Det nyttede ikke, at han havde ombhyttet sit gallonerede Livré med en Badmelskofte, for Abelones skarpe Blik havde været bekendt fra hendes Ungdom af. Der laa ikke et Støvgran, uden at hun skulde bemærke det, og flere af

Tiiserfonerne havde fortalt hende, at denne tyske Karl, som slet ikke huede dem, vilde udspørge dem om Præsten og hans Familie, men Ingen af dem forstod hans Sprog. Tiiserne havde nægtet at huse ham, saa han maatte søge Ly hos den gamle Taterher, hvem Dyrigheden engang vilde have brændt, fordi hun manede og forherede Mennesker og Dyr.

„Saa fremt hun tiere skulde møde ham, saa spørg ham fra mig, om han gaar sin Herres Grinde,“ svarede Gerhard.

„Det skal jeg min Tro, men Mo'er Sisje mente, at han var listet videre fort.“

Det bankede paa Døren, og Poul Dnjuchowitsch traadte ind, gjorde Front for sin Kaptain og overrakte ham et Brev.

„Sag skulde melde, at en ung Sømænd flyede mig denne Skrivelse til Hr. Kaptainen.“

Poul Dnjuchowitsch fjernede sig, og medens Abelson med Fligen af sit Forklæde gned paa nogle store Tintallerkener, der skinnede som Solv, aabnede Gerhard Brevet og læste med Forundring følgende Linier:

I disse Dage har jeg omsonst speidet efter Leilighed til at kunne bringe Jer min Tak, formedelst jeg var blandt de Sømænd, som I frelst fra Døden. Naar I læser denne Skrivelse, er jeg allerede paa

Veien for at søge fremmed Hyre. Taterkvindens Son passer ikke i en Præstegaard. Lad den Gamle kun forblive i den Tro, at jeg gif tilbunds med min Fader.

Kurt Thorjen.

Gerhard sad et Dieblif tavs, derpaa rakte han Brevet til den gamle Husholderste, og tillod hende at læse det. Skriftlæsning var Abelones svage Side, men det lykkedes hende dog at stave Brevet igjennem, hvorefter hun med et Forfærdelsens Skrig sank ned paa en Stol.

„Søsjes Kors! Lever han endnu, den gale Dreng!“ — Hun rystede paa Hovedet. „Det var umuligt at faa Skif paa ham. Kan I huske, hvor mange Gange han løb bort, og saa fandt vi ham et eller andet Sted i en Groft? —“

„Var Kurts Moder en Taterkvinde? En af de foragtede Skabninger?“

„Af, ja!“

„Og hendes Son vilde min Fosterfader opdrage?“

„Husbond var jo nødt dertil. Gud hjælpe Forældre, naar Bornene vanarte.“

„Hvad mener hun?“

„En tør jo nok betro Jer Hemmeligheden. Kurt var Lars Thorjens Son.“

„Er det muligt! Staffels Fosterfader.“

Abelone nikkede.

„Herstaberne kunne ikke forstaa, hvorfor Præsten vilde bo nede ved Havet. Ellers fik han aldrig Sonnen at se, for han turde jo kun komme, naar honette Folk ikke vare paaferde. — Saa kom han da en Nat, og tog Drengen med sig. Siden have vi ikke set ham. — Men I maa ikke tale om Alt dette til Husbond. Nu er vor Fa'er saa gammel, og Drengen vil jo være glemt.“

Gerhard foldede Papiret sammen og stak det i sin Brevtaske. Mørke Tanker opstode hos ham om den Nat, der overskyggede hans egen Fødsel. Han havde flere Gange søgt at bringe Abeline til at røbe Hemmeligheden, men hun forsikrede ham, at det aldrig havde været hende muligt at udgrunde den, selv Præsten, troede hun, var uvidende derom. Hvad nyttede det saa at efterforske? — Da mindedes han Charlotte Amalies Ord: „I er født til at støtte Jer selv,“ og en brændende, ubeskrivelig Længsel efter igjen at se og tale med den hulde Kvinde vaagnede hos ham med dobbelt Kraft.

Gerhard havde utallige Gange savnet en Moders Kjærlighed. Han havde længtes efter et mildt, kvindeligt Væsen, saaledes som man skildrede dem i Digtninge, men en saadan Kvinde havde han aldrig kjendt, før det blev ham forundt at frelse Danmarks yndige Kongedatter. Gerhard følte, at han trængte

til en saadan Kvindes velgjørende Indflydelse. Den gamle Præst havde altfor ofte prædiket Kjærlighedens milde Lære for ham, til at han ikke selv skulde kunne indse, hvor farlig for hans Karakter den Bane var, hvilken han vandrede. De raa Omgivelser i Rusland, Disciplinens barske, strenge Haandhævelse, de evige Hofkabaler og den umættelige Ergjærrighed, som netop Undertrykkelsen havde vaakt hos ham i en endnu høiere Grad end hans medfødt Stolthed, Alt i Forening bragte ham i enkelte Dieblikke til at skue en svimlende Afgrund for sig, hvori hans egen Sjæl tilsidst vilde gaa til grunde. Hans Længsel og Poul Onjuchowitjchs Spørgsmaal bragte ham flere Gange til at tænke paa at modtage Rankaus Indbydelse, men da føre de bitre Minder gennem hans Sjæl, og han, „Snylteplanten“, som han i slige Dieblikke kaldte sig selv, følte sig for ringe til at ville paatrænge den høibaarne Dame sin Nærværelse, uagtet han mindst anede, at hendes virkelige Hjem var Danmarks Kongeborg.

Otte Dage forløb saaledes. Da bemærkede Gersdorf en Aften paa Vosnæsgaard de vedvarende Uveirsskyer paa Vennens Blande.

„Gerhard, hvorfor tager Du ikke til Clausholm? — Naar man har tabt sit eget Hjerte — et bien, saa faar man se at erobre et andet istedetfor.“

„Saaledes vilde Du, den rige Adelsmand kunne handle. Din Herkomst spaar Dig en sikker og brillant Karriere.“

„Og Dine Kundsaber og Din Energi lover det Samme. I mine Tanter har jeg udflettet en saare smild Plan. Af Egoisme, af Fædrelandskjærlighed, af flere Bevæggrunde ønskede jeg, at Du skulde træde ind i den danske Hær,“ —

Gerhard afbrød ham.

„Nei, Christian, nei! — Misforstaa mig ikke. Tro mig, om her end ikke blomstre Roser for mig, saa elsker man dog den Blet og det Sprog, som Barnet først lærte at kjende. Den Wei, jeg gaar i Rusland, er omispændt af skjulte Farer, — men — saafremt Gud vil, at jeg skal leve, saa vil jeg engang som Olding vende her tilbage for at lægge mine Ben i den danske Jord.“

En Pause opstod.

„Saa glippede altsaa min Plan, som var at binde Dig til Danmark ved Hjælp af den smukke Komtesse,“ tog Gersdorf atter Ordet.

„Under disse Forhold er det en Umulighed,“ svarede Gerhard, „men jeg haaber snart at se Dig som en lykkelig Brudgom.“

„Ei, ei, hvem har Du udfaaret til min Brud?“

„Din egen Inclination, Povel Rosenørns fagre Datter.“

„Ja, ja! — Du mener virkelig —“

„Alt det er hende, som altid drager Dig til Ratholm. Du er lykkelig, Christian. Alt begunstiger denne Forbindelse, der af begge Familierne vil blive anset som et partie égale.“

„Men jeg vil, at Du ogsaa skal være lykkelig. Gå paa, hvad Du selv har ytret flere Gange, at Diebliffet er Soldatens eneste Eiendom. Sving Dig imorgen paa Bæyr, rid til Clausholm, betragt da det Hele som et lille Elfskovseventyr, og fryd Dig i det Mindste over de Roser, der vore for Dig i Din Hjemstavn.“

„Saafermt man ikke finder det paatrængende, —“

„Derjom Du formaar at adsprede Rankaus Kjedsomhed, vil han blive den behageligste Vært. Hvad Komtesjen angaar, saa antager jeg ikke, at hun vil modtage Dig som en generende Besøger.“

Gerhard svarede ikke, men da han senere forlod Rosnæsgaard, ytrede han:

„Farvel, maaske det varer flere Dage, før vi atter ses.“

„Farvel, Dykke paa Reisen!“ lo Gersdorf.

Da Poul Onjuchowitsch næste Morgen traadte

ind til sin Herre, lod Ordren: „Pak Vadsjæffen, om en Time ride vi til Clausholm.“

Russerens Dine straaledede, og han mødte saa pudset og stram med de to opjadlede Heste som om det gjaldt en Parade.

Den gamle Præst var allerede kjort bort i en lille Forretningsreise, men da han kom tilbage og erfarede, at Gerhard var taget til Clausholm, blev han aldeles forfærdet.

„Ak! Den Lidenstak! Den Lidenstak har gemenlig Uhykker tilfølg. — Gerhard paa Clausholm under alle disse spændte Forhold! — Himlen give, at det ikke geraader til Rvide for den arme Dreng!“ mumlede han gjentagne Gange og rystede betænkkelig paa Hovedet.

Ottende Kapitel.

Aнна Sophie var en Ynder af Poesi og Digtning, og saavel i det franske, som i det tyske og danske Sprog har hun ved Leiligheder udtrykt sine Tanker paa Rim. Flere af disse vise, at hun ofte har indgaaet muntre Væddemaal med Kong Frederik den Fjerde, eller spillet Trif med ham. Den livlige Anna Sophie havde fuldkommen forstaaet at oplive Kongens Sind, og hendes blide, velgjørende Indflydelse paa Frederik den Fjerdes Karakter og Sjælsstemning bidrog væsentlig til at gjøre ham saa almindelig elsket af Folket; men Spil og Leg var forbi med Kongens Liv.

Man kan derfor forestille sig Hoffolkenes glade Overraskelse, da Enkedronningen en Middag efter Taflet lod Spilleborde og Tavlebrætter hente frem, og opfordrede den unge Prinsesse og sin lille Hoffat

til at forførte Tiden med de muntre Syjler. Dorothea Holstein og de andre Frøkeners bleve ligeledes anmodede om at læse Digte, Krøniker og Romaner høit for de kongelige Damer, og saa Dage efter hint Samtale med Steddatteren gav Enkedronningen Ordre til at Slotskapellet, Gemakkerne paa Clausholm samt Boldum Kirke, Forpagterens Bolig og Udbygningerne skulle underkastes en Hovedreparation og Udskilligt opføres paany. Charlotte Amalie følte en stille Glæde over, hvad hun havde formaaet at udvirke, og mangt et takkende Ord lød til hende fra den lille Hoffreds for den lykkelige Forandring, som hendes Nærværelse havde bevirket hos Enkedronningen.

Da Gerhard henad Aften omkom til Clausholm, blev han modtaget med Hjertelighed af Rankau, der strax lod en Feltjeng flytte ind i sine egne Værelser til ham, og tilbød at præsentere ham næste Formiddag for Enkedronningen.

„J er allerede høit anskrevet hos Hendes Majestæt,“ forsikrede han. — „Komtesse Reventlov er en Engel,“ vedblev han og berettede om de sidste Dages glade Begivenheder.

Gerhards Hjerter bankede, men ikke heftigere end den unge Prinsesses, da Lise Rosenborg om Aftenen i Toiletværelset fortalte hende med smilende Hemmelighedsfuldhed, at Kaptain Gerhard og hans store Tjener

vare ankomne til Clausholm. I Hjertet var Lise meget glad over Poul Onjuchowitschs Komme, men den ærlige Russer blev helt betænkelig, da han opdagede, at den kofette Kammerjomfru allerede havde samlet en hel Skare Tilbedere blandt Slottets mandlige Tjenerpersonale, og han sov næppe saa tilfreds ind denne Aften som sin Herre.

Den følgende Dag blev Gerhard indført i Enkedronningens Gemakker og præsenteret af Kammerjunfer Ranzau. Charlotte Amalie stod ved Anna Sophies Side. For første Gang efter Kongens Død havde hun ombyttet sin Sorgedragt med en hvid Atlastes Robe, en Diamantagraf befæstede en lys lille Silkefaabe paa hendes Skulder og en frisk udsprungen Rose var stuffet i hendes Haar. Den brunette, kongelig imponerende Enkedronning i sin mørke Sorgedragt og den lyse, deilige unge Pige ved hendes Side, bragte Gerhard til at sammenligne dem med en sort og en hvid Svane.

Med sin sædvanlige milde Ynde traadte Anna Sophie ham imøde.

„Vi have erfaret, hvormeget vi ere Eder skyldig, Kaptain Gerhard. I har frelst Manges Liv, og et, som i Besynderlighed er os dyrebart,“ vedblev hun med et hjærtligt Blik paa Charlotte Amalie, som rødmande bejvarede Gerhard's Hilsen.

„Vor kongelige Gemal belønnede hver ædelsindet og modig Handling," tog Enkedronningen atter Ordet. „I hans Navn ville vi overrække Eder dette."

Hun tog Kjæden af sin Hals, samt Kongens med Diamanter indfattede Portræt og hang det om Gerhards Hals. Den unge Officer modtog det knælende.

„Eders Majestæts Naade er stor," tilføiede han efter at have takket for den kostbare Gave. „Kong Frederiks Billede skal ikke hvile paa en Uværdigs Bryst."

„Derom er vi forvisset. Vi veed, at I færdes mellem store Planer."

„Ja — Planer."

„Og I har Mod og Villiekraft til at føre dem igjennem."

„Saafermt man ikke hvirvles bort forinden."

Gerhards Blik mødte Charlotte Amalies, som i dette Dieblis læste Alt, hvad der foregik i hans Sjæl.

Anna Sophie studjede.

„Hvad mener I?"

„Hidtil har Naturens indre Stemme ført mig."

Anna Sophie bøiede takfuld Hovedet.

„Ja. Der gaar en gigantisk Kamp thist igjennem hele Verden. Vi drages med og styrtes af de usynlige

Bølgeſlag, — Men," vedblev hun og rev ſig ud af ſine egne Tanker, „ſom Mark og Enge grønnes, hvor de friſke Strømme ſkylle frem, ſaalunde blomſtre Folk og Riger befrugtet af de ſtore Anders Kraft."

„Himlen give, at Ederſ Blik var Fremſyn," udbrød Gerhard.

„Det vil vi haabe," lod Enkedronningens Svar; „og vi ønske Anna Swanowna tillykke, ſaaſremt hun har mange Mænd ſom Captain Gerhard om ſin Trone."

Anna Sophie erklyndigede ſig nu nærmere om de ruſſiſke Forhold, og endte med at opfordre Gerhard til at blive en daglig Gæſt ved hendes Taffel under hans Ophold paa Clausholm.

De to lykkelige Uger var Gerhard hver Dag ſammen med Danmarks ſkønne Kongedatter, og med hver Time ſlog Kjærligheden endnu faſtere Bro imellem deres Hjerter. For ham vedblev hun at være Komteſſe Reventſlov, ſaa troſaſt bevarede Anna Sophies Omgivelſer Hemmeligheden. Enhver i den lille Kreds ſyntes at ville glemme den fjerne Yderverden og Fremtiden for udelukkende at leve for og med hverandre, og de to ædle, høimodige Kvinder var det Punkt, om hvilket Alles Kjærlighed koncentrerede ſig. Et ſkønnere og mere efterfølgelſesværdigt Forhold end det, ſom herſkede mellem Anna Sophie og

Charlotte Amalie, har aldrig existeret mellem en Moder og Datter, men denne inderlige Kjærlighed lod Enkedronningen skue ind i den unge Prinsesses Hjerte. Hun vovede ikke at tale til hende om, hvad hun kun altfor klart læste i det, men hun maatte tilstaa sig selv, at ingen Mand kunde være selv en Fyrstindes Kjærlighed mere værdig end denne kæffe, aandskraftige unge Officer.

Den udmærkede Opdragelse, som den gamle Thorsten havde givet sin Fostersøn, sporedes daglig under dennes Ophold paa Clausholm, og lod ham bringe nye og interessante Elementer ind i det før saa monotone Liv paa Slottet. Saaledes havde Gerhard blandt Andet forstaaet at aabne de to kongelige Damer's Blik for Meget i Naturen og for mange af dens Hemmeligheder. Den Poesi, som Kjærligheden udvikler hos ethvert ædlere følsende Menneske, bragte det Stemningsfulde i Naturomgivelserne til at finde Gjenklang i hans Sjæl. Disse Følelser, hvilke han udtalte for Enkedronningen og Charlotte Amalie paa de mange Vandringer, som de foretog sammen i den store Park, vakte pludselig en Kjærlighed til og en Sans hos dem Begge for Naturen. Dette havde den lykkelige Folge, at den bidrog til at forjone Enkedronningen noget med sit ensomme Forvisningssted, og lod hende finde Skjønheder i dets nærmeste Om-

givelse, hvilke hun hidtil havde været blind for, samt vakte før ukjendte Interesser hos hende. I Charlotte Amalies Nærværelse forstummede de vilde, urolige Tanker i Gerhard's Sind, og man sporede den gamle, videnskabselskende Geistliges fredelige Sympathier, hvilke han havde arbeidet saa stærkt paa at bibringe Føster sønnen.

En Formiddag kort før Taflet bleve Gerhard og Ranzau overraskede ved at Poul Onjuchowitsch meldte, at Præsten Thorsten var ankommen og ønskede at tale med Kaptein. Forundret ilede Gerhard ham imøde, og begge Herrerne fik snart Oldingen bragt til Sæde i en Armstol.

„Jeg har hver Dag haabet, at Du var vendt tilbage til Præstegaarden,“ begyndte Thorsten noget bebreidende, „men eftersom der er kommen Ordre fra Rusland, turde jeg ikke tøve med at overlevere Dig dette Brev.“

Gerhard greb det store, forseglede Brev, som Thorsten rakte ham, og et halvundertrykt Jubeludbrud lød fra hans Læber, da han læste Udskriften „Til Oberst Gerhard“. Han rev Konvoluten op. Den omsluttede en kejserlig Udnævnelse, samt Ordre til i Løbet af den første Maaned at vende tilbage til Rusland, for at han til bestemt Dato kunde overtage sit Regiment.

Gerhards Dine straaledede. Det forekom ham, at Lykken aabnede sine Porte for ham, og at hans stolteste Dromme om Hæder og Ære nu skulde gaa i Opfyldelse. Haabet om at vinde Charlotte som sin Brud steg frem for ham. I sin Glædes Rus fik han pludselig Mod, og han besluttede ikke at forlade Clausholm, før han havde beilet til hendes Haand.

Thorsten vilde haste paa Afreisen, men Rantzau vilde ikke saa snart slippe Gerhard, og han begav sig over til Overhofmesterinden for at meddele hende, hvad der var hændet. Da Anna Sophie erfarede Thorstens Ankomst, lod hun strax sende en Indbydelse til ham. Den gamle Præst gjorde allehaande Indvendinger, jaasom at han ingen sømmelig Habit havde til at møde ved Enkedronningens Taffel, men Resultatet blev dog, at han ledjagede Gerhard til de kongelige Gemakker.

Anna Sophie og Charlotte Amalie havde med Glæde erfaret Efterretningen om Gerhards Forfremmelse, og han modtog nu Alles velmente Lykønskninger. Den unge Oberst følte sig stolt og lykkelig og brændte af Længsel efter en Samtale med sit Hjertes Elskede. Anna Sophie kom Thorsten imøde med sin vante Mildhed og underholdt sig længe med den kundskabsrige Olding, men hverken Gerhard eller Charlotte Amalie

vare denne Middag ret istand til at deltage i Samtalen. Gerhards Sjæl var optaget af forventningsfuld Uro, og Charlotte Amalie følte pludselig, at der snart vilde oprinde en endnu smerteligere Stund for hende end dem, hun før havde gennemgaaet.

Under Prinsessens Ophold paa Clausholm havde Stedmoder og Datter daglig spadseret Morgenture uden Ledfagelse. Den følgende Dag var Anna Sophie forhindret af et let Ildebefindende, men da Charlotte Amalie længtes efter Ensomheden med sine Tanker, begav hun sig alene ned i Slotshaven. Hun tog Plads i et lidt affides beliggende Lysthus, og sad vemodig med Haanden under Kinden. Da raslede det i de bladrige Grene, som dækkede Indgangen, og Gerhard stod for hende. En stærk Forvirring bemægtigede sig hende, og hun ønskede næsten at kunne flygte, men Gerhard greb hendes Haand og udbrød:

„Himlen være takket, at jeg traf Eder. I veed ikke, hvor jeg har længtes efter dette Dieblif.“

Han standsede et Dieblif, modløs af Frygt for hendes Svar og sin egen Driftighed. En Pause opstod, men med den Aandsbeherfselse, som Kvinden altid først viser, tog Charlotte Amalie Ordet:

„Er der Noget, hvormed jeg kan være Eder til Tjeneste?“

„Ja, med Meget — faare Meget! — Hjælp mig med at leve! — Skænk mig Fred, og skænk mig Kjærlighed. Charlotte! Elsk mig, — elsk mig kun halvt saa meget, som jeg elsker Eder.“

Gerhard havde ikke sluppet hendes Haand. Han var sunken paa Knæ for hende, deres Blikke mødtes, Kong Frederiks varme Blod strømmede med Ungdomsfriighed gennem hendes Arter og bragte hende til at glemme Kongedatteren, da hun slyngede Armen om Gerhards Hals og sank til hans Bryst. Hun besvarede hans lidenskabelige Kjærtegn, indtil han henrykt udbrød:

„Du vil følge mig, Du vil være min gode Engel, min Brud! — Du skal beskytte min Sjæl med Din hvide Vinge. Du veed ikke, hvormeget jeg trænger dertil, naar jeg færdes blandt de raa Barbarer, og bliver hvirvlet ind i Hofintrigerne.“

Charlotte Amalie foer forfærdet med Haanden over Panden.

„Min Gud! Hvad har jeg gjort!“

„Du har fulgt Dit Hjertes Stemme. Frygt ikke, Charlotte, vel er min Herkomst mørk og ubekjendt, men jeg skal ligesuldt bane Dig Plads blandt Ruslands Adel.“

„Gerhard! — Tilgiv mig, — men jeg kan ikke følge Eder.“

„Hvorfor? — Hvad holder Dig tilbage?“

„Tre kronede Løver og ni Hjerter i gyldent Felt.“

„Kongens Vaaben!“ udbrod Gerhard og veg tilbage.

I det Samme hortes Fodtrin. Charlotte Amalie skod hastig Grenene tilside og ilede bort.

„Kongens Vaaben! — Charlotte!“ gentog Gerhard halvhøit. — „Det skulde dog vel ikke være muligt! — Charlotte Amalie! Frederik den Fjerdes Datter! — Har jeg hidtil været blind!—“

Han blegnede og maatte støtte Haanden til Bordet.

Niende Kapitel.

Dronning Charlotte Amalie, Frederik den Sjundes Moder, kjøbte 1694 Bommelstoft af Rosenfrandsjernes Familie og bestemte det til et adeligt Frosenkloster, men hendes Bestemmelse blev ikke fuldbyrdet før efter Prinsesse Hedvigs Død. Denne Fyrstinde og hendes Broder, Prins Carl havde nemlig valgt Bommelstoft til deres vedvarende Opholdssted, da de, forbitrede over Anna Sophies Ophoielse til Dronning, fuldstændig trak sig tilbage fra Hoffet i Kjøbenhavn. Prins Carl var død 1729, men næppe havde Christian den Sjette besteget Tronen, før den herskesyge Prinsesse og Carl von Plejs ilede til Hove for at gjøre deres Indflydelse gjældende. Anna Sophies Fængsling og Forvisning til Clausholm, Konfiskationen af hendes øvrige Eiendomme, deriblandt Grevskabet Ballø, som Frederik

den Fjerde havde bestemt til Enkesæde for hende, Plejs's Udnævnelse til Overkammerherre, det nye Ministerium og Fjernelsen af Mange af den afdøde Konges Raadgivere, var, som vi allerede have meddelt Læseren, deres første Værk.

Paa Charlottenborg, fordum Gyldenløves Palæ, opfaldt efter den afdøde Enkedronning, finde vi Prinsessen i en pragtfuldt udstyret Sal. Ved Vinduet stod et Staffeli, og paa Væggene hang flere Blomstermalerier, udførte af Prinsessen selv. Størsteparten var imaa, firlige Arbejder, indfattede i kostbare Rammer. I sin første Ungdom havde Sophie Hedvig været forlovet med Kronprins Johan Georg af Sachsen, men Brudgommen, som ikke elskede sin heftige, lidet elskværdige Brud, hævede Forbindelsen efter sin Faders Død. Senere var der Underhandlinger om et Egtestab mellem Sophie Hedvig og den tyiske Keisers Søn Joseph, men denne Forbindelse strandede alene paa Prinsessens bestemte Bægring ved at antage den katholske Religion, trods al anvendt Overtalelse. Ogjaa med hendes nogle Aar yngre Fætter, Karl den Tolvte af Sverrig, var der paataenkt et Giftermaal, som man mener blev forhindret af Holsten-Gottorpernes Rænter, men den store Heltefonge, hvis Yndlingsmusik var Ruglernes Biben, var saa lidt modtagelig

for kvindelig Skjønhed, at han næppe vilde have samtykket i at binde sig i Egteskabets Bænder. Prinsesse Sophie Hedvigs Urgjærrighed havde lidt et Skibbrud ved de feilslagne Planer, men hendes Hjerte havde ingen Del havt deri. Den Eneste, som havde forstaaet at vinde dette, var mærkelig nok ingen Prins af kongelig St men en Underjaat, den stolte Adelsmand, Geheimeraad Carl Adolf Plessen, — af sin Samtid kaldet Pless — Herre til Jorslev, Rastrup, Salto, Gunderslevholm, Harrested og Julebjerg.

Paa dette Tidspunkt var Sophie Hedvig fire og halvtredsindstyve Aar gammel. Hun var klog og talentfuld, navnlig som Blomstermalerinde, men heftig, stolt og lidenskabelig. Uagtet Marene havde hun tilbøielighed at bevare sin i Sandhed kongelige Skjønhed. Det hvide Budder hindrede i at se Haarets Farve, men hun bar en høi Frisur med svære Bufler og Krøller. Træffene vare meget distingerede, Øinene store, mørkeblaa, klare og glansfulde. Hendes ranke men noget svære Skikkelse var omsluttet af en tyk, perlegraa Silkerobe med det brugelige lange, spidse Korset og de omfangsrige Fiskebensskjorter. Hendes Holdning var bydende, og Blikket hvilede haanlig foragtende paa en ydmyg bukkende Dsai, der stod overfor hende, og i hvis Person vi gjenfandt Peter Rysjel.

„Dg dette vigtige Budskab bringer han mig først nu?“ udbrod hun.

„Hendes kongelige Høiheds, Prinsesse Charlotte Amalies Hofmester, Hans Excellence Møsting nægtede mig Orlov.“

„Fordi han er en Dumrian. Har han glemt, at det var mig, der fik hans elendige Fader frigivet?“

„Eders kongelige Høihed lovede mig jo den Belønning, da jeg opdagede Brevvevlingen mellem Enkedronningen og Prinsessen.“

„Dg nu mener han, at jeg for Intet skal ernære hans usle Familie? — Men videre, — fortæl.“

„Som jeg nys berettede, har jeg talt med en af Geheimeraad Blohmes Tjenere og af ham erfaret, at Prinsessen ikke opholder sig paa Boller, og at hun rejser under Navnet Komtesse Reventlov. Fra Kallundborg seilede hun alene med sine Folk til Aarhus, og Geheimeraadinden havde været meget angst for hende, da det blev et heftigt Uveir. Jeg red nu til Kallundborg, hvor det lykkedes mig at opspørge Kaptainen, som havde ført hende over. Saa gif jeg til ham og sagde, at jeg var sendt fra et fornemt Herskab, som var meget længjelsfuld efter at erfare, hvordan det var gaaet Damen paa hendes Overfart. Han fortalte mig, at de havde lidt Skib-

brud, men Ingen var druknet, og Komtesjen var reist til Clausholm med et Par af Enkedronningens Kavalerer."

Prinsessen gif hen til sit Skrivebord, som hun aabnede og tog en BUNG ud. Denne kastede hun hen ad Gulvet til Rysfel.

"Tag den, og lad mig se, at han en anden Gang skynder sig mere med sine Rapporter."

Sophie Hedvig ringede stærkt. En Lakai kom ilende ind.

"Løb hen til Overkammerherren. Saaframt Hans Excellence ikke er hos Hans Majeestæt, saa anmod ham om vœbliffelig at komme til mig. Sig til Hoffrokenerne, at jeg i Formiddag fritager dem for Tjeneste."

Et Kvarter efter blev Døren aabnet, og Ples traadte ind. Han var et Aar yngre end Prinsessen, og hans smukke, imponerende Skikkelse tog sig stadig lig ud i den glimrende, guldbroderede, høirode Hofdragt med hvide Rnæbenklæder og Silkestrømper. Grebet paa hans kostbare Kaarde var bedæffet med ægte Stene og hans Bryst prydet med Ordener, deriblandt Elefantriddernes, som Frederik den Tjerde havde skænket ham kort før sin Død, for at hans Godhed skulde stemme Ples mildere mod Anna Sophie, men Intet formaaede at bringe det ufor-

sonlige Nag til at forstumme. En svær, hvid Allongeparyk ombølgede Plejs's Hoved, Ansigtstrækkene vare aristokratiisk formede, og paa den høie Bænde saas en dyb Tankesure.

Prinsessen meddelte ham, hvad hun var kommen til Rundskab om. Plejs havde taget Sæde overfor hende, og et triumferende Smil spillede om hans Læber.

„Om en Time skal jeg være hos Kongen.“

„Underret min Brodersøn om, at jeg har befalet Eder, som en tro Undersaat, at aabenbare ham Alt.“

„Det skal jeg visjeliggen ikke manquere. Sovrigt var det jo min egen Pligt som Kongens Overkammerherre.“

„Fremdeles har jeg tænkt paa, at det kunde være ønskeligt, om Kongen overdrog til Eder at hente min Broderdatter fra Clausholm. I kunde tillige frembringe min allerunderdanigste Anmodning om at maatte benytte Skanderborg Slot i nogle Dage eller Uger.“

„Ah! — I agter at ledsage mig, med sædvanlig Elfskærdighed!“

Hedvig læste det spottende Udtryk i hans Ansigt.

„Jeg har atter faaet Brev fra den insolente Præst,“ vedblev hun i en dæmpet Tone. „Jeg foretrækker at sætte ham Stævne paa Skanderborg

Slot. Hans sidste Skrivelse gjør Indtryk som en Trusel. Man risikerer, at han aabenbarer Alt."

"Og om saa var?"

"For Eder, Hr. Overkammerherre, tvivler jeg ikke om, at en slig Publikation var saare velkommen, men jeg haaber dog, at I ikke vil forglemme den Ed, som I svor mig?"

"Hendes kongelige Hoihed undlader aldrig at minde mig om, at jeg kun er hendes underdanige Tjener," lod det iskolde, spottende Svar.

"Hvor I er utafnemlig!" udbroød Hedvig. "Bed mit og min Broders Hof har I heriset med en næsten uindskrænket Myndighed. Jeg behøver blot at gjentage den afdøde Konges Ord: „Der kommer min Broder Carl og Prins Plesz."

"Madame er visjelig opfyldt af idel Naade og Bevaagenhed, — men nu maa jeg anbefale mig, efterjom Hans Majestæt venter mig."

Hedvig lagde Haanden paa hans Arm.

"Plesz, jeg brænder efter at erfare Resultatet af denne Audienz. Sæt det grant ud for Kongen, at hele denne underfundige Rejse maa være Anna Sophies Værk. — Vi har jo Bevis derpaa. Hendes Kavalerer hentede Prinsessen."

"Votre serviteur, madame!"

Hofmanden bukkede ceremonielt og forlod Gemasket.

Sophie Hedevig stirrede efter ham.

— „Og denne Mand,“ hviskede hun halvhøit, „ham har jeg elsket med min hele Videnstabs, medens han kun har været besjælet af Vergjærrighed. —“

Prinsessen tog ikke fejl i sin Dom om Carl Plejs. Grev Adolf Ulrik Holsteins store Indflydelse, som den afdøde Konges fortrolige Ven, havde været en Torn i Diet paa den Plejske Familie, navnlig paa de to Brødre, der med Harme iagttog, at mangt et Embede blev bortgivet ved den skjønne Grevindes Spillebord, og i Aar og Dag havde de brændt af Begjærlighed efter at kunne fortrænge den Reventlovsk Familie. Sine lidenskabelige Forsølgelser mod Anna Sophie besmykkede Plejs overfor sin egen Samvittighed ved at fremholde den kolde Pligts Grundfætninger, overfor hvilke Kjærligheden saa ofte maa krybe i Skjul som en stakkels Synder. Carl Plejs var en haard og ubestikkelig Dommer, der med et hvæstet Dydssværd i Aar og Dag havde sønderflængt Anna Sophies Navn og Rygte.

Fra det pragtfulde Hirschholm, hvor Hoffet havde opholdt sig i nogen Tid, var Residensen nu forlagt til Frederiksberg Slot, hvorhen Plejs gav

sin med kongeligt Livré udstyrede Kuff, Ordre til at kjøre. Overkammerherren maatte passere en talrig Skare af Gardere og Husarer, af hvilke tolv af begge Regimenter daglig havde Vagt paa det Slot, hvor Kongen opholdt sig, medens to Gardere til Hest holdt udenfor Porten, hver paa sin Side i fuld Mundering med dragen Ballast, endvidere Lakaier, Pager, vagthavende Officerer og tjenstgjørende Kammerjunker; men Blevs gif hurtig forbi dem og ind i Kongens Arbejdsværelse. Her herskede en stiv kongelig Pragt. I et Hjørne af Gemakket stod den afdøde Dronnings Bedestammel. De mørke Silkebrofades Gardiner udelukkede det alt for stærke Dagslys, og gav Værelset et noget dunkelt Udseende, ligesom der ogsaa var en tung, trykkende Luft derinde. Intet Vindue var aabent, Alt hermetisk lukket. Her savnedes en frisk, styrkende Luftning, som frem for Alt kunde gennemstrømme den lille, hygelige, kongelige Skikkelse, der sad bøiet over Skrivebordet, omringet af Papirer og Bøger. Christian den Sjette var kun to og tredive Aar gammel, men ikke gunstig udstyret af Naturen. Hans Figur var tynd og uanselig, Næsen altfor lang og spids, og hans mørke, indesluttede Bæsen gjorde ham kun lidet tiltalende. Den sorte, guldbroderede Floielsdragt, Allongeparyffen, de kostbare Brillanter

i hans Brystnaal, paa Raardehestet, i Fingerringene og Skospænderne bidroge til at dække de legemlige Ufsjonheder, men hvad der var ulykkeligst for Kongen var hans svagelige Helbred, og at han var opvoget under sørgelige Forhold i Hjemmet. Hans lidenskabelige Moders idelige Forbitrelsens Klager over Faderens Utroskab, hendes Bønner og Formaninger til Sonnen om at han engang skulde blive hendes Hævner og de indsnævrede og nedknugende religiøse Begreber, som hun havde bibragt ham, havde haft en sørgelig Indflydelse paa hans Karakter. • Dertil kom, at hans eget Egeteskab var alt andet end lykkelbringende for ham. Christian den Sjette gjorde Alt for at behage sin Gemalinde, men Sophie Magdalene var hverken istand til at føle eller indgyde Kjærlighed. Hvad man imidlertid maa prise hos denne Konge var hans store Arbeidsomhed, der ikke stod tilbage for hans Faders, men de Regnskaber, som han nu var i Færd med at gennemlæse, bidroge til at stemme ham endnu mere mørk og ilde end sædvanlig, da han saa, at Dronningen med sin vante Odselhed og Pragtsyge tomte Skufferne i hans Chatol og Rigets Finantsskasse. I denne Stemning modtog han Plejs og horte paa hans Beretning.

„Hvad nytter al vor Raade?“ udbrød Kongen med en saa skrattende, høi Stemme, at man ikke

ſkulde tiltro ham den. „Denne underfundige Kvinde vedbliver med ſine Rabaler. — Vi ere ogſaa meget opirrede paa vor Søſter.“

„Den Hengivenhed, ſom Prinſeſſe Charlotte Amalie viſer ſin Faders fordums Frille er i Sandhed ufattelig,“ bemærkede Plejs.

„Vi ville lade vor Søſter indeſpærre ſom Fange i et af vore Slotte, paa det at Sligt ikke oftere ſkal hænde. — Hvilken Skandale og Strid mod al Etikette at reiſe uden paſſende Følge ombord paa et elendigt Skib — og ſaa til Clauſholm!“

„Tør Eders tro Tjener give Eders Majeſtæt et Raad?“

„Tal!“

„Saaſremt Folket erfarer, at Prinſeſſen har trodſjet Alt for at beſøge ſin Stedmoder, vil det blive en Triumf for denne. Jeg kan derfor kun raade Eders Majeſtæt til at love Prinſeſſen Eders allernaadigſte Tilgivelse, ſaaſremt den hele Sag forbliver ſkjult. Derſom Kongen befaler det, er jeg ſtrax rede til at ile til Clauſholm med Ordre til Prinſeſſen om ufortøvet at reiſe derfra. Prinſeſſe Sophie Hedvig har overdraget mig i hendes Navn at anmode ſin kongelige Broderſøn om Tilladelse til at gjæſte Skanderborg Slot. Jeg mener da at kunne føre Prinſeſſen dertil, for at hun under

passende Vedjagelse kan vende tilbage til Gylde-
lund."

"Tak for Eders Raad, som vi ville rette os
efter. Vi give Prinsesse Sophie Hedvig Tilladelse
til at besøge Skanderborg Slot, og befale Jer at
reise med vor Ordre til Prinsesse Charlotte Amalie.
I Hjertet er jeg meget fortørnet paa hende. I har
at bringe vor kongelige Søster tilbage, og I er an-
svarlig for hende som for en Fange. — Hvad min
Faders Maitresse angaar, saa kan hun ingen Over-
bærenhed vente fra vor Side. — Himlen har sikkert
villet straffe os, fordi vi saa flet have opfyldt vor
høijalig Moders Befaling," vedblev han med et Blik
paa den afdøde Dronning Louises Bedestammel og
Bonnebog, som laa opslaaet.

"Eders Majestæt handler nu, som det bør sig
en Søn, der skal hævne sin dybt krænkede og for-
urettede Moder."

"Ja, Plejs, jeg er en svar Synder. I mange
Dieblifte er jeg bleven holdt tilbage fra Retsfærdig-
hedens Udøvelse af en utilgivelig Gudhedsspølelse mod
denne forfæstelige Kvinde. Men ved sin frække
Underfundighed bringer hun mig tilbage til min
Pligt."

"Anna Sophie er en farlig Kvinde, som ved

sine Laster forstod at tilrane sig en Dronnings
Værdighed."

"J har Ret, og vi ville ikke glemme den For-
argelse, som hun gav Anledning til ved den uhørt
precipiterede Formæling med min højsalig Fader. —
Selv om hun nu i denne Sag vil søge at forsvare
sig, saa kan J underrette hende om, at vi nægte at
ville modtage noget Brev fra hende."

Christian den Sjette tilkjendegav at Audienzen
var tilende, og Pless forlod Gemakket.

En halv Time senere bleve Portene paa Char-
lottenborg atter aabnede for Kongens Overkammer-
herre. Denne steg med sin vante rolige Værdighed
op ad Trapperne og gik ind i Prinsessens Værelser,
hvor han blev ventet med Utaalsmodighed.

"Jeg kan melde, madame, at Alt er gaaet efter
Ønske!"

"Og Kongens Stemning?"

"Hans Majestæt begyndte at blive gunstigere
stemt, men Prinsesse Charlotte Amalies taabelige
Kjærlighed til sin Stedmoder skal nok ødelægge Alt."

"Himlen være lovet, nu have vi atter Baaben
ihænde mod hende! — J skal altjaa til Clausholm,
— til hende, som ujurperede den kongelige Magt og
hævede sig over os, — over Kongens Slægt!"

„Ja, hun steg til Weirs, men derfor bøiede dog ikke Alle sig for hende.“

„Vels, huff mit Ord, naar I staar overfor hende, ydmigg hende, saa dybt I formaar! — Og nu bryder jeg op med hele mit Hof til Skanderborg.“

Med en glædestraalende Mine og funklende Dine gav hun saa Diebliske efter Ordre til sin Hofmarschal Engelcke Bülov, at han tillige med Hoffrøkenerne Berner, Holstein og Harthausen, Kammerjunckerne Linstov og von der Lühe samt et talrigt Følge af Domestiker skulde gjøre sig parat til Reisen, der blev berammet til den følgende Morgen.

Tiende Kapitel.

Samtalen med Charlotte Amalie havde sat Gerhard i en fortvivlet Sindsstemning, og han ønskede nu Intet heller end snarest mulig at forlade Clausholm. Thorsten, som var meget tilfreds med denne Beslutning, anmodede Ranzau om endnu samme Formiddag at skaffe sig og sin Fostersøn en Afskedsavdiens hos Enkedronningen.

Anna Sophie var denne Dag lidende, og en melankolsk Stemning var udbredt over hende og den unge Prinsesse, der tillige med Kammerfrøken Dorothea Holstein var tilstede for sidste Gang at sige den unge Oberst Farvel. Charlotte Amalie havde først vægret sig derved, men da hun ikke vilde betroe Stedmoderen, hvad der var foregaaet, maatte hun give efter for Anna Sophies Opfordring, da hendes Fraværelse ikke kunde retfærdiggjøres af nogen gyldig Grund. Gerhard

forstod hende, og var hende taknemlig derfor, og det ubeskrivelig sorgmodige Smil om hendes Læber bekræftede hans Aenselse.

Enkedronningen opfordrede Thorsten til tiere at besøge Clausholm.

„J hjælper mig til Selvbeskuelse,“ htrede hun blandt Andet. „Men det gaar med Jer som med min egen Skriftestader, stundom skræmmes jeg næsten, naar J taler til mig om Guds Ord og mine egne Synder.“

„Denne Frygt er ofte Vel til Tryghed.“

„Det har jeg erfaret. Ordet knuſer for igjen at løste.“

„Og Herrens milde Forjættelser ere som Sendebud til de Nedtrykte.“

„Disvisje bringe de Mod og Trøst, — men —
jaa kommer Sorgen,“ vedblev hun med en underlig mørk Aenselse, „— og den bryder atter ned.“

En kort Pavse opstod, der blev afbrudt af Kammertjeneren Olland, som kom ind med en beſymret og forfærdet Mine.

„Eders Majestæt, Overkammerherre von Plejs ankom i dette Dieblis og anmoder uførtøvet om en Audienz.“

„Min Gud!“ lod det med en heftig Angst fra Anna Sophies Læber, idet hun soer sammen og næsten jegnede tilbage i Armstolen.

For Charlotte Amalie stod det klart, at hun var forraadt, da Kammertjeneren bragte hende disse Ord: „Geheimeraaden bringer Budskab fra Kongen.“

Smidlertid havde Enkedronningen fattet sig noget; hun rejste sig, og med Haanden støttet mod Armstolen ventede hun sin Fjendes Indtræden. Med en Hofmands Erbødighed gjorde Plejs den skyldige Forbøining for Prinsessen, hvorimod hans Hilsen til Enkedronningen var af en fornærmende Nonchalance.

„Gjælder Budskabet mig?“ tog Charlotte Amalie Ordet med en Fyrstindes Værdighed.

„Ja, Eders kongelige Hoied!“

Hu blev Gerhards Anelse til Vished, men den gamle Thorsten var Bytte for en stærk Sindsbewægelse, som strax viste sig i hans Ansigt, da Overkammerherren blev meldt.

„I Kongens Navn bringer jeg Eder Befaling uforsøvet at forlade Clausholm. Jeg har Ordre til at føre Eders kongelige Hoied til Gylbenlund, men først til Skanderborg Slot, hvor I vil træffe Prinsesse Hedvig,“ vedblev Plejs.

„Ah! Prinsesse Hedvig,“ gjentog Charlotte Amalie. „Er det hende eller Der, som jeg kan takke for alt Dette?“

„Prinsesse Hedvig har Grund til at forarge sig over denne høist eventyrlige Rejse, stridende mod al

jemmelig Hofetikette. Som en tro Underfaat tilkom det mig at meddele Hans Majestæt, at man har trodset hans kongelige Forbud."

Et forbitret, spottende Udtryk tegnede sig i Charlottes Amalies ellers saa blide Ansigtstræk.

"Alt domme efter Eders store Attachement for Kongehuset, kan jeg ikke tvivle om, at I har virket paa Kongens Stemning."

"Hans Majestæt var saare fortørnet, men han er dog saa naadig at ville skænke sin høie Søster Pardon, jaafremt den hele Sag forbliver skjult. — Disse Herrer have vel forstaaet Kongens Villie?" henvendte han sig til Gerhard og Thorsten, som tavst boiede Hovederne.

Plejs fæstede sit Blik paa Enkedronningen, og med en frænkende Spot henkastede han følgende Ord:

"Hans Majestæt gennemskuer grant, hvem der har bevæget Prinsessen til dette dristige Skridt."

"Den Hofmand, som mente at lede Kongen paa Spor, har taget storlig feil," lod Anna Sophies rolige Svar.

"Saa saa!" lo Plejs haanlig.

"Men vi ere redebon til at paatage os ethvert Ansvar for, hvad vor dyrebare Datter har forskyldt af Kjærlighed til os."

"Den Klogskab, som erhvervede Komtesse Revent-

lov en Krone, vil forhaabentlig overtøye hende om, at det er høist udiplomatiſt at ſætte Trods mod ſin kongelige Herſker,” vedblev Plejs med en opirrende Spot.

Karerne ſvulmede i Gerhards Pande. Han kunde ikke længer tilbageholde ſin Brede.

„Hr. Overſammerherre!“ ſoer han op med Haanden paa Kaarden, men blev ſtandſet af Enkedronningen.

„Stille!“ bød hun ham.

„Alt odiſle flere Ord paa Jer, vilde være under vor Værdighed,” lod hendes Svar til Plejs, hvorpaa hun forlod Gemakket ledſaget af Dorothea Holſtein.

Charlotte Amalie tøvede ikke med at følge hende, men befalede forſt Overſammerherren at vente, indtil hun havde taget Afſked med ſin høie Moder.

En uhyggelig Pavſe opſtod efter deres Bortgang. Plejs kaſtede ſig i en Læneſtol og begyndte at blade i en Bog, medens Thorſen forſøgte paa at formaa Gerhard til ſkyndſomſt at forlade Gemakket.

„Kom, lad os gaa!“ hviſtede han.

„Forſt et Ord med Jer, Hr. Overſammerherre!“ udbrød Gerhard med længe undertrykt Heflighed.

„Ti, for Guds Skyld,” bad Thorſen ſagte, „og op ingen Strid.“ Men Gerhard var ikke til at holde tilbage.

„Det kunde interessere mig at erfare, hvad Hans Excellence forstaar ved Ordet Pligt?“ spurgte han med høi Stemme.

Blejs luffede Bogen og værdisede for første Gang at betragte ham nøiere.

„Seg mente, at I som Militær ikke kunde være uvidende derom.“

„Det er et Disciplinens Ord, som jeg sætter høit i Værdi,“ svarede Gerhard. „Det passer i et Arsenal af blanke Vaaben, men idag har jeg erfaret, at det kan misbruges til at skjære Hjertets Traade over med.“

Blejs rejste sig stolt.

„Forklar Jer.“

„Seg har aldrig vidst, at det er Pligt at forraade en kjærlig Datter og forhaane en ædel Dronning, fordi hun er i Unnaade.“

„Prinsessen søger et hende uværdigt Selskab.“

„Anna Sophie forstod at drage hver en god og ædel Følelse frem i Kong Frederiks Hjerte; derfor maa hver en dansk Underaat være hende takskyldig.“

„O! ti, og lad den Ordstrid fare,“ bad Thorsten atter.

„I mine Dine er hun aldrig ophørt at være Kongens Maitresse,“ lod Blejs's iskolde Svar.

„Det er skændigt talt og tænkt,“ udbrød Gerhard,

„og jeg taaler ikke, at man insulterer en værgeløs Kvinde.“

Plejs trak sin Kaarde.

„Nu er det nok! Jeg ønsker, at erfare Navnet paa den, der opkaster sig til Ridder for den kronede Laft?“

Gerhards Klinge foer i et Nu ud af Steden.

„Oberst Gerhard er til Tjeneste.“

„Stand i Herrens Navn!“ raabte Thorsten og fastede sig med Forsærdelse imellem dem. „Her kan ingen Duel finde Sted — i Enkedronningens Gemak.“

„Den Majestæt har jeg ingen Respekt for,“ haanede Plejs og vilde fjerne ham med Armen.

„Men det er syndigt, jeg kan ikke tillade —“

„Di han stille med sine Præstetaler,“ befalede Plejs. „Her har han ikke et Ord at sige.“

„Nei, jeg kan ikke tie. Kjender Eders Excellence ikke mer Andreas Thorsten?“

Plejs lod sin Kaarde synke.

„Andreas Thorsten,“ gjentog han, som om et Minde bragte ham til at glemme Diebliffets Situation.

„Ja,“ vedblev den Gamle. „Jeg er den Geistlige, som engang hemmeligt viede Carl von Plejs og Prinsesse Hedvig. Her staar Eders ægtebaarne Søn.“

Begge Aarderne faldt paa Gulvet.

„Min Son lever!“ udbrod Plejs og veg bestyrtet tilbage.

„Jeg er ingen Bastard! Min Moder er en Kongedatter,“ joer det glade Jubelraab fra Gerhards Læber, — „men hvorfor har man skjult det for mig?“

Plejs greb den gamle Præst haardt om Skulderen.

„Skurk af en Præst, er det Løgn eller Sandhed?“

„Ved Alt, hvad der er Helligt, hvert Ord er Sandhed.“

„Kan I bevise det?“

„Ja. I Mar og Dag har jeg angret denne Hemmelighed, nu har Skæbnen spiet det saaledes, at den maatte undslippe mine Læber, og jeg takker Gud derfor?“

En Lafai afbrød Samtalen.

„Reisevognen holder for Døren. Hendes kongelige Hoied har allerede taget Sæde i den og venter paa Excellencen.“

„Gaa, jeg kommer strax.“

Plejs bukkede sig og greb sin Aarde, som han hurtig stak i Skeden.

„Har I modtaget Prinsesse Hedvigs Skrivelse,

hvori hun sætter Jer Stævne paa Skanderborg Slot?" spurgte han Thorjen.

„Nei!"

„Saa er Brevet forsinket. Lad strax spænde for, vi drage Alle til Skanderborg."

Han gif hastig bort, men Gerhard greb Thorjens Haand.

„Hvorfor har man behandlet mig saaledes?"

„Det var Din Moders Villie og Befaling, at Egteskabet skulde være en Hemmelighed, men denne Villie vil jeg nu søge at bøde. Jeg har underrettet hende derom. To indtrængende Breve har jeg skrevet til hende efter Din Hjemkomst. Svaret paa det Første var bestemt afslaaende, nu saa vi se det sidste Resultat."

„Min Moder har altsaa vidst, at jeg lever?"

„Ja."

„Og min Fader?"

„For ham blev det skjult. — Men kom, jeg skal fortælle Dig Alt paa Veien."

I Døren mødte de Rankau, der var meget indigneret og forfærdet over, hvad der var hændet, og som fortalte, at Enkedronningen atter var bleven hjemsogt af et af sine heftige Sygdomsanfald. Hele den lille Hoffreds paa Clausholm var i Oprør, og hvormeget end Thorjen og Gerhard skyndte paa Af-

reisen, kunde den dog først finde Sted en Time senere, da Alle ønskede at sige den unge Oberst Farvel.

Paa denne Maade havde Charlotte Amalies Reisevogn faaet et betydeligt Forspring, men ved første Station paa Veien laa der et Par Linier til Thorsten fra Pless, hvori denne opfordrede ham til at fortsætte Reisen uden længere Ophold, da hans Kurer havde bestilt frist Forspand til dem.

Elleve Kapitel.

Hi ville nu føre Læseren til det gamle, historisk berømte Skanderborg Slot, der fra Begyndelsen af det trettende Aarhundrede hævede sig paa en Bakke faldet Slotsholmen mellem Skanderborg og Henningjø i den saa bekjendte, deilige Egn. Valdemar Seirs, Dronning Juttas, Eric Glippings, Marsk Stigs, Niels Ebbehens og flere af de oldenborgske Kongers Navne knyttede sig til den ærværdige, treetages Bygning med fire Floie, Spir og Taarne. Kæmpeviser og Kroniker have fortalt om de mange Begivenheder, som her have fundet Sted, og om den stille Vielse i det af Frederik den Anden indrettede Slotskapel, da Præsten Clausen forenede fjerde Frederik med den skønne Anna Sophie Reventlov.

Flere Aar iforveien var et andet hemmeligt Egteskab blevet fuldbgyrdet i samme Slotskapel

mellem Kongens Søster og Carl von Plejs. Med sin Slægts hele Videnskabelighed havde Sophie Hedvig elsket den smukke Mand, som anvendte alle Bedaarelsens Kunstgreb for at formaa hende til et Ægteskab. Det Utrolige lykkedes. Hun, den for sin Stolthed bekjendte Prinsesse, samtykkede i at ægte sin Broders Kammerherre men først efter at have ladet ham sværge en Ed, at han aldrig for Verdens Dine vilde gjøre sine Rettigheder som Ægtefælle gjældende. Plejs havde lovet dette, men i sit stille Sind var det hans eneste Maal at blive offentlig anerkjendt som den regerende Konges Svoger, og i sin umættelige Herskeshge saa han sig allerede i Tanken som Styrer af Rigets Anliggender. Ligesom Præsten Clausen, levede Thorsten ogsaa dengang i trange Aar, og Løftet om, at Prinsessen ved sin Protektion skulde skaffe ham et større Embede, formaaede ham til den hemmelige Vielse, som hverken Enkedronningen eller nogen af Kongehusets Medlemmer maatte ane.

Smidlertid var Ægteskabet næppe blevet fuldbyrdet, før Prinsesse Sophie Hedvig opdagede sin Husbonds ærgjærrige Planer. Den heftige Prinsesse beskylde ham for Mangel paa Kjærlighed, og allerede i Hvedebrodsdagene trak der svære Skyer op paa deres ægteskabelige Horisont. Hedvig begyndte

bittert at angre sit uoverlagte Stridt. Angsten for, at Plejs skulde bryde Eden, bemægtigede sig hendes Sjæl, og hun følte sig thynt af de hemmelige Lænker. Hun forfærdedes over den bydende, uboelige Mands Magt over hende; Frygten dæmpede hendes Kjærlighed og lod hende fra nu af bestandig væbne sig mod ham. En hemmelig Kamp udviklede sig imellem dem. Den tiltog mer og mer og forbitrede tilsidst Livet for dem Begge, men Prinsesse Sophie Hedvigs Rædsel kjendte ingen Grænser, da hun opdagede, at hun snart skulde blive Moder. Et Geirsubtryk speilede sig i hendes Gemals Dø, da han erfarede det, men dette Udtryk undertegnede det ustyldige, ufødte Barns Forvisningsdom. Hedvig forudjaa, at dette Barn vilde give hendes Ægtefælle Baaben ihænde, som hun maatte bøje sig for, og hun besluttede derfor at forstøde det fra dets Fødselstid.

Præsten Thorsten var bleven forflyttet til Hjorthoi og Egaa Sogneald og havde i Aarets Løb mistet sin Hustru. En anden, endnu tungere Sorg thyngede paa ham, hvilken allerede er Læseren bekjendt, da deres eneste Son var en vild Raperkaptajn, som var hjemfalden Lovens Straf. Prinsesse Sophie Hedvig vidste dette og benyttede sig deraf. I en stormfuld Efteraarssnat saa Gerhard Lyset paa Skanderborg

Slot, medens Faderen var fraværende paa en Jagt med Prins Carl. Hedvig havde hemmelig sendt Bud efter Thorjen. Hun opfordrede ham til at sørge for Drengen og befalede ham Tavshed, da hun i modsat Tilfælde vilde hævne sig paa hans Søn, hvorimod hun lovede at beskytte denne, hvis Thorjen opfyldte hendes Begjæring, og dertil gav hun ham en betydelig Sum til Præstegaardens Opførelse. Thorjen følte den syndige Uret, som blev begaaet mod det stakkels Barn, men Tanken om sin egen Søn bragte ham til Tavshed.

Da Plejs kom tilbage, underrettede Brinseszen ham om, at deres Søn var dødsfød, og en underkjøbt Kammerjomfru bevidnede hendes Udsagn. Denne Efterretning var et haardt Slag for Plejs, hvem dette Barns Fødsel havde opfyldt med utallige stolte Forhaabninger. At han, som Hedvig ytrede, herskede med en uindskrænket Magt ved hendes og Prins Carls Hof, og at han kom i Besiddelse af høie Titler, Ordener og store Summer var ikke tilstrækkeligt for Plejs, som kun trængte efter, at Verden skulde erfare hans nære Slægtskabsforbindelse med den juveræne Konge. Det hemmelige Ægteskab forekom ham som en Ydmygelse. At han skulde spille en Hofstjeners Rolle, hvor han mente at have Rettigheder som Herre, krænkede ham og opfyldte

ham i Aarenes Lob med et fuldstændigt Nag til Prinsessen, hvilket gav sig Luft i en spottende Haan, naar de befandt dem under fire Dine. At han samtidig saa, hvorledes Frederik den Fjerde hævede Anna Sophie, opfyldte ham med en hemmelig Skinsyge mod hende, der naaede Wren's Tinde.

I ensomme Dieblikke sølte Sophie Hedvig ofte Samvittighedsnag, naar hun tænkte paa sit forstødte Barn, og Moderlængslen slumrede ikke altid hos hende, men den sørgelige Indflydelse, som Samlivet med Plejs udøvede paa hendes af Naturen heftige og uelskverdige Karakter, bidrog ogsaa til endmere at forhærde hendes Hjerte mod hendes Son. Paa Prinsessens udtrykkelige Forlangende blev Gerhard opdraget blandt unge Adelsmænd, og hun forsynede Thorsten med Penge, for at der Intet skulde spares paa hans Opfostring, men da hun hørte, at Gerhard drog til Rusland, kom der for første Gang i mange Aar Ro i hendes Sjæl. Thorsten havde underrettet Sophie Hedvig om Grunden dertil, men hendes Egenfjærlighed var nu bleven den mest overveiende Følelse.

Man kan derfor forestille sig hendes Forfærdelse, da hun, efter flere Mars Trængsel, pludselig en Dag modtog Brev fra Thorsten, hvori han meddelte hende, at hans egen Son var død, og at han nu vilde gjøre sin Synd god mod Gerhard ved at virke for dennes

Anerkjendelse som Geheimeraad Plejs's ægtefødt Sø. Han skrev, at han ikke vilde kunne do rolig, før han havde set Gerhard indsat i sine lovmæssige Rettigheder som Arving til Faderens store Godser. Til Slutning lod Thorsten hende forstaa med, at han tænkte paa direkte at henvende sig til Plejs. Hedvig lovede ikke at lade denne se Brevet, men i sin Angst mindede hun ham om hans Ed. At Gerhard var kommen til Sjælland, vidste hun ikke, men i sit sidste Brev lod Thorsten hende gjennefsue, at han selv agtede at drage til Hovedstaden, hvor hun maaske pludselig vilde komme til at staa Ansigt til Ansigt med sin Sø. I sin Sjæleval besluttede Hedvig for at undgaa dette selv at rejse til Skanderborg Slot. Hun havde beregnet, at Thorsten skulde have en Samtale med hende i Plejs's Gravværelse paa Claus-holm, men Brevet var ikke naaet til den gamle Præst inden hans Rejse til Enkedronningens Forvisningsted.

Tilfældet havde nu itydet det saaledes, at Sønnens Tilværelse var bleven aabenbaret for Plejs, der dog endnu ikke vidste, at hans Hustru forjættelig havde bedraget ham, uagtet Mistanken opstod hos ham. De mindre heldige Omstændigheder ved hans første Sammenstød med Gerhard og den uventede Overraskelse foraarsagede, at Plejs ikke strax modtog sin Sø saaledes, som man skulde mene, at et Fader-

hjerter maatte have gjort, men Blesz var næppe kommen noget til Eftertanke, før en jublende Glæde opfyldte hans Sjæl, og en Fryd som han ikke havde følt, siden hin usande Efterretning dræbte den hos ham.

I en med fire raske Heste forspændt Rejsevogn sad han overfor Charlotte Amalie, der udtjendte hans glade Udtryk som en Haan mod sig. Med undertrykte Taarer og Sorg i Hjertet laa hun indhyllet i sin Raabe tilbagelænet i Vognen.

Flere Timer vare forløbne, og intet Ord var endnu vekslet mellem hende og Blesz, indtil denne afbrød Tavsheden med et Spørgsmaal, som æggede hende til Svar.

„Er Oberst Gerhard en af Enfedronningens Protégés?“

Charlotte Amalie dømte Overkammerherrens Spørgsmaal efter, hvad hun havde haft saa talrige Beviser paa. Alle Anna Sophies Venner vare fulgte af den indflydelsesrige Hofmand, og hendes Tanke var Gerhardes Vel. Hun vilde derfor værne ham mod hævnjerrige Fjender.

„Enfedronningen har først nylig lært Oberst Gerhard at kjende, men jeg skylder ham mit Liv. Han reddede mig hin Nat, da Skibet gik under paa Overfarten hertil.“

„Ah!“

Hun blev næsten forbavset over den Interesse, som Overkammerherrens Blik udtrykte.

„Oberst Gerhard er altsaa en modig ung Mand?“

„Ja! — Om hans Eigner synes mig, at hans Stilling er et Vidnesbyrd. Han er naaet til den uden Protektion.“

En varm Rødme bedækkede hendes blege Kinder. Plejs betragtede hende et Dieblisk med et forskende Blik, som blev hende saa ubehageligt, at hun traf Sløret for sit Ansigt.

Morgensolen havde allerede begyndt at farve det paa Naturskønheder saa rige Landskab, da den tunge Reisevogn rullede ind i Borggaarden paa Skanderborg Slot gennem den østlige Port. Det gamle Slot var i Frederik den Fjerdes Tid meget forfaldent. Han havde derfor ladet den vestlige Floi fuldstændig nedbryde, og istedetfor blev der anlagt en Have med Terrasser. Det massive, skæve, firkantede Taarn, som jordum tjente til Tangetaarn, var ligeledes sloiset, men den østlige Del af Slottet var istandsat til en passende Bolig for Kongehusets Medlemmer.

Træt af Reisen lod Charlotte Amalie sig aflæde af sin nu tavse Kammerjomfru, og hun søgte sit Veie for om mulig en kort Tid at glemme Sorgerne i Sovnens Arme. Plejs derimod skiftede Klædning ved sin Kammertjeners Hjælp, og efter et omhygge-

ligt Toilet begyndte han urolig at vandre op og ned ad Gulvet.

Det varede ikke længe, før en anden Reisevogt fjørte ind gennem samme Port, og overensstemmende med Overkammerherrens Ordre ilede en Lakai med at føre Gerhard og den gamle Præst ind i tre rummelige Gemakker, som bleve stillede til deres Afbenyttelse. Thorsten sank udmattet ned paa Sengen, men medens Gerhard indtog nogle Forfriskninger, var Poul Onju-chowitsch beskæftiget med omhyggelig at børste og rense sin Herres af Støv ilde tilredte Uniform. Gerhard imødesaa en mulig Sammenkomst med sin fyrstelige Moder, og hans Stolthed bød ham at vise sig for hende i en Hofmands Toilet.

Alt, hvad Thorsten havde berettet, opfyldte hans Sjæl med Angst og Uro. At han, den ægtefødte Søn, skulde forstødes fra Fødselen, indgød ham Bitterhed mod Forældrene, og i Hjertet anklagede han dem Begge. Gerhard mindedes alle de Krænkelser, han havde lidt, og hvorledes han som en ubekjendt Eventyrer var draget til fremmede Lande. Medens begge Forældrene levede i Kongesale, omgivne af Høihedens, Magtens og Rigdommens Goder, stod deres eneste Søn alene, forskudt og prisgiven alle lave Formodninger angaaende hans Fødsel. Den, hvem han skyldte Livet, havde berøvet ham hans

lovlige Rettigheder og Stilling i Samfundet. Sex og tyve Aar vare forløbne siden hin for ham saa ullykkelige Time, da han saa Lyset, og der var kun ringe Sandsynlighed for, at man nu vilde anerkjende ham. Moderen havde jo aldeles nægtet det. Vel stod det i Gerhards Magt at tiltrødse sig sin Ret, men dels oprørtes han ved Tanken derom, og dernæst vidste han ikke, hvorledes Kong Christian og hans Dronning vilde optage et saadant Skridt. Man har før erfaret, at kongelige Børn, hvis Fødsel man ønskede at skjule, ere blevne indespærrede i et livsvarigt Fængenskab.

Dagslyset trængte kun dæmpet ind gennem de smaa Ruder, og de tykke Mure udelukkede enhver Lyd. Paa et rundt, polstret Sæde midt i den lille Sal sad Gerhard henseunken i mørke Tanker uden at mærke, at en Dondør blev aabnet i Væggen, og Ples traadte ind til ham. Faderen stod nogle Minutter ubevægelig og betragtede Sønnen. Et lykkeligt Smil tegnede sig om hans Læber.

„Gerhard! Min Søn!“ udbroød han og aabnede Armene.

Gerhard sprang op, men blev staaende.

„Skal din Fader falde forgjæves? — Ved Du ikke, at jeg troede mit Barn dødt fra dets første Levedag?“ vedblev Ples og nærmede sig ham.

„Fornægtet Barn er dødt for sine Forældre,"
lød det mørke Svar.

„For hele Verden er jeg rede til at kalde Dig
min Søn."

„Er det muligt! — Min Fader!" Gerhard
faste sig henrykt i hans Arme. „O! I veed ikke,
hvor jeg har længtes efter Eder!"

En Taare brød frem i Plejs's Øie.

„I mange Aar har et Iskanser omsluttet mit
Hjerte, men nu føler jeg, at det dog endnu lever.
— Det var ikke fra mig men fra Din Moder, at
Fornægtelsen udgik; hvad hun har forskyldt, det skal
nu oprettes."

Gerhard rystede paa Hovedet.

„Hun vil nok favne sin Søn. — Hun maa jo
være stolt af Dig," svarede Plejs med Faderglæde,
„men hun kender Dig ikke endnu. Et Bedrageri
har fundet Sted, denne elendige Præst," —

„Dom ham ikke, Fader, ihvorvel han har fejlet
haardt mod mig."

Plejs saa paa ham.

„Du kan altjaa tilgive. — Det er mer, end jeg
er i stand til."

Fader og Søn havde taget Plads ved hinandens
Side. Da faldt den Forstes Blik paa Gerhard's
Haand.

„Ah! Her er den sidste Hjælper. Jeg kjender denne kostbare Opalring.“

„Prinsessen skænkede den til sin ubekjendte Redningsmand,“ svarede Gerhard med sorgfuld Alvor.

„Den kunde blive —“ Blesz saa forstende paa ham — „Din Brudering.“

„Hun skulde ville ægte mig! — Nei, det er Vanvid at tænke derpaa.“

„Vanvid! — Saa mener jeg dog ikke. Din Moder er en Kongedatter, Din Fader en af Landets første og rigeste Mænd. Desuden er Du jo af hendes egen Slægt, en kjædelig Fætter.“

„Ja! — men den Forhaanelse, som min Fader kastede mod den ulykkelige Enkedronning, den vil synke som en Kloft imellem os.“

Anna Sophies Fjende blev som slaaet af disse Ord, hvis Sandhed han maatte erkjende. — Hvor vidunderlig havde ikke Begivenhederne vendt Alt for ham. Blesz var at sammenligne med en lidenskabelig Spiller, hvis hele Formue staar paa en Indsats, og hvis Sjæl er fastklæbet til den. Enhver Hindring maatte ryddes af Veien, for at Spillet ikke skulde tabes. I syn og thye Mar havde han havt Blikket fæstet paa den glimrende Gevinst, nu stillede der sig pludselig et gammelt, rodfæstet Nag som Hindring mellem ham og den. — Men den flog,

snilde Hofmand var Spillet voren. Det kæmpede en Stund i hans Indre, han beregnede og veiede; hidtil havde han ment at handle ret, men det stolte, lykkelige Seirshaab, som opfyldte hans Sjæl, lod ham nu se Anna Sophie, den faldne Storhed, med noget mildere Dine og hjalp ham saaledes til at rydde den vanskelige Hindring tilside.

En lang Bævs var opstaaet, indtil Ples igen tog Ordet:

„Du talte om en Klost. — Over den kunde slaas en Bro.“

„Hvorledes?“

„Som Prinsesse Charlotte Amalies Gemal vilde det maaſte kunne lykkes Dig at aabne de stængte Porte for den exilerede Enkedronning, — naar Du spiller fint.“

Gerhard kunde ikke tro sine egne Øren.

„Vil min Fader lægge Kræfter til saadant Værk?“

„Ja! — For min Søns Skyld. — Du har Anna Sophie lammet en af sine bitreste Fjender.“

Gerhard greb hans Haand og trykkede et ærbødigt, sønligt Kys paa den.

„Tak! Fader, Tak! — De lykkeligste Dage i sit Liv har Eders Søn tilbragt paa Clausholm. — Og nu har jeg fremdeles Lyffens Medbør,“ jublede han,

„Charlotte, min Brud! — Ja, nu tror jeg det, — og dog — nei, jeg tør ikke.“

„Hun elsker Dig. Mit Blik bedrages ikke.“

„Ja, — men hun staar saa høit. — Men jeg staar jo ogsaa nær Kongehuset! — Jo! Hun vil nok ægte mig. — O! min Gud! lad ikke denne berusende Lykke kun være en skumkronet Bølge.“

Det bankede paa Døren. Poul Dnjuchowitsch kom ind og meldte, at Prinsesse Sophie Hedvig havde sendt en Lafai efter Overkammerherren, hvem hun ønskede at tale med.

„Vi gaa Begge til hende,“ sagde Plesz til Gerhard.

Tolvte Kapitel.

Sophie Hedvig anede Intet om Thorsens og Gerhards Ankomst, men hun havde den foregaaende Dag været meget opirret over Præstens Udebliven. Hendes første Spørgsmaal denne Morgen var, om hendes Broderdatter var ankommen, men da hun i Regelen var meget ordknap overfor sine Undergivne og kun værdigede dem de nødvendigste Ord, saa lode disse dem alene nøie med at besvare hendes Spørgsmaal. Prinsessen var ikke elsket af sine Omgivelser, ikke engang Hofdamerne nærede Hengivenhed for hende, men man frygtede for hendes ustyrlige Heflighed, som ofte lod hende forglemme sig selv.

Da hun længtes efter at tale alene med Plesz, havde hun besalet sine Damer at fjerne dem, men hun soer sammen, da han traadte ind fulgt af Gerhard, idet en pludselig Anelse greb hende.

„Hedvig, her er Din Søn. Han er ikke død.“

Hun stirrede et Dieblif forfærdet paa dette levende Vidnesbyrd om hendes Ungdoms ubesindig knyttede Forbindelse.

„Ths!“

Sophie Hedvig løb hen til Døren til Forgemaffet for at forviise sig om, at den var lukket.

„Det var min Moders Velkomsthilsen,“ lød det som et Smertensudraab fra Gerhards Læber.

Sophie Hedvig blev ubehagelig berørt deraf.

„Er det Din Moders Skyld, at hun bær Kongebyrdens Ansvar?“

„Hedvig, lad nu Hjertet tale og sprænge alle slige Skranter. Omfavn Din Søn. Vi lykkelige Forældre, som troede vort Barn dødt, og nu gjenfinde ham, —“

Han standjede ved at læse det besynderlige Udtryk i Gerhards og Sophie Hedvigs Ansigter. Den Første stod mørk og saa ned for sig, ethvert Blik paa Moderen vilde være en stum Bebreidelse; hun følte den alligevel.

„Hvad betyder dette?“ spurgte Plejs greben af Mistanke.

Gerhard hævede sit Blik paa Moderen.

„En lille Dreng stod ofte grædende paa Thylands Kyst, og raabte: „Moder! — Har jeg da slet ingen

Moder som de andre Børn?' — Men hans Raab naaede ikke ind i Kongens Slot."

"Jo, i Mattens Time," hviskede Hedvig overvældet.

"Du vidste altjaa! —" udbrød Ples og greb hende haardt om Armen. "Hedvig, Du vidste, at Dit Barn levede, og Du nægtede det for mig, Du —. Mistanken til Dig paatrængte sig mig, da jeg hørte at han levede, men jeg vilde ikke give den Rum, — det er mere end jeg kunde tro om Dig, mere end jeg kan udtale! —"

Sophie Hedvig var sunket ned i en Armstol. En uhyggelig Bævsje opstod, men hun tog sig atter sammen.

"Gerhard, Din Moder har usynlig vaaget over Dig. — Alt, hvad jeg eier af Guld, vil jeg dele med Dig."

"Jeg modtager det ikke," lød det korte Svar.

"Stød mig ikke tilbage," bad hun nu. "Ser Du ikke, at jeg trygler om Din Kjærlighed, at mit Hjerte slaar for mit Barn?"

"Saa tag den rædsomme Skygge bort, som i Næt og Dag er trængt ind i min Sjæl. Anerkjend mig som Søn!"

Den bedre Følelse, som et Dieblif var brudt frem

hos Hedvig, og atter tilbage. Hun reiste sig og svarede med Bestemthed:

„Du fordrer en Umulighed. For Hoffet, for Alle vilde jeg staa beskaemet og foragtet. Ingen vilde fæste Tid til det hemmelige Egetestab. — Forlang det ikke af mig. — Min Søn, isald Du eier Ridderlighed i Dit Bryst, saa vær den Første til at værne om Din Moders Ære.“

„Saa har jeg Intet mer!“ udbrød Gerhard fortvivlet. „Min Moder har berøvet mig Alt! — Hvorfor blev jeg ikke i Rusland? — Hvad vilde jeg her, hvor jeg kun har hentet Fortvivlelse!“

Han gik ud af Gemakket, forbi de forbyttede Døraar og ud af Slottet ned i Haven, hvor han skjulte sig i et Vindhús, hvis tætte Hegn ikke tillod nogen Ubedkommendes Blikke at skue hans heftige Sjæls grænseløse Sorg.

De to Egetestaller vare nu ene. Blev betragtede Sophie Hedvig et Dieblif med forslagte Arme.

„Nu er det Tid, at jeg taler, ikke til Fyrstinden men til min Hustru, der rev sit spæde Barn ud af den bløde Bugge og kastede det bort til Fremmede.“

Hans Stemme flang lav og uhyggelig.

„Har jeg feilet, saa bær Du ogsaa Skyld,“ bebreidede hun. „Hvorfor forledte Du mig til dette

uløselige Egetskab? — For Dig var Magten Alt, min Kjærlighed Intet."

"Og Du frygtede, at Sønnen skulde hjælpe Faderen til sin Ret?"

"Ja. Jeg glemmer ikke det Glimt i Dit Øie, da Du hørte, at jeg skulde blive Moder."

En kort Pause opstod.

"Hedvig," tog han indtrængende Ordet, "hvad vi end gjensidig kunne have forskyldt mod hinanden, saa dræb ikke derfor vort Barns Lykke."

Hun svarede ikke.

"Til mine Guds er han den lovmæssige Arving."

"Jeg forbyder Dig ikke at testamentere dem til ham."

"Det Adelskjold, som Du river fra ham, har han Ret til at bære," vedblev Ples i en trodsig Tone.

"Til Storhed ved Anna Swanownas Hof behøves det ikke."

"Men til at naa det Maaal, han sigter efter."

"Hvilket?"

"Prinsesse Charlotte Amalie elsker Din Søn. Han har reddet hendes Liv."

Hun foer forfærdet op.

"Charlotte! Charlotte Amalie! — Alle Himle, saa vilde vi i Sandhed have Marsag til gjensidig Lyk-

onstning. Jeg ser min egen Søn hjælpe til at løse det kongelige Brede's Forbud mod Anna Sophie, — jeg ser Folket juble hende imøde, naar hun renset ved sine Stedbørns Amour vender tilbage til Kjøbenhavn. Jeg ser hende ydmyge Fru Overkammerherreinde Pless, maaske tillade hende at kysse sin Haand —“

„Din ophidsede Fantasi foregøgler Dig lutter imaginaire Uengstelser,“ afbrød Pless hende.

„Naar her er Tale om et Mariage mellem Gerhard og Charlotte Amalie? — Men jeg mærker nok, at Planer skifte. Nei, Pless, nei, det skal ikke ske, før skal de springende Løver jage Dig af Landet.“

Hendes Kinder blussede, og de store Dine udstode flammende Blikke. I et Sjælsoprør, der grænsede til Raseri, styrtede hun ud af Gemakket og ind i sine inderste Bærelser.

„Det saa vi dog se!“ mumlede Pless halvhøit med Forbitrelse. „I Løndom har jeg i en Arrække maattet tømme Ydmygelsens Bæger, nu skal det være forbi. For min Søns Skyld kan jeg bryde Eden, hans og min Ret skal haandhæves.“ Han stod længe grublende. — „En Kongedatter er min Modstander. Baabnet maa være fint, saaledes som det sømmer sig ved Hove.“

Med langsomme Skridt gik Plesz over Gangen til de af Thorsten og Gerhard beboede Værelser. Den gamle Præst var nu staaet op, og havde erfaret af Boul Onjuchowitsch, at hans Oberst havde forladt Værelset i Selskab med Geheimeraaden. Da Plesz kom ind, bøiede han sig dybt for ham.

„Ydmyge Tjener, Eders Excellence.“

„Jeg ved, at I har ladet Jer bruge til at cachere min Søns Tilværelse for mig. Kanste I nu vil være et Redskab til at hjælpe ham til hans Ret?“

„Jeg vilde skænke Resten af mit Liv for at formaa det.“

„Godt,“ vedblev Plesz i en mindre haanlig overlegen Tone. „I er altsaa fuldstændig gennemtrængt af Bevidstheden om den Uret, her bør gøres god igjen?“

„Fuldstændig. Jeg har Gerhard kjær, som om han var min egen Søn.“

„Er I istand til at drive det til Handling? Ikke med Præstetaler, men med Klogt og Snildhed?“

„Hvorfor spille flere Ord? — Hvad forlanger Eders Excellence?“

„At I gaar til Prinsesse Charlotte Amalie. En Sortfjole er en god Talsmand i disse Tider. Betrohende Alt. Tal Gerhard's Sag med Varme, og

bønsald hende om at tage den i sin Haand. Frem for Alt, tal til hendes Hjerte."

"Men Prinsesse Sophie Hedvig? — Har hun set sin Søn?"

"Ja."

"Og af dette Møde?"

"Flød desværre intet gunstigt Udfald. Jorden er dreiet om sin Axe siden vi To talte sammen, men hendes Willie staar uroffelig."

"Barmhjertige Fader! Hvilket Sind! — Ja, saa er jeg rede til at handle andetsteds."

Bless rakke ham Haanden.

"For min hemmelige Tjende, nu min aabenbare Forbundsfaelle."

"Seg gaar ind paa Bagten," svarede Thorsten og befestede den med et Haandtryk.

Den unge Prinsesse sad i sine Gemakker uden at ane, hvad der foregik i hendes umiddelbare Nærhed. Siden Afskeden med Poul Dnjuchowitsch havde Lise Rosenberg været usædvanlig tavst og stille, og en pludselig Anger over sit lettsindige Rofetteri, med hvilket hun havde tilbagestødt den ærlige Russer, opstod nu hos hende. Hun forlod ikke sin Herskerindes Bærelser undtagen for at trække sig tilbage til sit eget Kammer, og den gamle Tjener holdt Bagt som en tro Hund i Jorgemakket. Charlotte

Amalie fæstede ikke Blikket paa den herlige Udsigt fra sine Vinduer, hun skuede kun ind i sit eget Hjerte, hvor hun saa Anna Sophies og Gerhards Billeder. Nu var hun fjernet fra de to Elskede, en Fange i sine Fienders Magt. Hun bøiede Hovedet og græd sagte.

Da kom Abro ind og meldte, at Præsten Thor=sen anmodede Prinsessen om en Samtale.

„Thorsten!“ udbød hun forbavset. „Lad ham strax komme ind.“

„S her?“ spurgte hun, da den Gamle traadte ind.

„Eders kongelige Høihed, hør mig, og — hjælp mig.“

„Hvormed?“

„Af, jeg har begaaet en stor Synd mod den arme Gerhard.“

„Mod Eders Fostersøn?“

„Jeg har laant Haand til at unddrage ham hans Fødsels Ret.“

Overvældet ved Bevidstheden om sin Skyld faldt Oldingen paa Knæ for hende.

„O! vær mild og naadig, hjælp ham igjen til den. Hjælp Eders Fætter!“

„Gerhard, min Fætter!“ En jublende Glæde opfyldte pludselig Charlottes Amalies Hjerte.

„Hvem ere hans Forældre?“ spurgte hun næsten aandeløs.

Thorsten fortalte hende nu Alt. Om den hemmelige Bielse i Skanderborg Slotskapel, om Barnets Fødsel og Fjernelse, om sin egen Brøde og Narjagen dertil samt om Gerhards Barndoms og Ungdoms Kampe. Han fortalte om den unaturlige Moder, som lod sig beherske af Egenkjerligheden og om den ærgjerrige Fader, hvis høieste og eneste Maal, mente han, det nu var at se Sonnen i sine Rettigheder, og til Slutningen meddelte han Charlotte Amalie, at han var i Besiddelse af gyldige Dokumenter, hvilke bevidnede Gerhards sande Herkomst.

Den unge Prindsesse havde med varlende Følelser af Glæde, Sorg og Harm hørt disse for hende saa forbavsende Hemmeligheder. Hun bad om at faa Papirerne for at bringe dem til sin kongelige Broder.

Da Thorsten hørte denne Beslutning, foldede han Hænderne og takkede Forskyndet.

„Saa hørte Herren dog min inderlige Bøn og skikkede en Engel til at hjælpe os.“

„Hvor er min Fætter?“ spurgte hun.

„Af en Lafai erfarede jeg, at han er gaaet ned i Slotshaven. Formodentlig har han i sin Fortvivlelse søgt Ensomhed.“

Med en dyb Forbøining forlod Thorsten Gemakket.

Glæden havde farvet Charlotte Amalies Kinder med en fin Rødme, og hun trykkede Haanden mod sit bankende Hjerte. „Han er af min Slægt! — Nu skal Ingen og Intet mere holde mig tilbage.“

Trettende Kapitel.

Gerhard havde imidlertid været Bytte for en Fortvivlelse, der næsten grænsede til Vanvid. Det pludselige Haab om Lykke, som Faderen havde vakt hos ham, og som Moderen aldeles havde knust, fremkaldte alle de vilde Tanker, der fra Barndommen havde boet i hans Sjæl, denne Modrenerb, som det havde været Thorstens Opgave at bekæmpe. Og saa fra Faderen havde han arvet det stolte, ærgjærrige Sind, som voldte ham saa mange Kvaler navnlig i hans Konflikter med Hatz von Hahn. Og denne Synderb var den eneste, som han hidtil havde modtaget af sine Forældre. Et Had til Moderen opstod hos ham samt en grænseløs Livsforagt. Saafernt at Thorstens religiøse Lærdomme ikke havde holdt ham tilbage, vilde han have været fristet til at berøve sig

selv Livet. Hans Kraft var brudt. Man tænke sig en Drn, der var bleven fastet ud af Reden, medens den endnu var saa lille, at den ikke vidste, at den var Drn. Senere saa den en deilig Blomst tæt ved den Rede, hvori den selv var født. Saa følte den sin Slægts Natur og vilde flyve op til Blomsten, men Vingen manglede sin Væxt. I Faldet var den bleven til en stakkels Krøbling. —

Den Eneste, hvem Gerhard nu ønskede at sige Farvel til, var hans trofaste Barndomsven Christian Gersdorf. Det vilde være en betydelig Forsinkelje, men han kunde ikke rejse uden at tilbagebringe den prægtige arabiske Hest. I dette Dieblis opstod et Minde hos ham, en fjern Erindring, men som nu forekom ham lig et Fata Morgana, i hvilket Fremtiden havde vist sig for ham.

Det var en Suledag paa Amtmand Gersdorfs Herresæde. En Del Ungdom, ikke over Barnealderen, var forsamlet og legede alskens Sulelege. I en af disse gjaldt det intet Mindre end at erobre en Kongedatter. Christian Gersdorf vilde, at Gerhard skulde være den Udkaarede, men da lod der en spottende Modstand fra flere af de andre Ynglinge. Da rev Drengen pludselig Vinduet op, og raabte ned i Gaarden til en Ridesnægt, som stod udenfor, at Hestene skulde sadles.

„Paa Marken ligger en Bautaften, som betegner en gammel Ræmpegrav," sagde han til Vennerne, „den, som først naar der hen, han har vundet Kongedatteren."

Hele den mandlige Ungdom svang sig i Sadlerne og det gik affted over Stof og Sten. Gerhard var den Første, som naaede Maalet.

En Række af Aar laa imellem hin Tid og nu. Han var atter redet paa Christian Gersdorfs Hest for at vinde, denne Gang — Danmarks Kongedatter. Det Hele havde jo atter kun været en Leg, men nu var det en grusom Leg, et Gøglespil, som Skæbningen havde drevet med ham. „Under Bautaftenen var en Ræmpegrav," foer det gennem hans Tanker. Gerhard knyttede Haanden om sit Sværdhefte. „Nu er Baabnet min eneste Ven," mumlede han. „Maaſke Forſynet ſnart vil forunde mig en hæderlig Død."

Han stirrede mørk hen for sig. Da lod lette Fodtrin, det friske, duftende, grønne Bladforhæng gled tilſide, og Charlotte Amalie ſtod for ham, lys, deilig og glædeſtraalende.

„Gerhard, min Fætter!"

Han ſprang op.

„Verden vil aldrig anerkjende mig ſom ſaadan."

„Om ingen Andre gjør det, ſaa vil jeg. Min

Haand ſkal overrække Kongen Dokumenterne, ſom bevidne Din Herkomſt. Jeg vil beſjalde ham om Retfærdighed. Han kan ikke nægte det."

"Men min Moder? — Hun har appelleret til min Grefſoleſje, til min Ridderlighed."

"Men Din Brud beſjalder Dig om Ret til at kæmpe for Dig. Vil Du nægte mig min første Bøn?"

"Min Brud! — Charlotte, foregøgl mig ikke denne Lykke, ſom Du veed er den høieſte for mig. Sæt, at Kongen nægter at hjælpe os? — Han vil for= tornes over, at hans Søſter vil indgaa en ſlig For= bindelſe, — maaſte anvende Fængſelsmure for at hindre vort Egteſkab, —"

"Hvad der er fuldbgyrdet kan han ikke løſe."

"Charlotte, er det muligt! Du vil ſamthkke i at ægte mig — hemmeligt — ret nu?"

"Ja."

"Jeg kan ikke modtage det Dffer af Din Kjær= lighed. De tre kronede Løver adſkille os."

"Men Du glemmer de ni Hjerter. I det danſke Kongehus har Kjærligheden altid ſpillet den ſtorſte Rolle."

"Da jeg beilede til Komteſje Reventlovs Haand, ſyntes mig min Stilling i den ruſſiſke Hær ſaa ſmilende og forjættelſesfuld, men — for Dig, den

fine, farte Kongedatter! — Raaheden og Barbariet ere endnu ikke udryddede af den russiske Nation. Du vil finde dem selv paa Slottet. Der skal stærke Lunger til at aande i den russiske Luft."

"Gud og min Kjærlighed vil skænke mig Kraft til at dele Alt med Dig."

"Men jeg kan ikke forsvare det —"

"Din hele Kjærlighed var altsaa kun et Sanjebedrag."

"Charlotte! — Jeg modtager Dfret, — Du Engel!"

Han greb hende i sine Arme og trykkede hende heftig til sit Bryst.

"Min, min!" jublede han og beseglede Pagten utallige Gange paa hendes Læber. "Du kommer til mig som Lyset, og Lyset straalet i Din Skikkelse. Du sommersfriske Blomst, som jeg fandt hin Nat i Stormen, halv knækket af Elementerne."

"Og af Had og uforsonlig Kamp i Hoffets rige Sale. Paa Gylldenlund sad jeg saa ene og frøs i Storheds kolde Klædebon; men da Stormen havde kastet mig ind under Præstegaardens lave Straatag, saa tændtes der et Brudelys i mit Hjerte. — Jølelser, som hidtil havde slumret, strømmede frydefulde og festlig smykkede frem. Jeg kjendte ikke

mig selv igjen — og hele Livet stod for mig i et andet Skær."

Tiden forløb, uden at Noget forstyrrede dem. Ingen af Prinsesse Sophie Hedvigs Domestiker vovede at drive om i den lille, kongelige Vgsthave, og hendes Hofdamer, der havde Orlov for hele Dagen, benyttede Tiden til en længere Udflugt i Hofkavalerernes Selskab. Plejs sad i sine Bærelser og udrugede Planer, hvorledes han fremdeles vilde handle, da Thorsten havde underrettet ham om det heldige Udfald af sin Samtale med Charlotte Amalie. Den gamle Præst derimod begyndte at blive urolig over Gerhards lange Udebliven, da han frygtede for hans heftige Karakter. Han vidste ikke, om Charlotte Amalie havde ladet ham kalde, og Betsymring for Fosterfæteren drog ham omsider ned i Slotshaven. Hans Fod førte ham til Vgsthuset, hvis Græne han forsigtig fjernede for at søge Gerhard. Forsærdet over sin Indiskretion vilde han ubemærket trække sig tilbage, da han saa de to Elskende i hinandens Arme, men Charlotte Amalie havde opdaget ham, og bød ham træde nærmere.

„Er I villig til at forene mig og min Cousin med Kirkens Baand?" spurgte hun. „Men Vielsen maa holdes hemmelig, indtil min kongelige Broder har erfaret den."

Thorsten saa forfærdet paa hende, men han gjorde en dyb Forbøining og svarede kun:

„Ederes underdanige Tjener er rede til at lyde Hendes kongelige Hoiheds Bud.“

„Godt. Vi ville nærmere aftale Alt med Geheimeraad Pless. — Naar blot min dyrebare Moder kunde være hos mig i den vigtige Stund. Nu er hun atter ensom og lidende.“

„Men Enkedronningens bitreste Fjende har omsider frivillig strakt Baaben,“ forkyndte Gerhard hende.

„Er det muligt? — Hvad er der sket?“

„Min Fader har lovet at staa Dig og mig bi med at fremme det Forsoningsværk, som er vort inderlige Ønske.“

„Pless! — hendes mest uforsønlige Dommer! — Tak, min Gerhard, tak! — Det har Du ene forskyldt. Ja, vi To have Meget at virke for.“

„Saa fremt man ikke undertegner vor Forvisningsdom.“

„Jeg har et bedre Haab. Tror Du, at Gud for Intet har aabnet vore Øine for den Fare, som truer Danmark og for, hvor ilde det staar til med Meget i vort elskede Fædreland?“

„Ja, Du har Ret, min Hjertenskjære. Dette tyder paa, at Forhøyet vil stille store Fordringer til vor Virkekraft.“

„Alt ſtaar ſaa klart for mig,“ vedblev hun. „Kong Frederik den Fjerde tog Slesvig fra Huset Holſten, men hans Søn adſkiller Folket ved Thyſeriet, derfor ſkal det være hans Datters Hverv at modarbeide dette. Den danſke Nationalitet ſkal haandhæves, og det danſke Tungemaal bør klinge overalt i Riget. Danmark og Slesvig ſkal være ſom et nordiſt Heltelegeme, ſaa vil det ud i Tidernes Løb ſaa Kraft til at modſtaa vor Grænſeſjende mod Syd, der altid ligger paa Lur for at ſonderlemme Danmark.“

Thorſen ſukkede dybt, men Charlotte Amalie og Gerhard hengave ſig i dette Dieblif til Ungdommens glade Haab, og til denne Følelſe af Sjæls og Legems Styrke, der giver et freidigt Mod til at tage fat paa Kæmpeværker.

„Du og Din Foſterfader have vaſt en Arbeidslyſt og en Bevidſthed om et høiere Kald i min Sjæl, ſom jeg aldrig før har ſporet hos mig ſelv.“

„Hvor en Dronningekrone vilde paſſe til denne ſmukke, høie Pande,“ bemærkede Gerhard halv vemodig.

„Nei, Gerhard, nei! den tragter jeg ikke efter. Jeg hnder meſt at leve og virke ſtille og ubemærket. Jeg har altid følt mig mere ſom Kvinde end ſom Fyrſtinde.“

„Og dog er der en medfødt Høihed udbredt over Dig, der minder om Din hedengangne Fader.“

Hun reiste sig.

„Følg mig nu til mine Gemakker.“

Da hun ledjaget af de to Herrer var naaet tilbage til sine Værelser, erfarede hun, at Prinsesse Sophie Hedvig intet Taffel vilde holde denne Dag. Charlotte Amalie gav derfor Ordre til at lade servere i sine Gemakker, og sendte en Lafai til Ples for at anmode ham om en Samtale. Overkammerherren hastede med at efterkomme hendes Opfordring. Da han traadte ind til Charlotte Amalie høiede han Knæ for hende.

„Ederes kongelige Høihed, tilgiv de ilde Ord, som jeg desværre har udtalt, og modtag min ydmygste Tak for Ederes Godhed mod min Søn.“

Hun rakte ham Haanden, som han ærbødigt førte til sine Læber.

„Ederes Søn er nu min Brudgom.“

Den routinerede Hofmand, som ellers var en Mester i Selvbeherfskelskunsten, blev aldeles overvældet ved denne Efterretning, der overgik hans dristigste Forhaabninger. En glimrende Seir viste sig for ham i den nære Horisont.

„Hvilken Lykke og Ære for min Søn!“

„S vil altjaa ikke modsætte Jer Forbindelsen?“

„Eders kongelige Høihed bestæmmer mig.“

„J er jo min Fangevogter, Hr. Overkammerherre.“

Blejs bandede hemmelig sin egen, ondskabssfulde Tjenstiver.

„Jeg er Eders Fange og J er min høie Herskerinde,“ lod det fra hans slebne Tunge.

„Saa er Skanderborg Slot altsaa ikke mer et Fængsel for mig?“

„Jdmyg mig ikke længer,“ bad han.

„Men min kongelige Broders Brede?“

„Nu deler jeg Eders og min Søn's Skæbne.“

„Saa hør mig Alle,“ vedblev hun, „om Noget af Jer, Du, min Gerhard, først og fremmest, har Noget at indvende mod min Plan.“ Hun tog Plads og lod Herrerne sætte sig overfor hende. „Jeg vil ufortøvet skrive til min trofaste Veninde, Geheimeraadinde Blohme, og bede hende om at møde mig i Morgen i Aarhus. Dette Brev anmoder jeg Hr. Overkammerherren om at besørge til hende med en Stafet.“

Blejs boiede samtykkende Hovedet.

„Min hjertenskjære Gerhard vil jeg foreslaa at drage afsted i Morgen ved Daggrøn til Din Fosters faders Hjem,“ vedblev hun. „Præsten Thorsten tilbyder jeg en Plads i min Vogn, og vi ville reise

en Timestid senere for at undgaa enhver Bemærkning af Tjenerpersonalet. Vi mødes da Alle i Præstegaarden, og i den stille Landsbykirke ville vi fejre vor Bryllupshøitid. Som Egtfæller forlade vi saa Sylland, og ledsagede af Geheimeraadinde Blohme og Domestiferne rejse vi til Kjøbenhavn."

Gerhard greb Charlotte Amalies Haand og kysjede den henrykt.

"Jeg har kun et Ønske endnu," svarede han, "at min trofaste Barndomsven, Christian Gersdorf maa være hos os paa den lykkelige Dag."

"Som Du vil," lod hendes Svar.

"Saa rider jeg bort herfra i Aften, og styrer strax Veien til Vosnæsgaard for at hente min Ven."

"Men jeg vil ikke dræbe Din gamle Fosters fader. Han er endnu saare fatigueret efter Rejsen hertil; altsaa maa Du unde os lidt Tid," smilede hun.

"Ogsaa jeg har et Ønske," bemærkede Ples, "at turde overvære min Søn's Bryllup. Af Frygt for Hindringer fra hans Moders Side, vil jeg hjælpe Eders kongelige Høihed til at forlade Slottet saa ubemærket som muligt. Senere op ad Formiddagen agter jeg atter at have en Samtale med min Hustru. Hvorledes end Resultatet bliver, saa skal jeg møde i Præstegaarden tidsnof til at være hos min Søn

paa den lyffeligste Dag i hans Liv. I tillader vel, Prinseſſe, at jeg ledſager Eder paa Eders Bryllupsreife for at være den Førſte til at aabenbare Alt for Kongen? — Hans Majeſtæt vil ikke undlade at blive meget fortørnet, men jeg raader Eder til at ſkrive et Brev og bønſalde ham om Tilgivelfe og clémence. Denne Skrivelfe er det min Pligt at overrække vor allernaadigſte Konge for at afværge den førſte Storm."

Charlotte Amalie ſamthyffede i denne Plan. Hun ſolte, at Plejs vilde handle ſom en modig Mand, der ikke viger tilbage, ſelv om Spillet er høit og drijfigt, og hun indſaa tillige, at hun og Gerhard trængte til en fin og klog Diplomat, ſom kunde bane Veien til Kongen, ſaaſremt det ikke ſkulde ende med Ulyffe for dem Alle. Den ſtolte Dronning Sophie Magdalene vilde ſikkert ikke undlade end mer at opirre ſin ſvage Egtefælle, naar hun erfarede de to hemmelige Egteſkaber, der navnlig i hendes Dine vilde være utilgivelige Mesalliancer; men den unge Prinſeſſe kjendte ogſaa ſin Broders ſtore Religioſitet, og at et Egteſkab var helligt og alt forpligtende i hans Tanter. Geheimeraad Plejs's Rigdom i Forening med Charlotte Amalies, hans Adel og de to Forbindelfer med Danmarks Kongedøtre gjorde det ſandſynligt, at Chriſtian den Sjette

vilde hæve den gamle Plejs eller Sonnen til Fyrsteværdigheden. Charlotte Amalies og Plejs's Tanter mødtes, og med en større Ro end man under disse Forhold skulde have formodet det, saa de Begge Fremtiden imøde.

Den unge Prinsesse satte sig ufortøvet til Skrivebordet. Hendes Brev til Geheimeraadinde Blohme var ikke langt, men det maatte lade denne formode, at en uventet vigtig og lykkelig Begivenhed var nær forestaaende, og hun opfordrede hende indtrængende til strax at bryde op fra Boller. Plejs tog Brevet og lod sin egen Ridesnægt bringe det til Geheimeraadinden. Taslet var imidlertid serveret, men Samtalen faldt nu atter tilbage i den ceremonielle, stive Tone. Man maatte være varsom for ikke at røbe sig i de opvartende Lakaiers, Pagers og Mundstænkens Nærværelse, da disse lydlose mylrede ud og ind med udspøgte Retter, som bleve budne om paa massive Sølvfade. Taslet varede usædvanligt længe. Det syntes som om Charlotte Amalie traf det i Langdrag, for saa lang Tid som mulig at være sammen med Gerhard. Da Kaffen omsider var baaren ud, og Plejs mindede om, at det var paa Tide at skilles ad, trykkede Gerhard for sidste Gang hendes Haand til sine Læber. Det var bestemt, at han skulde overnatte i Aarhus, og paa Veien til Rosnæsgaard vilde han standse ved Præstegaarden for at give den

gamle Husholderste Ordre til at indrette Alt til de fornemme Gjæsters Komme.

„Vi ses snart igjen for ikke mer at skilles,“ hviskede Charlotte Amalie.

„Huser Du, da jeg var skinsyg paa Din Faders Minde?“ spurgte han.

„Nu har Du for bestandig Plads i mit Hjerte.“

„Tak, min Dyrebareste, for al din Kjærlighed. Hvert et af Dine Ord forekommer mig som Tusind milde Solstraaler. — Før kaldte man mig tidt ordknap; nu derimod kan jeg ikke finde Udtryk nok til at fortælle om alle de utallige Blomster, der ligesom Sommergrøde spire frem i min Sjæl. — Smil kun ad mig, kald mig en slet Digter, men hele Digtet, som ligger skjult i mit Bryst, skal komme klart til Orde i mine Livsgjærninger.

„Gerhard, jeg forstaar Dig. Himlen har skrevet et Heltedigt i Din Sjæl. Dine Ord samler jeg op og forvarer.“

„Sig ikke til de mørke, gølge Tider.“

„Nei, nei. Hvorfor kaste Skygge i vor Dag?“

Som i alle gamle Borge med tykke Mure dannede hver Vinduesfordybning et lille særskilt Kabinet. I et af disse havde Gerhard og Charlotte Amalie trukket sig tilbage, og hvære Silkedraperier adskilte dem fra det midterste runde Taarngemak.

Plejs og Thorsten havde taget Sæde i et lignende Kabinet, og de to Grupper vare saaledes, uagtet i et Bærelse, dog aldeles adskilte. Gerhard trak den skjønne Kongedatter nærmere til sig. Endnu et inderligt, varmt Farvel, og med et af Glæde bankende Hjerte forlod han fortrosthingsfuld sin rødmende Brud.

En halv Time senere red han ud af Slotsgaarden ledsaget af sin Tjener. Charlotte Amalie stod skjult bag de smaa Ruder og beundrede den elegante Rytter, hvem Befirrs lette Hove lynsnart førte bort og lod forsvinde for hendes Blik.

To speidende Dine vare fæstede paa Gerhard fra den anden Floi af Slottet. Poul Dnjuchowitschs Rytterhest, hvis hvære Hove dundrede i Stenbroen, havde kaldt Prinsesse Hedvig til Vinduet. De rystende Optrin og hendes eget ustyrlige Sind i Forening med Bevidstheden om sin uforfvarlige Udfærd mod Sonnen voldte Sophie Hedvig ikke alene hjælelige men ogsaa legemlige Smerter. Hun havde tilbragt en kvalfuld Dag. Hun vilde ikke se Charlotte Amalie, Gerhard eller Thorsten, men at Ingen af dem forsøgte paa at faa Udgang til hende, opirrede hende desuagtet og bragte hende til at befrygte, at der blev imeddet et Komplot mod hende. Da hun saa Gerhard drage bort, forsvandt imidlertid

denne Frygt, og hun haabede, at hun ved sin listige Appel til Sønnens Ridderlighed havde afværget Faren for sig selv. Med mere Ro i Sindet begav hun sig nu til Hvide, og bestjæftigede sine Tanker med de for Anna Sophie pinlige Optrin, som hun troede maatte have fundet Sted paa Clausholm. At Bles havde truffet Gerhard der, faldt hende ikke et Dieblis ind. Hun formodede, at Thorsten havde modtaget hendes Brev og derefter begivet sig til Skanderborg med sin Fosterson, hvem hun mente, at han strax havde ført til Bles for paa denne Maade at tvinge hende til at lade ham anerkjende.

Medens Prinsesse Charlotte Amalie og Gerhard fejrede deres Trolovelsesfest, havde Lise Rosenberg ikke ladet Tiden gaa ubenyttet hen. Hun bestormede den ærlige men noget plumpe Russer's Hjerter saa længe, indtil han glemte alle de Kvaler af Skindhage, hvilke han havde gennemgaaet, og for hun selv troede, at Forsoningen fuldkommen var tilveiebragt mellem dem, spurgte han hende pludselig, om hun vilde være hans Hustru. Den tankeløse, letfjendige Kammerjomfru blev aldeles bestyrtet. Hun tav og begyndte at undersøge om hendes Følelser for den store Russer virkelig forløbe til et Ægteskab, og da hun kom til Erkjendelse af, at dette var Tilfældet, gav hun ham sit Ja.

„Til Vinter skal jeg forære hende en Bjørne-
skindspels," lovede han, „for der er nok foldere i
Rusland, end hun er vant til."

„Du Altstyrende! Mener han, at jeg skulde rejse
til det afskyelige Land!" raabte hun. „Nei, han
faar blive her. Hendes kongelige Høihed er saa god,
hun vil nok sørge for os."

„Men jeg vil ikke forlade Oberst Gerhard,"
svarede han stødt og slap hende.

„Og jeg vil ikke rejse bort for bestandig fra min
Herstferinde."

„Saa maa vi To skilles ad," svarede han.

Hun begyndte at græde.

„Han bryder sig ikke det Ringeste om mig,"
klagede hun.

Han rystede paa sit store Hoved.

„Lise, hun er en løierlig Tingest."

Hun vedblev at græde, og han jukkede saa det
lød som en hul Stønnen, men Ingen af dem vilde
give efter.

„Vil hun tænke paa mig, naar jeg er borte?"
spurgte han."

„Tror han, at jeg hele mit Liv vil gaa og tænke
paa ham?"

En Lafai bragte Ordre fra Gerhard, at Hestene
skulde sadles. Poul Onjuchowitsch adlød sin Herres

Befaling, og Lise Rosenberg løb op paa sit Kammer for at skjule sine Taarer for det øvrige Tjenestepersonale.

Om Aftenen mødte hun med røde, ophovnede Dine for at hjælpe sin Hersterinde med Mattoiletet. Prinsessen spurgte om Grunden til hendes Sorg, og under Hullen aabnede hun sit Hjerte for Charlotte Amalie.

„Ak, Ederes kongelige Høihed, han er grusom og afskyelig mod mig.“

„Men hun vilde jo heller ikke forlade sit Herskab, min hengivne Lise,“ svarede Charlotte Amalie og klappede hende paa Skulderen.

„Nei, det er sandt.“

„Saa tilgiv ham, og tør hun sine Taarer af, mer kan jeg ikke sige hende.“

Den fiffige Kammerjomfru saa paa sin Hersterindes smilende Afsyn. Hun vidste ikke, hvad hun skulde tænke, men fra det Dieblis standjede hendes Taarestrøm.

For at forhindre ethvert muligvis skandaløst Optrin havde Plejs i Charlotte Amalies Navn givet Ordre til, at hendes Vogn skulde holde ved Foden af Slotshaven. Bagagen blev tidligt om Morgenen bragt ned i Vognremiserne og jurret fast paa en mindre Vogn, hvorpaa Lise Rosenberg tog

Sæde, og som ubemærket fjørte ud ad en Bagport. Vedjaget af Plejs tilbagelagde Charlotte Amalie den forte Veil tilføds gjennem Haven. Hun havde fra bedet sig Forrider og ønskede at reise saa lidt iøinefaldende som muligt, hvorfor der kun var fire Heste for Vognen; Kusken, som og hendes egen Tjener vare klædte i civile Dragter. Charlotte Amalie tilvinkede Plejs et Farvel, og denne vendte nu langsomt tilbage til Slottet.

Nagtet den hele Afreise var gaaet saa tyst, bredte Efterretningen derom sig dog som en Løbeild fra Ridestægte, Sakaier og øvrige Hushjende til Kammer-tjenere og Kammerjomfruer og derfra til Hofkavalererne og Damerne. Man hviskede i Krogene om den forbausende Kjendsgjerning, at Prinsesse Charlotte Amalie ikke havde hilst paa sin kongelige Tante. Den hemmelige Ondskab, der udsprang af disse Hviiskerier, standjede foreløbig i Damerne's Gemakker, da Prinsessen lod Frokenerne Harthausen og Berner befale at indfinde sig, den Sidste for at læse høit for hende. Hun var imidlertid ikke oplagt til længe at høre paa sin Lektice og afstedigede hastig begge Damerne for at tage Plads ved Staffeliet; men hun fandt Belysningen slet. Hofmarshal Engelske von Bülow blev kaldt ind til hende og fik Ordre til, at et af Gemakkerne, som hun omjæder

udvalgte, skulde omstables til et Atelier under hendes Ophold paa Slottet. En Blomsterguirlande, som hun havde bestilt for at male, blev forkastet som smagløs, og hendes ilde Lune tiltog med hvert Sekund, eftersom Timerne forløbe, uden at hverken Charlotte Amalie eller Plesz lod høre fra sig. Hendes Utaalmødighed havde naaet Hødepunktet, da Sakaien omfider meldte Overkammerherre Plesz.

„Har I Noget at berette mig?“ spurgte hun i en Herskerindetone, da Plesz traadte ind.

„Ja.“

Hun saa spørgende paa ham med sine store, fløge Dine.

„Ederes Søn er reist, madame.“

„Den Udfærd er min Søn værdig.“

„Ederes Broderdatter har ligeledes forladt Skanderborg Slot.“

„Charlotte Amalie! Og det har I samtykket i? Har I glemt Kongens Befaling?“

„Prinsessen har forlangt Dokumenterne, som beviise vor Søns legitime Fordringer. Hun vil kæmpe for hans Sag.“

„Og maaske løbe til Hove med sin Elsker,“ haanede Sophie Hedvig med skjult Fortvivlelse. „Man ser, at hun ikke omsonst har været i slet Kompagni. — Men jeg vil skrive til hende og advare hende mod

disse Ungdoms-Daarstaber, der ende med at styrte Kongehusets Hæder. Hun aner ikke, hvilke Ulykker et overilet Skridt kan medføre! —"

"Prinsessens Valg er truffet."

"Hendes Valg?"

"J har vist hende Vei til Brudestamlen."

Sophie Hedvig udstødte næsten et Skrig.

"J har loffet hende, som J engang loffede mig!

— J, som selv er fold og følesløs, J er en Mester i at benytte Jer af vore menneskelige Lidenskaber."

"Prinsessen har selv lagt sin Plan."

"Men Gerhard er jo reist."

"De mødes snart."

Hun sank sønderknust ned paa en Stol.

— "Og hvem er villig til at forene dem?"

"Thorsten."

"Alt og Alle sammensværge sig mod mig!" udbrød hun.

"Tværtimod. Alt forener sig til Held for os. Din Son, som Du har kastet bort, har ved egen Kraft tilkæmpet sig Hæder. Enhver anden Moder vilde være stolt af at kalde ham sit Barn. En Kongedatter, Europas rigeste Prinsesse fatter Kjærlighed til ham og trodser alle Hindringer. En Fyrstefrone vil snart føies til Carl og hans Son Gerhard Plejs's Baabensfjold.

„Hvad kan den veie mod, hvad jeg taber. Mig bød man engang en Keiserindekrone.“

„Hedvig,“ hans Stemme blev pludselig blød indtrængende, „bliv Moder i Ordets hellige Betydning, saa har Du Intet tabt, men vundet — Alt!“ Han nærmede sig hende. „Opgiv omfjeder denne frugtesløse Kamp, som er lige unaturlig for Guds og Menneftenes Dine. Dit Barn er jo dog Dit eget Kjød og Blod. — Følg med mig, som Hustruen bør følge sin Husbond, og lad os sammen gaa til vor Sønns Bryllupshøitid, saaledes som vi engang gif Haand i Haand til Herrens Alter.“

Hun bøiede rygstet og bevæget Hovedet. Han havde berørt en Streng i hendes Bryst, hvilken i mange Aar havde været tomløs. Nu klang den pludselig vidunderlig derinde, saa stærk og mægtig at hun brast i en lidensfabelig Graad. Hun kunde ikke selv tydeligt gjøre sig rede for disse Taarers Aarsag, men hun begræd sit forspildte Liv som Hustru og Moder, og hun følte, at Charlotte Amalies Kjærlighed vilde være mægtigere end hendes Modstand.

En lang Pausse opstod, hvori man kun hørte hendes heftige Hullen.

„Plejs, — reis efter Gerhard og Charlotte Amalie og bring dem til mig. — Saa lad da den tredie hemmelige Vielse finde Sted i dette Slotskapel.“

„Tak, Hedvig!“

Han vilde gribe hendes Haand, men de sex og tyve Mars Kvaler kunde dette Dieblif ikke udslutte.

„For min Søns Skyld,“ var hendes Svar, idet hun traf Haanden tilbage.

Med endnu høiere hævet Pande end tilforn og et feirstraalende Blik forlod Ples hendes Gemakker. Hans Kammertjener fik utallige Ordre, og en Time senere fjørte han bort i den kongelige Ekvipage med tre kostbart galonerede Tjenere.

Fjortende Kapitel.

Paa Rosnæsgaard herskede stor Travlhed og Uro. Gjennem de aabne Vinduer i den lange En-etages Hovedbygning hørtes Latter og høirostede Herrestemmer, og fra Borggaarden lød Hundeglam og Trampen af Hestehove. Christian Gersdorf havde indbudt Egnens unge Mænd og Ynglinge til en Andejagt. Gæsterne vare samlede tidligt paa Formiddagen, Dørene bleve aabnede, og med et Musikkor i Spidsen, bestaaende af Fægere med blæsende Instrumenter, gik hele Jagtselskabet To og To i Række ned ad Havens tre Terrasser over en frugtbar Eng og ind i en herlig Bøgeskov. Inde i denne, paa en aaben Plads med Udsigt over Røse Vig, havde Gersdorf ladet dække et langt Bord, hvorpaa stod en overdaadig og paa Solvservice elegant serveret Frokost med et overflodigt Tilbehør af Vine.

En Række Tjenere i straalende Livré stod rede til at opvarte Herrerne, som vare klædte i Jagtdragt, lav opframmet Hat, en tæt sluttende, snoreprydet, grøn Frakke med brede Opslag for Hænderne og tilbageheftede Skoder, høie Vandstovler og gule Hjorteskinds Handsker. Foruden Bøssen over Skulderen bare de Alle Kaarde ved Siden. Blandt Gjæsterne befandt sig Grev Hatz von Hahn, der nu var kommen jelsbuden til Bøsnæsgaard, endvidere Ritmester Tonne Reek, Hr. Niels Tygejen til Matstrup, Grev Christian Dannefsjold-Laurvig, Ritmester Johan Barsberg, hvis Moder var indgaaet i Egtefskab med Geheimeraad Claus Reventlov, efter hvem Sonnen arvede Eskær, Løitnant Frederik Reenberg til Ristrup og en halv Snæs andre unge Herremænd og Officerer.

Man tog Plads om Bordet, og Gersdorf bod sine Gjæster velkommen. Vinen perlede i Glasjene og bidrog til at forhøie den muntre Stemning. Toger Reenbergs bekjendte Drifkevisе blev sunget, og Grev Dannefsjold-Laurvig hævede nu sin Pokal:

„I Unglingsaarene, i Manddomsalderen, jelsv naar Naturen stifter Ham, og Skovens Træer staa lig aspillede Benrade, bevarer Jægeren dog sit glade Sind. Det brune Vildt — jelsv i Underskikkelse — bringer stedse unge og gamle Hjerter til at

banke. — Og naar han saa sidder omgiven af Venner ved de fyldte Pokaler, saa flyder muntre Sagthistorier fra hans Læber. Sa, skummende Vin kalder frydefulde Minder frem; skummende Vin knytter Hjerterne sammen. Bægernes Klang er lig Haandslag og Løfter; Bægernes Klang er som takkende Ord. Lad os derfor støde vore Bægere sammen med vor hjertenskjære Vært, Hr. Christian Gersdorfs, den ædle Sagtven, som idag har samlet os til Fryd og Gammen, til Bægerklang og Andejagt.“

„Sa, Christian Gersdorf leve! Hurra!“

Alle Sagtherrerne rejste sig og stødte Glasjene mod Gersdorfs, og Skaalen blev druffet under stærke Tanfarer af de i Baggrunden opstillede Bægere. Gersdorf lod Pokalerne fylde paany og rejste sig.

„Mine Venner, ogsaa jeg haaber, at vi skulde tilbringe en glad Dag sammen. Dog vil jeg ikke nægte, at der endnu er en Ven, hvis Nærværelse jeg beklager at maatte undvære. Kammerjunker Frederik Ranzau har røvet ham fra os, men jeg har dog et lyst Budskab at kunne bringe angaaende ham. Som Yngling drog han herfra Danmark og vender nu tilbage som Mand, modnet gennem Livets Kampe, adlet ved en selverhvervet Hæder. Den russiske Keiserinde Anna Ivanowna har nylig givet ham et Bevis paa sin Bevaagenhed og Tilfredshed ved at lade ham

udnævne til Oberst. Jeg opfordrer Eder derfor Alle til med mig at drikke vor Barndoms Ven, Hr. Oberst Gerhards Skaal."

"Ja, Gerhards Skaal!" udbrod Lieutenant Frederik Keenberg og hævede Pokalen samtidig med Ritmester Parsberg.

De øvrige Herrer fulgte Exempel, men Flere koldt og med ivinesaldende Uvillie. Den gamle, hæslige, og dog evig lidensfabelig stærke Skinjyge greb dem ved denne Efterretning, men førend Glasene stødte sammen, satte Hahn sin Pokal haardt paa Bordet, og idet han reiste sig, udbrod han med hoi, heftig Stemme:

"Med eller uden Permission tager jeg Ordet. I hvorvel at samme Kaptain eller Oberst synes sehr geßchäkt af vor høitærede Vært, saa udelukker hans Extraktion ham dog fra denne Kreds. I Rusland, mellem Barbarer tages Fødsjelen ikke saa nøie, men den Hardiesse, med hvilken Monsieur Gerhard er bleven trængt ind i vor Midte, har ikke manqueret at forarge Mange blandt os. Nu, da jeg er kommen til Kundskab om visse Hemmeligheder, protesterer jeg imod, at han benævnes som vor Ven."

Gersdorf, som saa, at alle Herrerne satte Glasene, reiste sig pludselig fra Bordet og gav derved

Tegn til at hæve Maaltidet. Med et fortørnet Blik og rynket Pande nærmede han sig Hahn.

„Du synes parat til at høre Trætte. Dine Ord fordrer en nøiere Forklaring.“

„Som jeg ikke vægrer mig ved at give,“ svarede denne med fræk Dristighed. „Tilforn kjendte man godt her i Egnen en schlecht renomirt Raperkaptain ved Navn Lars Thorjen.“

„Ja vist, Præstens Søn,“ svarede Niels Thygesen.

„Medens han fredløs flakkede om, kom en ung Taterkvinde en sildig Aftenstund til Præstegaarden med et lille Barn. Det var Lars Thorjens og hendes Søn. Drengen fandt Ly hos Farfaderen og blev opfojret under Navnet Gerhard.“

Alles Blikke vare fæstede paa Hahn, og Ingen havde bemærket, at Gerhard stod iblandt dem og hørte den ustandfærdige Beskyldning. Han ilede nu med at give sin Nærværelse tilkjende.

„Infame Løgner!“ raabte han med lydelig Stemme. „Denne Historie er Djævelens eller Terts eget Opspind.“ — Han lo spottende. — „Him foragtede Taterkvinde skulde være min Moder!“

Synet af ham bragte Hahn til at gjenvinde sin vante, rolige Overlegenhed.

„Fatteren fortificerer ikke Grunden under Terts Fod.“

„Et Ord af mig, og hele Jer elendige Vogn er jaget paa Flugten.“

„Hule Flojfler skræmme ikke mig. Kom frem med et Bevis, — saafremt I eier noget.“

„Af Bevijer vil I snart saa fler, end I støtter om. Nu mindes jeg, at Jer Tjener lustedede omkring som Espion i min Fostersfaders Sogn og endte i en gammel Taterkvindes Hule. I Sandhed noble Kilder, Hr. Greve.“

„Modbevijet!“

Gerhard søgte hastig i sine Lommer og fandt hint Brev fra Kurt, hvilket han ikke havde tilintetgjort. Han foldede Papiret ud og rakte det til Gersdorf.

„Læs dette Brev høit for alle disse Herrer,“ bad han ham.

Gersdorf tog Brevet og oplydte hans Ønske. Alle Herrerne saa forundrede ud ved at høre dets Indhold. Nogle kastede stærkt dadlende Blikke paa Hahn, og ytrede sig halvhøit om hans uforjvarlige og upassende Udfærd. Gersdorf foldede Brevet sammen og rakte det igjen til Gerhard.

„Hr. Greve!“ han vendte sig kolddt og fremmed til Hahn. „Nu har I at gjøre Afbigt.“

„Aldrig. Jeg skulde bede om Pardon!“

„Min Kaarde skal takke Hr. Greven for hans gode Villie,“ lod Gerhard's heftige Svar.

„Seg frydjer ikke Klinge med en Mand, hvis Herkomst taber sig i Eventyrets Nat," sagde Hahn trodsig. „Hvem garanterer mig for, at Der Forældre vare agtbare Folk?"

Gersdorfs Haand lagde sig om sit Kaardehæfte.

„Vogt Der, Hahn, at I ikke ogsaa driver Sagen ind under min Klinge."

„Glendige Kryfter, jeg skal tvinge Dig til at give mig Dpreisning," udbrod Gerhard, som næppe længer var i Stand til at styre sin Brede.

„Det gad jeg se," lo Hahn.

„Seg kom for at betro Dig Alt angaaende min Fødsel," henvendte Gerhard sig til Vennen, „nu vil jeg bede Dig om en Samtale i Enrum."

Han lagde Armen under Gersdorfs. De to Venner fjernede sig noget fra det øvrige Selskab og gik dybere ind i Skoven.

„Har Du nogenfinde anet, at der i en lang Arrække har fundet et hemmeligt Egtefælskab Sted mellem Prinsesse Sophie Hedvig og Overkammerherre Carl Plejs?"

Gersdorf standjede og stirrede med den største Forbavselse paa Vennen.

„Ah! Nu gætter jeg! — So, man hmyter jagte om et „Samvittighedsægteskab"."

„Nei, Egtefælskabet er lovligt!"

„Er det muligt? Og Du er deres Son?"

„Ja! Men min Moder mente, det var en Pligtpaa hendes fyrstelige Værelse at have ægtet en Under-saat, og nu frygter hun for, at man ikke engang vilde fæste Tid til dette hemmelige Giftermaal. Hun ønsker, at det skal forties. — Jeg vilde ogsaa have reist og vedblevet at lade min Herkomst indhylle mig i dette fortvivlede Mørke, dersom ikke et andet dyrebart Baand havde fængslet mig og gjort det til en Pligt for mig at kæmpe for min Ret. Paa Din Befehl red jeg — ikke til Komtesse Reventlov, men til — Prinsesse Charlotte Amalie af Danmark.“

Gerhard troede næsten, at han havde hørt feil.

„Prinsesse Charlotte Amalie?“

„Ja. Kan Du forestille Dig min Lykke? — Danmarks deiligste og elskeligste Kvinde vil dele Alt med mig, endogsaa følge mig til Rusland, saafremt vort Haab skulde bryde om Anerkjendelsen af mine Rettigheder. Nu er hun paa Veien til Egaa Præstegaard. Hendes trofaste Veninde, Geheimeraadinde Blohme, min Fader og Du, min kjæreste Ven, skulle overvære vor Vielse. Men den maa holdes hemmelig, indtil Kongen har erfaret den.“

„Gerhard! Det er et dristigt Spil.“

„Jeg indser det, og jeg frygtede for hendes Skyld, men hendes Kjærlighed var stor nok til at vove det, og jeg — ja Du ved ikke, hvor høit jeg elsker hende.“

Dg nu kom jeg hertil for at bede Dig om at følge med til Egaa gamle Kirke. Naar jeg tænker paa, at den Time er nær, da jeg skal forenes med hende, jaa! —"

"Jeg forstaar Dig," svarede Gersdorff og trykkede varmt Gerhards Haand. „Din Lykke er som om det var min egen. Jeg har ogsaa en Hemmelighed at betro Dig."

"Hvilken?" smilede Gerhard.

"Om kort Tid skal jeg hjemføre Antoinette Rosenørn."

"Saa gif det dog, som jeg spaaede, og jeg onsker Dig tillykke af mit ganske Hjerte. — Men nu maa denne Sag afgjøres med Hahn."

"Den fordømte Historie," svarede Gersdorff harmfuld. „Maaske man dog kunde bringe ham til at gjøre Afbigt."

"Jeg modtager den ikke. Han skal tugtes med Raarden."

"Husk paa, at Du nu er Din Brud ansvarlig for Dit Liv."

"Hvis Charlotte Amalie var her, jaa maatte hun foragte mig, isald jeg ikke tvang min Fjende til Kamp efter en saa blodig Fornærmelse, og det er jo desuden ikke den Første."

„Nuvel, saa tør jeg ikke længer forsøge paa at holde Dig tilbage.“

Med raske Skridt nærmede de sig atter til det øvrige Sagskjselskab, som i spændt Forventning imødesaa Udfaldet af denne Samtale.

„Mine Herrer,“ tog Gersdorf Ordet, „med Glæde ser jeg mig omsider istand til at fjerne alle Vildfarelser angaaende Oberst Gerhards Herkomst. Saavel fra Faders som fra Moders Side er han af høifornem Extraktion. Er der Noget af Herrerne, som drager mine Ord i Tvivl?“

„Nei,“ lod det enstemmige Svar.

„Heller ikke I, Hr. Greve?“ spurgte Gersdorf Hahn.

Et lydeligt „Nei!“ tvang sig frem over hans sammenpressede Læber.

„Modtager I saa min Udfordring?“ spurgte Gerhard fort.

Hahn bukkede ceremonielt.

„Jeg er til Tjeneste.“

„Efter som jeg staar i Begreb med at forlade Sylland, ønsker jeg denne Sag afgjort strax. Christian Gersdorf og min gamle Kadetkammerat, Frederik Keenberg gjør jeg Regning paa som Sekundanter.“

„Vi ere parate,“ lod begge Herrerne Svar.

„Den samme Tjeneste anmoder jeg Eder om,

Hr. Ritmester Tønne Keeg og Grev Dannefskjold-Laurvig," sagde Hahn til de to nævnte Herrer.

"Mig maa I have undskyldt," lod Dannefskjolds Svar.

"Og mig ligeledes," svarede Keeg.

"Der Teufel!" roer Hahn op. "Det Uffslag ffulle I Begge ftaa mig til Regnskab for. — Duellen maa opffattes."

"Ikke en Time," fvarede Gerhard. "Jeg har jo fagt, at denne Sag fkal afgjores ftrag. Mine Herrer," henvendte han Ordet til det øvrige Selskab, "jeg anmoder paa det Indffændigfte om, at I af Eder ville være Grevens Sekundanter."

Ritmester Parsberg og Hr. Niels Ingefen tilbøde fig paa denne Opfordring, men Ydmhgelsen bragte Hahns Kinder til at blegne.

"Det gjør mig ondt, at vor Glæde er forffyrret," tog Gersdorf Ordet. "Tagten er afbrudt for idag."

Han befalede Mufigen at gaa, og Fægere og Skytter, fom imidlertid havde indfundet fig med Hundene, fik ligeledes Kontraordre. Alle Herrerne bandede Hahn i deres Hjerter, men Ingen af dem vilde forlade Bosnæsgaard, før de havde erfaret Udfaldet af denne Duel, fom Enhver indfaa vilde blive en Kamp paa Liv og Død. De fire Sekundanter veglede nogle Ord, og da Gerhards Baaben vifte

sig at være betydelig tungere end Hahns, maatte han laane Keenbergs Raarde.

Ledjaget af Sekundanterne gif de to Modstandere dybere ind i Skoven til en mindre indelukket Plads. De udbredte Bøgegrene med deres tætte Lov skyggede for Solens blændende Straaler, og den jævne Skovbund frembød et sikkert Fodfæste. Efter at de sædvanlige Regler vare blevne iagttagne, begyndte Kampen. De to Modstandere følte strax, at de vare af lige Vaabenfærdighed. Hahn havde faaet et mindre Saar, men det fremtrængende Blod syntes kun at give ham endmere Kraft til at hæbne sig over den Fornærmelse, som var bleven tilspiet ham for Gerhards Skyld. Kampen varede længe. Bludselig sprang Gersdorf frem, han saa, at Hahns Raarde var trængt gjennem Bennens trofaste Hjerter, og uden at udstøde et Skrig, næppe et Suk faldt Gerhard tilbage i hans Arme.

„Det er forbi!“ udbrød Gersdorf med en dyb Sorg, som deltes af Lieutenant Frederik Keenberg.

Alle Sekundanterne flokkedes om den unge faldne Oberst, og man søgte forgæves efter Livstegn. Da Hahn opdagede, at Døden havde gjort sit sikre Bytte, tog han Flugten for at holde sig skjult indtil videre, men Efterretningen om, at Gerhard var bleven paa Kamppladsen, vakte en vemodig Tølelse

hos Mange af Herrerne. Disse ilede nu Alle til, og samledes om ham, der laa knækket i sin Manddoms fulde Kraft og Skjønhed i det Dieblis, da Lykken sttraalede ham imøde. Men over Gerhards Fødsel svævede en Skygge fra Forældrenes Karakterer, og dette Mørke, som han havde kæmpet mod og besejret i sin egen Sjæl og i sine Gjerninger, vilde desuagtet ikke ophøre at omgise ham. Kæftet ind mellem Klipper og Skær havde en af de stærkeste, Skinsygens Had, tilsidst mægtet at knuse ham, netop da Hjælpen var nærmest.

Stille og tavse stod Alle omkring ham, indtil Kredsen pludselig blev brudt af Gerhards hengivne Tjener, som havde hørt, hvad der var hændet. Han styrtede hen til sin Herres affjælede Legeme, og under høi Sulkens kastede han sig paa Knæ ved hans Side. — Af Skovens tykke Grene lod Gersdorf danne en Baare, et Tæppe blev kædet over den, og han og Reenberg i Forening med Poul Onju-chowitjch bare nu langsomt den Døde til Bognæsgaard.

Gersdorf havde gjerne beholdt Vennens affjælede Legeme paa Gaarden, indtil Begravelsen skulde finde Sted, men da han vidste, hvem der ventede i Egaa

Præstebolig, fandt han, at det var hans Pligt endnu samme Dag at føre Viget dertil. Voitnant Neenberg vilde ledsage ham, men han forhindrede dette under forskjellige Paaskud, af Hensyn til Prinsesse Charlotte Amalie.

Femtende Kapitel.

Geheimeraadinde Blohme havde efterkommet Charlotte Amalies Onske, og hun mødte hende henad Middagsstunden i det første Herberg i Aarhus. Prinsessen betroede hende Alt, hvad der var hændet, og den smukke Frues Dine straaledede ved Tanken om sine Fjenders Afvæbning og den lyse Glansperiode, som hun nu oinede skulde oprinde. I enkelte Diebliske frygtede hun vistnok for Udsaldet og for sin Husbonds Dadel, men deres nærværende Stilling ved Hoffet forekom hende saa lidt behagelig, at hun frem for Alt ønskede en Omvæltning. At hun paa en Maade skulde række Haand til at hjælpe sin Fjende, var, hvad hun mindst havde anet, men de mange Hoffabaler, som hun fra sin Barndom var opdraget i, havde givet hende den Erfaring, at Forsynlighed til visse Tider viser den største Kløgskab

og Fjnhed. De to Damer spiste til Middag sammen med den gamle Geistlige, og Geheimeraadinden gav Ordre til, at hendes Tjenerpersonale skulde vente deres Tilbagekomst, da man kun turde medbringe Prinsessens paalidelige Folk til Præstegaarden.

Silde paa Eftermiddagen ankom Vognen til Thorstens Hjem. Forgjæves spejdede Prinsessen; Ingen kom hende imøde. Vognen kjørte ind i Gaarden, hvor der var stille som om Alt var uddødt. En underlig uhyggelig Følelse greb dem Alle, især dog Charlotte Amalie.

„Hvad kan der være hændet?“ spurgte hun pludselig skælvende og ilede ind i Huset.

Hun rev Døren op til Storstuen. Midt i denne stod en Seng med Gerhards affjælede Legeme. Gamle Abelone, Poul Dnjuchowitsch og alle Præstegaardens Folk laa hulkende ved Foden af den, og ved Hovedgjærdet stod Christian Gersdorf. Da han fik Øie paa den ulykkelige Brud, vilde han ile hende imøde for at forberede hende, men hun havde allerede opdaget den skræffelige Birkelighed, og styrtede hen til Dødsleiet.

„Gerhard! — Gerhard! O, min Gud!“ udbrod hun med et Fortvivlelsens Skrig.

Charlotte Amalie trykkede sine Læber mod hans kolde Mund, hun greb hans Hænder for at varme

dem mellem sine, men hans kjærlige Blik mødte ikke mere hendes.

Paa et Bink af Gersdorf havde Foltene fjernet sig. Greben af Rædsel og Fortvivlelse var Thorsten sunket ned paa Knæ ved den anden Side af Sengen og laa med Hovedet støttet mod sine foldede Hænder.

„Nei, han kan ikke være død,“ vedblev Charlotte Amalie. „O, Gud! Frels ham! — Rald ham igjen tilbage til Livet! — Tag ham ikke fra mig,“ bad hun i en hjertesfærende Tone.

„Ederes kongelige Høihed, fat Eder,“ bad Gersdorf, „al Bøn er frugtesløs.“

„Forbi! — — Alt er forbi for mig!“

Hun sank ned paa Kanten af Leiet og skjulte sit Hoved mod Gerhard's Bryst. Geheimeraadinde Blohme og Gersdorf troede, at hun var bekvimet, men en svag Bevægelse i hendes Legeme tilkjendegav, at Bevidstheden ikke havde forladt hende, og Ingen af dem vovede at forstyrre denne dybe, smertefulde, taareløse Fortvivlelse.

En Time forløb i lydløs Stilhed. Da blev Døren atter aabnet, og Ples traadte ind. Hans Ansigtstræk vare fordreiede, og han hastede hen til Sengen.

„Min Søn død!“ raabte han med en saa gjennemtrængende, sønderbrudende Fortvivlelse, at

selv Charlotte Amalie et Dieblif hævede Hovedet for at se paa ham.

„Hvem har dræbt ham?“ spurgte han.

„Han faldt i en Duel med Grev Hatz von Hahn,“ svarede Gersdorf.

„Død — Alt strandet! — Med ham synke alle mine skjønne Planer ned i Graven,“ lod det nu tonløst fra Plejs's Læber.

Kun Gersdorf opfattede hans Ord og Tanke, som atter fremkaldte andre i Gersdorfs Sjæl. Det var, som om Forsynet ved Gerhards Død vilde ramme begge Forældrene og tilintetgjøre den stolte Mands ærgjærrige Planer og hans umættelige Hersehsyge, for hvilken enhver Kjærlighedsfølelse maatte vige, endog Faderens ved hans Sønns Baare.

„Greven vilde paaſtaa i et Jagtselskab hos mig, at Gerhards Fader var Raperkaptain Thorſen, hans Moder en foragtet Taterkvinde,“ tog Gersdorf atter Ordet.

„Hedvig, dette har Du forſkyldt,“ mumlede Plejs med undertrykt Raseri. — „Og denne Plet har min Søn afvaſket med ſit Blod?“ spurgte han høit.

„Ja! Og om hans Eſtermæle ſkal min Kaarde værne.“

„Men Hævnen tilkommer mig, og den skal ramme hans Drabsmand.“

„Det var mit Ønske at hævne min Ven,“ svarede Gersdorf.

„Kan I ikke engang unde hans Fader dette, det Eneste jeg har kunnet gøre for min Søn.“

„Overfor hans Fader falder min Ret.“

Charlotte Amalie vilde ikke vige fra de jordiske Rejser af hendes elskede Gerhard. Trods alle Bønner vaagede hun Nat og Dag ved den Dødes Leie i denne vedvarende stumme, lydlose Sorg. Gersdorf og Fru Blohme begyndte at frygte for hende. I sin Angst greb Geheimeraadinden til det eneste Middel, som hun vidste, at skrive og betro Alt til Enkedronningen og lade Poul Dnjuchowitsch ride med Brevet til Clausholm. En anden Skrivelse blev samtidigt affendt fra Plesz til Sophie Hedvig.

Madame!

Eders Gre — som I behagede at kalde det — er frelst, men Eders Søn er død, faldet for at redde sin Gre. Grev Hak von Hahn erklærede ham for at være Søn af Kaptejnt Thorsten og en Kvinde af det af Alle udskudte Taterfolk. — Fremmede Venner ville værne om Eders Sønns Eftermæle, og hans Fader skal hævne hans Død,

men hans Moder, — hun har aldrig hørt Moder-navnet af hans Læber.

Carl von Pless.

Anna Sophie havde næppe modtaget sin Søsterdatters Brev, før hun hastig rejste sig fra Sygeleiet, som den rystende Scene med Pless atter havde fastet hende paa, og hun ilede med at tiltræde Rejsen til sin elskede Steddatter. Efterretningen om den unge Obersts Død var et Sorgens Budskab for alle Clausholms Beboere. Uden at forklare sig nærmere ytrede Enkedronningen kun til sine Omgivelser, at hun vilde aflægge et Besøg hos den gamle Præst for at trøste ham og selv lægge en Blomsterbufet paa Brystet af den Mand, som havde frelst hendes Datters Liv.

Uagtet Kongens Ordre lod paa, at hun ikke uden indgivet Andragende og allerhøieste Tilladelse maatte forlade sit Gods, fjorte hun dog nu, uden Folge, alene i sin prunkløse Ekvipage til Egaa Præstegaard, hvor hun blev modtaget af Fru Blohme. Anna Sophie omfavnede sin Søsterdatter med Hjertelighed, og denne førte hende ind til Charlotte Amalie. Den unge Prinsesse sad paa sin vante Plads og stirrede med foldede Hænder paa den Afhjæledes Træk, som om hun endnu ventede paa et Livstegn. Da stod Anna Sophie for hende,

og dette uventede Syn kaldte pludselig en let Farve frem paa hendes marmorblege Kinder.

„Moder!“

„Min elskede Datter! — Mit stakkels Barn, jeg kan forstaa, hvad Du har mistet.“

Hun trykkede grædende Charlotte Amalie i sine Arme, og for første Gang siden hint frygtelige Dieblif fandt den ulykkelige Brud Lindring i en heftig Graad.

Moder og Datter stode endnu ved den Hedeangnes Leie, da Døren til Plejs's Bærelse blev aabnet. Han studiede ved Synet af Anna Sophie. De Taarer, som hun fældede over hans Søn, gjorde et underligt Indtryk paa ham, og han mindedes det Øste, han havde givet Gerhard. Han kom nu til at tænke paa, hvorledes Døden havde berøvet hende det Kjæreste hun eiede, og for første Gang følte han, at han havde handlet ubarmhjertig mod hende. Et andet Minde dukkede ligeledes frem. Han erindrede, at Anna Sophie, da hun havde Magten, havde brugt den til Gode for hans afdøde Fader. Den gamle Plejs var af Frederik den Fjerde sat til Administrator for de Ciendomme, hvilke efter Kongens Død skulde tilfalde hans Enke, og Plejs havde røgtet dette Hverv med Samvittighedsfuldhed. Af Taknemlighed derover havde Anna Sophie udvirket

hans Dphoielse til Geheimeraad og overraaft ham sit Portræt indfattet i Brillanter. Sønnen havde spottet denne Gave og senere kastet den haanlig hen, ligesom han havde trodset den afdøde Konge, da han prydede hans ærgjærrige Bryst med den høie Orden, for at Plejs af Taknemlighedsfølelse over de mange Naadesbevisninger skulde være barmhjertig mod Anna Sophie, naar hun engang stod ene og forladt. Nu var Gjengjældelsen kommen til ham. Han, som atter nylig havde misbrugt sin Magt paa en saa uforsvarlig Naade, han stod nu selv knækket og berøvet den, til hvem han havde fæstet sit stolteste Haab.

Plejs nærmede sig langsomt til Anna Sophie og boiede sig dybere for hende end nogensinde tilforn.

„Kan Eders Majestæt tilgive mig, for min Sønns Skyld?“

Anna Sophie saa i høieste Grad overrasket paa ham. Dette havde hun mindst troet nogensinde skulde ske.

„Eders Fader var os trofast, men I har været en haard Dommer,“ svarede hun.

„En endnu strengere Dommers Haand har ramt mig, da han tog min Søn.“

„Her er intet Sted til Hadets Følelser, kun til Sorgens,“ svarede hun med en Mildhed, som næsten

pinlig slog hendes fordums lidensfabelige Modstander.

Et Dieblif stode de Alle tavse. Da formaaede Enkedronningen at drage den grædende og næsten villieløse Charlotte Amalie ind i den gamle Præsts Arbeidsværelse.

Samme Aften fjørte Blesz til Aarhus for at opholde sig der indtil Begravelsesdagen, da Gersdorf havde overtaget at arrangere Alt til Sorgheoitideligheden.

I to Dage blev Anna Sophie hos sin kjære Datter, talte trøstende Ord til hende og glemte sin egen Sorg for at dele hendes. Hun overtalte hende til at søge nogen Hvile om Natten, og hun stod ved hendes Side i det rystende Dieblif, da Charlotte Amalie sagde det sidste Farvel til sin Brudgoms jordiske Levninger. Vi ville ikke skildre denne pinlige Scene men kun tilføie, at Prinsessen næsten tilintetgjort lod sig føre til Vognen, som skulde bringe hende, Geheimeraadinde Blohme og hendes Folk til Aarhus. Den gamle Thorßen, hvem Sorgen havde fastet paa Sygeleiet, slæbte sig hen til hende og lovede, at saalænge hans Dine vare aabne, vilde han besørge den fremtidige Brevvevling mellem Enkedronningen og Charlotte Amalie.

Næste Formiddag blev Gerhard stedet til Jorden i Overværelse af et talrigt Følge. Efterretningen

om Duellen og Hahns flette Udfærd var løben fra Mund til Mund, og Egnens Herremænd, unge og gamle, Amtmand Gerßdorf, Enkedronningens Kavalerer samt Officererne fra de i de nærliggende Byer garnisonerende Regimenter, indfandt dem i Præstegaarden for at vise den unge Oberst den sidste Hæder. Alle Sognefolkene havde ligeledes samlet sig i Gaarden, og Bønder og Tjiskere bære den blomstermykkede Kiste til Kirken, hvor den gamle Jostersfader holdt en kort, men gribende Tale, efter hvilken Kisten blev sænket ned i Graven under militære Honneurs. Tavt og tilsyneladende kold men med Fortvivlelse i Sjælen overværede Ples den høitidelige Handling, hvorefter han førte tilbage til Aarhus med Poul Dnjuchowitsch for at ledsage Charlotte Amalie og hendes Følge til Gylldenlund.

Grev Danneberg-Laurvig fulgte med Overhofmester, Grev Reventlov, Kammerjunker Frederik Rangau og Kabinetssekretær Hoffmann til Claus-holm. Af disse Herrer erfarede Anna Sophie Alt angaaende den tunge Sorgenhøitidelighed. Den paafølgende Dag var en Søndag, og Enkedronningen blev meget overrasket ved i den tidlige Morgenstund at se festligpyntede Bønderfolk og Godssets øvrige Beboere strømme ind i Slotsgaarden. Forpagteren og et Par Ride- og Sognefogder anmodede om en

Abdiens. Anna Sophie modtog dem, og de fremstillede sig nu som en Deputation, der i alle Gudsbeboernes Navn kom for at takke Enkedronningen, fordi hun istedetfor den gamle, faldefærdige Voldum Kirke vilde skænke dem et nyt Gudshus, samt for alle de øvrige Velgjerninger, som hun havde givet Løfte om at ville udøve mod sine Undergivne, og tilsidst bade de hende i simple, hjertelige Udtryk om, at hun aldrig maatte forlade dem men blive paa sit Fædrenegods, hvor de Alle havde elsket hende fra den Tid, da hun var et lille Barn. De havde hørt, at der havde været en fornem Hofherre fra Hovedstaden, og senere at Enkedronningen havde været nogle Dage fraværende, og derfor var der opstaaet Røgter om, at hun muligvis vilde rejse bort fra dem.

Anna Sophie beroligede dem, og da hun steg til Vogns for med sin lille Hoffreds at begive sig til Kirken, blev hun ledsaget af kraftige Hurraraab og Blomsterkastning. Hendes Bei til Kirken var som et Triumftog. Ved Indgangen blev hun modtaget af Præsten Schive, der senere fra Prædikestolen talte til Menigheden om, at det var sidste Gang de Alle samledes i det gamle Gudshus, men at Enkedronningen havde givet dem Tilladelse til at benytte Slotskapellet paa Clausholm, indtil den nye

Bygning var færdig. Den lille Kirke var overfyldt, og gennem de aabne Døre saas en stor Forsamling udenfor. Da Anna Sophie lod sit Blik glide over Alle dem, som hang ved hende med trofaste Hjerter, saa følte hun, at hun ikke mere kunde betragte Clausholm som et øde Forvisningssted men som et kjært Barndomshjem. Hun følte, at om end hendes Fremtids Livsgjerning kun var ringe i Sammenligning med den Magt, hun havde øvet som regerende Dronning, saa kunde den dog blive vel-signelsesrig. Bevæget takkede hun Gud, for hvad han i sin Godhed endnu havde forundt hende at udføre, og hun bad Forsynet om at skænke Charlotte Amalie Styrke og Mod til at bære Ulykkens Byrde, og at hun ogsaa maatte være i stand til at røgte en hende værdig Livsgjerning.

Medens der saaledes skændte sig en stille, lykkelig Fred over Anna Sophie, var det Modsatte Tilfældet med hendes bitre Fjende, Prinsesse Hedvig. Da denne modtog Efterretningen om Sønnens Død og Marsagen dertil, da hun læste Hadet gennem sin Egtefælles iskolde Anklage, skulde man tro, at hun i det første Dieblis var bleven grebet af Vanvid. Hun rev Brevet i tusind Stykker og fastede sig paa Gulvet under høie Skrig og Krampeanfald.

Da Sophie Hedvig omsider var bleven roligere, gav hun Ordre til Opbrud og reiste ufortøvet med sin Høftat til Bemmeltøfte, hvor hun næsten inde sluttede sig med mørke Samvittigheds-
kvaler.

Sextende Kapitel.

Plejs ledsagede den dybt nedboiede Charlotte Amalie til Gyldenlund, hvor hendes Tilbagekomst blev ventet med Længsel. Overkammerherren sørgede for, at Laksien Peter Rysjel øieblikkelig blev jaget bort til Hofmarschal Möstings store Tilfredshed. Poul Onjuchowitsch blev antaget i hans Sted, og alle Hoffolkene i Forening med Geheimeraadinde Blohme pleiede med kjærlig Omhu den sjæls- og legemsyge Prinsesse.

Imidlertid ilede Plejs til Kongen.

„Har min Søster angret sin Udfærd mod os?“ spurgte Christian den Sjette.

„Hendes kongelige Høihed er syg og lidende,“ svarede Plejs. „Eders Majestæt maa tilgive hende.“

„Tal ikke til os om Tilgivelse,“ afbrød Kongen ham. „Vi ere meget fortørnede saavel paa hende som

paa Enkedronningen. Jeg haaber, at I har udført vor Befaling?"

„Prinsesse Charlotte Amalie er paa Gyldeulund.“

Der var et Udtryk i Overkammerherrens Ansigt, som var Kongen paafaldende.

„Er der Noget, I har at meddele os?"

„Ederes Majestæt, jeg kommer for at anraabe Eder om Hævn.“

Kongen rynkede Panden.

„Hvad er der hændet?"

„Man har dræbt min Søn.“

„Ederes Søn!" udbrød Kongen forundret.

„Min ægtebaarne Søn, som jeg troede død.“

„Skæmter I?"

„En slig Skæmt vilde jeg ikke vove at tillade mig overfor min Konge.“

„Hvorfor har I fortiet Jert Ægteskab?"

„For min Hustrus Skyld.“

„Formodentlig en Mesalliance. Det havde vi mindst troet om Jer. — Denne Kvindes Navn?"

„Prinsesse Sophie Hedvig.“

Kongen veg bestrøet tilbage, og hans Pande for mørkedes.

„Det lader til at være Coutume at spille under Dække mod os, i vor egen Familie," joer han heftig op.

Plejs sænkede Blikket.

„Mit stoffels Barn er voget op blandt Fremmede,“ vedblev han, „uden Navn, som en fattig Bastard, men han var rigt udrustet af Naturen, og kæf og flog vidste han at bane sig en hæderfuld Vej i russisk Tjeneste. Keiserinde Swanowna havde nylig udnævnt ham til Oberst, da jeg pludselig traf ham i Sylland. Mit hele Hjerte svulmede af Faderstolthed og Lykke, da jeg erfarede af hans gamle Fosterfader, at denne smukke unge Mand var min egen Søn. Oberst Gerhard havde nylig været saa lykkelig at redde Prinsesse Charlotte Amalies Liv, —“

„Har min Søster været i Fare?“ afbrød Kongen ham.

„Ja. Paa hendes Rejse til Sylland strandede Skibet og sank i en Orkan.“

„Den upassende, eventyrlige Rejse havde altsaa nær kostet hende Livet,“ mumlede Kongen. „Men videre. — Hvem har dræbt hans Søn?“

„Grev Hag von Hahn.“

„Ah! — Har han igjen haft en Duel?“

„Ja. Han injulterede min Søn blodigt ved at udgive ham for at være Søn af en Taterkvinde. Fornærmelsen skete paa Vosnæsgaard ved et Sagt-gilde, og Gerhard havde kun at udfordre ham. Duellen fandt vieblikkelig Sted, og min Søn faldt for hans Haand. Nu har jeg kun at hævne ham.

Eders Majestæt maa underskrive Lieutenant Hahns Afsted og Forvisningsdom."

Efterretningen om Overkammerherrens Slægtskab med Kongehuset havde gjort et meget ilde Indtryk paa Christian den Sjette. Han hadede alle Mesalliancer isærdeleshed i den kongelige Familie, og dadlede derfor stærkt Sophie Hedvig samtidig med at Plejs's Nærværelse pludselig forekom ham generende.

"Vi føle Deltagelse med Eders Sorg," svarede han undvigende, "men det er ikke saa let for os at opfylde Eders Begjæring. Hertugen af Würtemberg, Gardens Kommandør holder meget paa ham."

Plejs's Blif var mørkt, han begyndte at gennemskue Kongens Tanke.

"Seg skulde vel mene, at min Bøn havde lige saa megen Vægt som Hans Durchlaughtighed, Hertugens Ord," svarede han med en Dristighed, der næsten bragte Kongen til at studse.

"Han glemmer, at Hertugen er Hendes Majestæts Slægtning."

"Men Eders Majestæt saavel som Hofpræst Bluhme have for dadlet Grev Hahns Fremgangsmaade. Eders Majestæt har hidtil ofte adspurgt mig og fulgt mine Raad. Nu maa jeg

minde Eder om, at Oberst Gerhard var min eneste Søn."

Blesz kjendte Kongens svage Karakter og det Herredømme, han tidt havde erhvervet sig over ham ved at sætte en kraftig Villie mod Kongens, men han kjendte ogsaa Christian den Sjettes Angst for sin Gemalinde.

"Jeg kan ikke hvile for min Søn's Drabsmand er fjernet," tog Blesz atter Ordet, „men saafremt Eder's Majestæt ønsker, at jeg skal appellere til Dronningen —"

„Vi ønsker, at hun ikke skal erfare Eder's Ægtekab," afbrød Kongen ham. „Men det lader til, at denne Hemmelighed nu brænder paa hans Læber."

„Naar Hahn har faaet sin Afsked og er bleven forbudt Landet, saa blive mine Læber atter stumme."

Kongen fastede et usikkert Blik paa Blesz.

„Vil Eder's Majestæt udstæde en Ordre til Hahn's Afsked og Forvisning?"

„Vi skulle tænke derover."

„Men jeg har svoret ikke at hvile, saalænge Hahn er paa dansk Grund. Skal min Konge nægte at hjælpe mig, saa vil jeg, som Oberst Gerhards Fader, fordre Hahn til Regnskab."

Der kom et sly, hyklerisk Udtryk i Kongens Ansigt, og efter en kort Betænkning svarede han:

„Vi ville ikke nægte en bedrøvet Fader hans Bøn. Desuden fortjener Hahn vor Brede, fordi han er en ugudelig Slagsbroder.“

Christian den Sjette gif hen til sit Skrivebord og udstedte en Ordre til Hahns Assistent samt en Befaling, at den nævnte Garderløjtnant havde at forlade hans Riger for bestandig. Derefter rakte han Papiret til Plejs. Denne greb det og gennemlæste det hastig. Han takkede Kongen og vilde gemme Ordren, men Kongen tog den atter, ringede og befalede den vagthavende Officer, at den strax skulde bringes til Hertugen af Würtemberg.

„Nu have vi opfyldt Eders Begjæring,“ henvendte han atter Ordet til Plejs, „og nu haabe vi, at I fremdeles bevarer Eders Hemmelighed. — I har at dementere alle Rhygter, som muligvis ere opstaaede,“ tilføjede han i en befalende Tone.

Plejs gjorde en dyb Forbøining og fjernede sig. Han havde hævnnet sin Søn, men en bitter Anelse jagde ham, at hans indflydelsesrige Rolle ved Hoffet fra denne Dag af var udspillet, og hans Klogskab bød ham derfor at trække sig tilbage til sine Godser.

Det skete, som Plejs havde anet, og Hoffolkenes speidende Blikke opdagede snart, at Christian den Sjette ikke mer tyede til Overkammerherren for at søge Raad. Næste Aar fik denne atter et tydeligt Tegn paa Kongens Stemning, da hans Broder, Finantsminister Ludvig Plejs, fik sin Afsted, fordi han satte sig imod at udbetale en betydelig Sum, hvilken Dronningen forlangte. Carl Plejs vidste, at Kongen altid var fortornet over hendes Odselhed, og at han for at hæmme den endog ved Ligt søgte at føre hende bag Lyset. Han kunde derfor forstaa, at denne Grund kun var et velkomment Paaskud, ved Hjælp af hvilket Christian den Sjette ogsaa vilde befri sig fra dette ældre Medlem af Familien Plejs, og fra nu af lagde Kongen heller ikke mere Dolgemaal paa sin Fortørnelse mod de to i Unnaade faldne Stormænd.

Smidlertid syntes Gerhards Skjæbne som Barn og ungt Menneske virkelig at have gjort et uudslætteligt Indtryk paa Faderen, thi ethvert forladt, trængende Barn paa hans store Godser fandt en faderlig Velgjører og Beskytter i ham. Han lod oprette sexten Skoler, og jaavel Bornenes som og Lærernes Vel laa ham varmt paa Sinde.

Hvad hans Hævn angik, da var Hahns Afsted fra den danske Hær og Forvisning de haardeste

Slag, som kunne ramme den arrogante tyske Greve. Fattig og ene maatte han nu selv drage til andre Lande for at søge Tjeneste i fremmede Hære. Tyskland aabnede omfider Armene for ham, men efter et Par Aars Forløb kom der Efterretning til Danmark om, at han var falden i en Duel mod en af sine egne kjære Landsmænd.

Syttende Kapitel.

Tre Aar vare forløbne. Den trettende Marts 1725 afgif Prinsesse Sophie Hedvig ved Døden, og Bemmeltoste blev nu ifølge hendes afdøde Moders Bestemmelse ved en kongelig Fundats indrettet til et adeligt Frøkenfloster.

For Charlotte Amalie havde det været en tung Prøvelsens Tid, hvori hendes hyppige og fortrolige Brevverling med Anna Sophie dannede det eneste Udspring. Foruden Charlotte Amalies Sorg over sin eneste Ungdoms Elskedes pludselige Død, be-
drøvedes hun ogsaa over Christian den Sjettes ved-
varende forbitrede Stemning mod hende og Anna
Sophie. Aaret efter den ulukkelige Begivenhed i
Sjælland havde hun paa Geheimeraadinde Blohmes
indstændige Opfordring taget Ophold for længere
Tid i Hovedstaden, medens Gylbenlunds gamle

Lystslot blev nedrevet og en solidere Hovedbygning opført paa Prinsessens Bekostning, hvilket Slot fra den Tid fik Navnet Charlottenlund. Fru Blohme havde haabet, at det unaturlige Forhold mellem de to Søskende skulde jevnes og en Tilnærmelse finde Sted, men alle Bestræbelser syntes forgjæves. Og dog havde Prinsessen en trofast Ven ved Broderens Hof, Christian Gersdorf, som kort Tid efter Vennens Død var bleven udnævnt til opvartende Kammerjunker og gift med Antoinette Rosenørn fra Ratholm.*) Hans Magt var imidlertid ikke tilstrækkelig til at udrydde al den Gift, som var saat i Kongens Sjæl. Vel mødtes de to kongelige Søskende ved enkelte Anledninger i Hoffets Nærværelse, den ceremonielle Etikette blev ikke tilfidefat, men der blev aldrig vejlet et fortroligt Ord mellem dem. Charlotte Amalie fældede ofte i Enrum Taarer over Mangelen paa sand fristelig Forsonlighed i Broderens Karakter, og over hans Hjertes Kulde. Hvad Dronning Sophie Magdalene angik, saa havde hun gjerne set, at Svigerindens store Rigdom var gaaet over i en af hendes forfløine og ødsle Brodres Hænder. Begge Markgreverne vare

*) Gersdorf blev senere, ligesom Faderen og Farfaderen, Amtmand paa Ralsø.

nemlig skilte fra deres Gemalinder, men netop disse Egteſkabsplaner og Dronningens tyſke Sympathier fjernede Charlotte Amalie aldeles fra Svigerinden.

Nun et lille Barn, Charlotte Amalies Broderſøn, den tilkommende Tronarving, var knyttet med uopſøſelige Baand til hendes Hjerte. Dette Barns Fødsel, ſom fandt Sted i Frederik den Fjerdes Levetid, havde vaſt ſtor Jubel ved Hoffet, da man begyndte at frygte for, at Chriſtian den Sjettes Egteſkab ſkulde blive barnløſt. Kongens og Kronprinsens ſvage Helbred lod forudſe deres tidlige Død, og Tanſen om, at Tronen i ſaa Fald maatte være gaaet over til Prins Carl, Kongens Broder, havde voldt Frederik den Fjerde ſtor Bekymring paa Grund af Prins Carls og hans Søſters Had til Anna Sophie. Den lille Arvings Ankomſt til Verden var derfor en lykkelig Tidende, ſom blev feiret med Bal og Illumination af Dronning Anna Sophies Svoger, Storkantsler Grev Holſtein. Farfaderen og Anna Sophie hang med ſtor Kjærlighed ved den lille Sonneſøn, men af ſine egne Forældre blev han behandlet med den unaturlige Stivhed og Kulde, ſom karakteriſerede Chriſtian den Sjettes og Sophie Magdalenes Hof. Saaledes blev det endog Drengen forbudt nogenſinde at nævne dem ved Fader- og Modernavnet, og man omgav Barnet

næsten udelukkende med tyske Lærere. Den pietistiske Dronning, der hos August den Stærkes Gemalinde kun havde lært at elske Glimmer, behandlede i Særdeleshed sin Søn med en kold Strænghed og Mistænksomhed, hvilket fra hans tidligste Barndom fjernede hans Hjerte fra hende. Den smukke lille Prins, som af Naturen var aabenhjertig, munter og kjærlighedsfuld, bandt sig med Snderlighed til sin skønne Fæster Charlotte Amalie, men Dronningen, der skinng vaagede over Sønnen, frygtede for hendes Indflydelse, da hun ikke ønskede flere danske Elementer i Prinsens umiddelbare Nærhed end hans Overhofmester, Statsminister, Baron Jvar Rosenfrands. Thvorvel Charlotte Amalie vidste, at Rosenfrands tidligere havde været Anna Sophies Modstander, saa følte hun dog en Glæde over, at Christian den Sjette i det Mindste havde sat en lærd og dygtig dansk Adelsmand til at have Opsigt med den tilkommende Tronarvings Opdragelse, men hun mærkede snart med Befymring, at Rosenfrands's Magt blev hæmmet af Sophie Magdalene og Prinsens Hofmarschal, den pietistiske Baron Söhlenthal.

Træt og nedslaaet af feilslagne Forjøg havde Prinsessen atter truffet sig tilbage til Charlottenlund. Hofpræst Bluhme havde ofte givet hende Haab om, at han vilde indvirke paa Kongen, men

da hun endnu ingen Forandring sporede i Broderens Stemning, tabte hun Troen paa hans Løfter, og Christian Gersdorf havde hidtil set alle sine Bestræbelser strandet. Ligesaa lidt vare Geheimeraad Blohme og hans Svigerfader, Grev Holstein istand til at udrette Noget i denne Retning.

Det var hen imod Juletid. En kongelig Ekvipage med nedladte Springgardiner og forspændt med sex Heste, to Vogne med Kammerjunker, blandt hvilke Christian Gersdorf befandt sig, Overhofmarschallen og Overhofmesteren, to ridende Kammerpager, fire Løbere og tolv Lakaier, sexten Husarer og tredive Mand Gardere med to Officerer, viste sig uventet ved Charlottenlund. Den kongelige Karet holdt for Slottet, og Christian den Sjette steg ud, ledsaget af sin lille Søn. At Kongen kjørte uden Dronningen var et Særshyn, og dette Besøg vakte den største Forundring hos Charlotte Amalie, der hastig lod sine Hoffolk kalde for at modtage Landets Hersker paa en sømmelig Maade.

Efter at Kongen med sine Kavalerer havde hilst paa Prinsessen i Modtagelsesværelset, tog Christian den Sjette sin Søsters Haand og førte hende ind i et tilstodende Gemak. Han satte sig i en Sofa ved hendes Side, medens den lille Kronprins tog Plads paa en lav Taburet overfor dem. Charlotte Amalies

Hjerte bankede af spændt Forventning. I Gersdorfs Blik havde hun læst lyse Tidender.

„Vor Hofpræst Bluhme,“ begyndte Kongen, „har ofte og indtrængende talt til os, fordi vi ikke have kunnet pardonneres Enkedronning Anna Sophie og den Ulydighed, som I har vist ved hin usømmelige Rejse. Bluhme har formanet os til Broderfjærlighed, og vi føle nu ogsaa, at det er forargeligt for Gud og Mennesker, naar man ikke viser en Kristens Kjærlighed mod sine Søfende.“

„Himlen og Eder, min høie, ædle Broder, takker jeg for disse Ord!“ udbrød Charlotte Amalie.

„Til Bevis paa, at vi ere venlig stemte mod Eder,“ vedblev Kongen, „saa tillade vi Eder i Eftertiden at føre Brevvevling med Enkedronning Anna Sophie. Vor kjære Søster kan bringe hende en Gulehilsen fra os og sige hende, at vi ikke ere utilbøielige til at modtage Brev fra hende. Vi ville ikke bære Nag til Nogen i den hellige Juletid, som nu nærmer sig.“

„Jeg kan ikke noksom takke Eders Majeestæt. Dette Træk af Eders Karakter er efterlignelsesværdigt,“ svarede Charlotte Amalie med Taarer i Øinene.

Ogsaa Kongen var bevæget. Han var i et af de Diebliske, hvori den sande Gudsfrugt i hans Sjæl

fejtede Hyfleri og andre mørke Egenskaber bort og trængte frem i sin smukke, rene Skikkelse.

„Charlotte Amalie, i mange Aar har I ingen Bøn havt til os. Saafremt at I nu skulde have Noget, som ligger Eder paa Hjerte, saa sig os det aabent?“

„Ja, jeg har en stor Bøn, som jeg i Eders Underaaatters Navn beder Eders Majestæt om allernaadigst at bønhøre,“ begyndte hun dristig.

„Lad høre?“

„Jeg beder for vort Modersmaal, som sygner saaledes hen, at Præsterne paa mange Steder i Sønderjylland prædike paa Tysk, hvorved Menigheden ikke engang kan forstaa Guds Ord.“

„Er det muligt!“ udbrod Kongen forfærdet.

„Ja, Eders Majestæt.“

„Det volder os stor Chagrin at høre,“ lød Christian den Sjettes Svar. „Vi give Eder vort Ord paa, at dette skal forandres.“

Prinsessen udtrykte sin Tak og vedblev:

„Ligeledes drives Undervisningen i Skolerne paa Tysk. Den opvoksende Slægt lærer hverken at elske, ikke engang at kjende sit Modersmaal.“

„Dette er Uret! — Saaledes bør det ikke være,“ udbrod Kongen. „Vi ville skaffe os paalidelige Op-

Iyſninger deſangaaende. — Her maa ſke væſentlige Forandringer.“

Han reiſte ſig og rakte hende Haanden.

„Vor dyrebare Søſters Ord ere gaaede os dybt til Hjertet, og vi ſkulle ikke glemme at handle i vore Underſaatters Tarv.“

To ſmukke, uſkyldige Barneſine havde under denne Samtale med tankefuld Opmærksomhed fæſtet Blikket paa Charlotte Amalie. De kongelige Søſtende forlode nu Gemakket, men medens Chriſtian den Sjette vexlede nogle Ord med Prinsſſens Kavalerer og Damer, flyngede den lille Tronarving ſig op til Tanten. Hun kyſſede ham kjærligt, og han hviſtede til hende:

„Jeg vil ogſaa lære og tale Danſk.“

„Ja, elſk Danmark og elſk Dit Modersmaal, mit hjertenskjære Barn,“ bad hun.

„Det lover jeg,“ ſvarede Drengen med en for hans Alder forbausende Alvor, og det Loſte glemte han ikke, da han blev Danmarks Konge.

Chriſtian den Sjettes Beſøg var et Lyſpunkt i Charlotte Amalies Liv. For forſte Gang havde hun formaaet at virke i Danſkhedens Interesſe, og Haabet om et lykkeligt Reſultat opſtod hos hende. Som det undertrykte Modersmaals Talſmand havde hun ſtaaet overfor Kongen, hun havde ſamlet al ſin Eſtyrke og ſit Mod for at kæmpe for det, og hun

havde tilskyndeladende vundet Seir, thi hun stolede trygt paa, at Christian den Sjette ikke vilde bryde sit Ord.

Da hendes kongelige Broder var taget bort, hastede Charlotte Amalie med at kundgjøre Anna Sophie det glædelige Budskab om den givne Tilladelse, som netop i dette Dieblif var en Lykke for Moder og Datter, da den gamle Thorsten samtidig afgik ved Døden, og deres Brevvevling altsaa var bleven afbrudt.

Charlotte Amalie erfarede snart, at Christian den Sjette mindedes sit Lofte til hende. Han erkyndigede sig noie om alle Forholdene i Sønderjylland og særlig om de sproglige Forhold i hele Riget, men Sagen trak i Langdrag, og da Kongen begik den utilgivelige Feil at hente sine Raad og Oplysninger hos Tyskere, saa blev det eneste Resultat af Charlotte Amalies hemmelige Bestræbelser desværre fun, at den tytte Salmesang blev afskaffet i et Par Kirker, og at det blev forordnet ved Lovbud, at alle Præster og Skolelærere, som i Eftertiden bleve ansatte i Slesvig, skulde kunne forstaa Dansk. Dette Lovbud var en Glæde for den fædrelandskjærlige Prinsesse, og hun opgav ikke Haabet om Sagens yderligere Fremme, men Charlotte Amalie indsaa med Bømd, at Sophie Magdalenes Ugtesfælle ikke var den Mand, som kunde plante den kraftige Danskheds Sæd i det halvtyske Slesvig, og flere Forsøg, som hun gjorde paa at saa Stavn-

baandet hævet, mislykkedes aldeles. Den lille Kronprins var altjaa den Eneste, som hun mente med Tiden skulde kunne befæste og grundmure Faderens svage Bygning, og for at opnaa dette maatte hun ty til enhver fin, kvindelig List.

„Min kjære Frijs maa flittig studere sit Fædrelands Historie,“ sagde hun tidt til Brodersønnen og forærede ham danske Mynter, Billeder af berømte danske Mænd og Prospekter af danske Stæder. Ligeledes gjorde hun sig det til en Opgave at hende hans Opmærksomhed paa den nordiske Naturs og Kunsts Mærkværdigheder for saaledes at vække Interesse hos ham for Alt, hvad der angik de Riger, hvis Trone han engang skulde bestige. Dette lykkedes hende fuldkomment. Den lille Prins udvidede sine Samlinger, han dannede sig et udvalgt Bibliothek prydet med sjældne gamle Haandskrifter i de nordiske Sprog og kastede sig med den største Flid over disse Studier. Historien beretter saaledes, at Kronprinsen, medens han endnu var meget ung, en Dag opholdt sig i Kongens Bibliothek og begyndte en lærd Samtale med Etatsraad Hans Gram angaaende Danmarks Historie. Gram ledede ham dybt ind i denne, og Prinsen overraskede og henrykte ham saaledes ved sine Kundskaber, at Gram skul have erklæret denne Dag for den lykkeligste i sit Liv. Kongen, som

nærede stor Kjærlighed til Vidensfaberne, var med Glæde Bidne til Sonnens Flid; hans Forkjærlighed til alt Nationalt vakte derimod Dronningens Brede, og hun kaldte nu sin Søn spottende for „der dänische Prinz“. Man forbavtede sig over hans Sympathier uden at kjende den sande Kilde til dem.

For at hendes Værk ikke skulde forstyrres, maatte Charlotte Amalie bevæge sig i disse Forhold med den største Forsømmhed. Det stille Bemod, der altid hvilede over hende og fremkaldte en Skyhed for at stille sig frem, hjalp til at unddrage hende Dronningens Opmærksomhed. Hun røgtede samvittighedsfuldt sin ubemærkede Gjerning, hun pleiede Gavnildhedens skjønne Spire i Brodersønnens Sjæl, og ligesom Tanten var en Moder for alle Trængende, saaledes straaede der aldrig et gladere Smil paa den lille Kongesøns smukke Ansigt, end naar han kunde komme den Bedende i Forkjøbet, og dette kjærlige Hjertelag erhvervede ham tidligt Navnet Frederik Giegod.

At lede den unge Tronarvings Sympathier og Interesse til Betsignelse for det Folk, hvilket han var udfaaret til at blive en Hersker over, var den Opgave, som Charlotte Amalie nu havde sat sig. Det Grundlag, som hun lagde i hans Sjæl, sporedes hele Livet igjennem hos ham, men da Barndomsaarene vare hennrundne, og den unge Fyrste traadte

ind i Unglingsalderen, da oprandt den vanskelige Periode, i hvilken den muntre, fyrrige Ungling begyndte at stille større Fordringer til Livet og dets Nydelser. Alle ydre, sørgelige Forhold og Omstændigheder forenede sig om at kaste den unge Tyrste ind i de ullykkelige Forvildelser, der tilsidst bleve hans Undergang. Ved Hoffet herskede der et dræbende Ceremoniel og en Kulde og Stivhed, som banlyste al Livsglæde. Dertil kom at Dronningen, som altid svævede i Angst for sin Gemæls Trofskab, fjernede enhver Dame, der var udstyret med Ynde og Skønhed fra de kongelige Sale, ligesom alle uskyldige Forlystelser bleve fordømte med Undertagelse af en enkelt, glimrende Fæst. Christian den Sjette, Sophie Magdalene, flere af hendes pietistiske Venner samt Hofpræst Bluhme arbejdede paa at forvandle hele Nationen til et salmesyngende og bedende Folk, som kun turde tale, handle og bevæge sig med religiøs Salvelse. Den livsglade Prins fik snart Afsty for sine Omgivelser og søgte Trøst og Erstatning i letfjindige Venners Selskab. Om Dagen før han omkring i Skovene og nød Tagtens Glæder med den dristfældige Hertug af Würtemberg og hans Officerer, og Grev Stolberg og Kammerjunker Henrik Tillisch førte ham hemmeligt til Binkjældere og Olhuse, hvor han tilbragte Nætterne. Her lærte

han Lysten at kjende i dens affhyeligste Skikkelse, og paa disse raa Steder svækkede han sit Legeme og sin Aand ved at hengive sig til berusende Drikke.

Den unge Tronarving søgte i disse Aar kun sjældnere Tantens Selskab, han lyttede adspredt til hendes Ord, og de store, alvorssfulde Tanker, som hun havde indpodet i ham, svandt istedet for at modnes i hans Sjæl. De boglige Sytler begyndte at trætte ham, og han spildte nu heller sin Tid ved Dreierbænken. Den mørke Skæbne, som i Livets afgjørende Dieblikke svævede over Charlotte Amalie, viste sig atter her, og hun manglede Støtter og Kraft til denne Gang at afværge den ved at knuse det Onde i Roden. Gerhards Død, Tilintetgjørelsen af hendes skjønneste Forhaabninger havde brudt hendes Energi. Hun opdagede hurtig den ulykkelige Forandring hos sin Yndling, men først efter længere Tids Forløb erfarede hun Grunden dertil. Istedet for nu at optræde med Fasthed og Handlekraft og i Nødstilfælde aabenbare Alt for Kongen, tav hun og søgte at holde Modet oppe i Haabet om, at naar det vigtige Dieblif kom, da Kronprinsen skulde tage Styr over Rigerne, saa vilde Kjærligheden til hans Underjatter og Bevidstheden om de store Pligter mod dem, skænke ham Kraft til ethvert Offer.

Attende Kapitel.

Den danske Kongedatters blide, indtagende Ynde og Elskværdighed havde gjort hende berømt endog ved fremmede Hoffer, og mange Fyrster havde Blikket fæstet paa hende, selv da hun ikke længer var i Ungdommens første Aar. Blandt disse Fyrster ville vi nævne Pfalzgreven af Zweibrücken-Birkenfeld, som, støttet af Frankrig, en Tid gjorde sig Haab om Sverrigs Trone. Hans inderlige Ønske var at erholde Charlotte Amalie til Gemalinde, men hun nægtede at laane Ore til slige Ægteskabsplaner, og selv om han var bleven svensk Tronsfølger, vilde han ikke have opnaaet at faa hendes Haand, da hun vilde blive sin første og eneste Kjærlighed tro.

Charlotte Amalie besøgte ikke tiere Clausholm, men med Christian den Sjettes Tilladelse mødte hun Enkedronningen paa Boller, og hun havde den

Glæde at bemærke, at Stedmoderens Helbred i de senere Aar forbedrede sig betydelig. Det var derfor et uventet Sorgens Budskab for Charlotte Amalie, da hun modtog Efterretning om, at en smitsom Sygdom pludselig havde bortrevet Anna Sophie.

Den syttende Januar 1743 døde Enkedronningen, utroligt høit elsket af sine Omgivelser og af Gudsjets Beboere. Efter hendes Død gik Clausholm over i Regeringens Hænder. Da Christian den Sjette havde frataget hende hendes øvrige Eiendomme, efterlod hun sig kun en forholdsvis ringe Formue, hvilken, ifølge hendes testamentariske Bestemmelser blev fordelt blandt hendes nærmeste Familie og hengivne Hoffolk. Tredsindstyve Tusind Rigsdaler bleve anvendte til Stiftelsen af Legater i velgjørende Diemed, og de Juveler og Smykker, som Christian den Sjette havde tilladt hende at beholde, skænkede hun til den danske Kongefamilie, fornemlig til sin Stedsøn og hans Gemalinde. — Paa Charlotte Amalies Forbøn lod Christian den Sjette Anna Sophies jordiske Rejster føre til Roskilde Domkirke, hvor hendes Kiste fik Plads omgivet af hendes tre smaa Børns. Hun kom saaledes til at hvile under samme Kirkes Hvælvinger, som overskygge de danske Kongers Grave, deriblandt den Konges, for hvis Skyld hun af Kjærlighed begik sit Livs eneste Brøde.

Medens Mange i Sylland udelukkende hengave sig til Sorgen over Enkedronningens Død, var det Dagens brændende Spørgsmaal i Hovedstaden, om de tre nordiske Rigers Kroner atter skulde bæres af en dansk Fyrste. Kronprinsens elskværdige, indtagende Væsen, som havde saa stor Lighed med Charlotte Amalies, havde vundet Folkets Hjerte for ham, og der gik godt Rix om ham i andre Lande. Af de fire Beilere til den svenske Trone var den danske Kronprins den, som ubetinget havde vundet de fleste Tilhængere.

Paa Christiansborg Slot, hvor en lille Række af Gemakker ifølge Kongens Ordre stod til Charlotte Amalies Afbenyttelse, gjenfandt vi hende i fortrolig Samtale med sin tyveaarige Brodersøn. Den blege, sørgeklædte Prinsesse havde sættet Blikket med moderlig Omhed paa den smukke Yngling, hvis Haand hun holdt imellem sine.

„Frih, nu er Du altsaa enig med mig i, at det er paa Tide at Du kaster alt Betjend bort?“ bad hun indtrængende.

„Ja, dyrebare Tante, I har vaakt Noget i mig, som længe har slumret. — Den nordiske Union er en stor og deilig Tanke, og jeg føler Kald til at skabe Folkenes og Rigeres Lykke.“

„Himlen være takket! Jeg har længe haabet paa en eller anden Begivenhed, som kunde drage Dig ind

paa en bedre Wei. — Men endnu har Du ikke naaet det store Maal."

"Alt tegner gunstigt," svarede Kronprinsen glad tillidsfuld. "Vor Ufsending, General Grüner, har virket som en klog og snild Diplomat. Jeg har Præsterne og Folket for mig, de tapre Dalskarle ville ikke sky at gribe til Vaaben for min Skyld, og Mange af Adelen og de andre Stænder drages over paa mit Parti. Det bliver med hver Dag forøget."

"Men de svenske Kommissærer ere ikke dansksindede, og — jeg frygter for, at Berkentin ikke er den Mand, som min Broder skulde have sendt som Ambassadør i denne vanskelige Sag."

"Hvorfor mener min høie Tante dette?"

"Jeg havde fornylig en sær Drøm, som jeg ikke kan glemme. Det syntes mig, at jeg saa hele Stockholm i Oprør. Bevæbnede Skarer trængte frem og kæmpede mod hverandre, og jeg hørte tydeligt, at man raabte paa den danske Kronprins, men Du var intetsteds at se. Da traadte Berkentin frem paa Terrassen, paa hvilken det gamle Slot er bygget, og Folket strømmede til og rakte ham en Krone, som de bade ham om at bringe Dig. Han tog imod den, men i det Samme lod han den falde, og jeg saa den rulle bort og forsvinde. Berkentin trak sig

frugtfuld tilbage, og det forekom mig, at jeg i hans Ansigt gjenkjendte Hofpræst Bluhmes Træk."

Kronprinsen var pludselig bleven alvorlig.

"Maaſke jeg ſelv burde være reist til Sverrig?"

"Du gjætter min Tanke. Gaa til Hans Majeſtæt og anmod ham om at lade Dig drage med en anſelig Flaade til Stockholm. Din Nærværelſe vil udrette mer end hundrede Gefandter. De ſvenſke Underſaatter ſkulde ſelv lære Dig at kjende, og ſaa fremt det ſforter paa Penge, ſaa ſkal jeg forſtræffe Dig med de nødvendige Summer."

Kronprinsen modtog med Taknemlighed dette Tilbud.

"Al! Friſk," vedblev hun vemodig, "vi To trængte til en Støtte, en raadſnild og handlekraftig Mand, ſom havde det rette Blik paa Sagerne. — Men Forſynet har villet det anderledes, da han blev mig berøvet," tilſpøiede hun halvhoit.

"Hvem mener min ædle Tante?" ſpurgte Prinsen forundret.

"Hvad nytter det at drage de tunge Minder frem? — Graven giver Ingen mer tilbage. — Men gaa nu til Kongen."

Kronprinsen adlød hende. Han anede, at hun havde havt en dyb Hjertesjorg men vovede ikke at ſpørge hende deſangaaende.

I Christian den Sjettes Torgemark mødte han Bluhme, og en underlig Anelse greb ham, da han fandt Kongen knælende paa den afdøde Dronnings Bedestue. Da han havde endt sin Bøn, frembar Kronprinsen sit Andragende, men til hans Forfærdelse afflog Kongen paa det Bestemteste at lade Sønnen reise til Stockholm.

„Vi have effen drøftet Sagen med Bluhme,“ svarede han, „og vi føle, at det er en Samvittighedsag at forcere vort Forslags Gjennemførelse. De tre nordiske Rigers Forening vil ikke kunne iværksættes uden Blodsudgydelse, og det er uforsvarligt for Gud at lade Menneſkeblod udgylde for en Krones Skyld.“

At Kongen havde skiftet Sind stod nu klart for Prinsen.

„Ederes Majestæt, saa kunne vi jo ligesaagodt strax trække os tilbage,“ udbød han.

„Du kjender jo de Tilbud, som jeg har gjort Sverrig. Det begynder at se truende ud, derfor have vi befalet, at femten Tusind Mand skulle slaa Leir udenfor Kjøbenhavn, og at en ligesaa stor Hærstyrke skal trække sig sammen paa de norske Grænser ved Sverrig.“

„Skald Krigen skulde udbrude, giver Ederes Majestæt mig saa Tilladelse til at drage til Norge for at stille mig i Spidsen for Hæren?“

Kongen lovede dette og meddelte Kronprinsen, at han i Tilfælde af, at der virkelig skulde blive Krig, haabede at faa Hjælpetropper fra Kongen af Storbritannien. Dernæst betroede han Sønnen, at Hertugen af Cumberland havde beilet til den unge Prinsesse af Danmark, Prins Frederiks Søster, og til Slutningen viste han ham et Portræt af Hertugens Søster, Georg den Anden af Englands skjøne Datter.

Kronprinsen stod som fortryllet af dette Billede, og en heftig Videnstæb til den unge Prinsesse tændtes i hans Sjæl. Kongen fortalte ham om hendes mange Dyder, og fra nu af drømte han Nat og Dag om hende. Tanken om den nordiske Union udslettedes ikke hos ham, men Kongen havde jo befaleet, at Alt skulde overlades til Berkeentin, og først efter Aar og Dags Forløb viste det sig, at denne Minister, overensstemmende med Bluhmes og Kongens hemmelige Instruxer, havde handlet saaledes, at Kronen i Virkeligheden faldt ud af hans Hænder og rullede bort for bestandig.

Flere Maanedes vare imidlertid henrundne, siden Kongen havde vist Sønnen den attenaarige Prinsesses Portræt, og Sommersolen kastede atter sine gyldne Straaler ind i det stille, hyggelige Hjem paa Charlottenlund. Prinsesse Charlotte Amalie sad i Have-

jalen omgivet af sine Hofdamer og beftjæstiget med et Silkebroderi. Da traadte Kronprinsen hurtig og uanmeldt ind. Hans flammende Blikke og hele Udtryk viste, at han var i en heftig Sindssbevægelse, og han bad om en Samtale med Tanten. Damerne fjernede sig. Den tyveaarige Yngling betroede nu Charlotte Amalie sin hemmelige Kjærlighed til den engelske Prinsesse, som han havde besluttet at udfaaere til sin Brud. At Kongen fra Begyndelsen af selv havde ønsket dette, kunde han ikke tvivle om, men pludselig var Christian den Sjette begyndt at vakle, da Dronningen bestemt havde udtalt sig imod denne Forbindelse, eftersom hun ønskede et Egtekab imellem Sonnen og Prinsesse Therese Natalia af Brunsvig.

„J, min dyrebare Tante, er mit Livs gode Aand,“ udbrod han, „og J maa ikke jvigte mig. Saafremt man paatvinger mig en Gemalinde mod min Inclination, saa vil jeg styrte mig, —“

„Stille, Frijs,“ afbrød Charlotte Amalie ham. „Jeg har ogsaa hørt meget Godt om Prinsesse Louise af England.“

„Ja, Alle elske hende i hendes Fædreland, og jeg vil ægte hende og ingen Anden, men Hendes Majestæt eier ikke Kjærlighed til sin Søn. J er den Æneste, som nærer moderlige Følelser for mig.“

„Og jeg skal ogsaa virke for Dig som en Moder,“

svarede Charlotte Amalie. „Her er ingen Tid at spille, jeg maa strax til Kongen.“

Hun gav Ordre til at spænde for, og Kronprinsen, som var redet til Charlottenlund, tog Plads i Karetten ved hendes Side. Charlotte Amalie indsaa, hvormeget der i dette Dieblif stod paa Spil, og hun frygtede i hoi Grad for Sophie Magdalenes uindskrænkede Herredomme over sin Gemal.

Ved Ankomsten til Frederiksberg Slot lod Prinsessen sin kongelige Broder anmode om en Samtale. Christian den Sjette modtog hende i sit Arbeidsværelse, og hun skred ufortøvet til Sagen ved at sige ham, at hun kom som Talsmand for den unge Prins, hvis Kjærligheds Lykke Dronningens Planer truede med at tilintetgjøre. Kongen blev oienynlig forlegen og svarede undvigende.

„Kronprinsen er ung, syrig og letjindig,“ tog hun med Fasthed Ordet. „Ederes Majestæt kan ikke forsvare at lade ham fortabes. Han er ikke alene Ederes Son, men den tilkommende Konge af Danmark og Norge, og — om Gud vil, af Sverrig.“

„Prinsesse Therese skal, ifølge vor høitelskede Gemalindes Udsagn, være en meget charmant Dame.“

„Men Prinsens Hjerter har valgt Louise af England. Dette Egtekab er ligeledes onfseligt af politiske Hensyn, og Folket vil juble sin tilkommende

Dronning imøde. — Derimod — Eders Majestæt tilgive min Driftighed — men Dronningens Slægtninge have givet saa stor Grund til Anker, at en tyff Prinsesse i dette Dieblif vil blive modtaget med Modvillie."

Kongen saa forundret paa Charlotte Amalie, der havde talt med en Kraft, som han kun sjældent saa hos hende. I Hjertet gav han hende Ret, men uagtet det ægtefabelige Næg ofte tyngede paa ham, maatte han dog have en Støtte for at være istand til at sætte sin Villie mod Dronningens.

"Hvad begjærer da vor dyrebare Søster af os i denne Sag?" spurgte han.

"At Eders Majestæt, hvorledes Alt end stiller sig, giver mig Eders kongelige Ord paa, at Kronprinsen maa have frie Hænder i Henseende til Valget af sin Gemalinde."

Kongen rakte hende sin Haand.

"Vi love Eder dette."

Hun havde næppe udtalt sin Tak, før Døren blev aabnet, og Dronning Sophie Magdalene traadte ind med et Brev i Haanden. Hun syntes overrasket ved at se Charlotte Amalie. Efter at have verglet nogle saa Ord med Svigerinden, henvendte hun sig til Kongen.

"Jeg kommer for at underrette min høie Gemal

om, at jeg i Kronprins Frederiks Navn har anholdt om Prinsesse Therese af Brunsvigs Haand. I dette Moment har jeg modtaget et samtykkende Svar fra den unge Fyrstindes Moder."

Charlotte Amalie indsaa, at Dronningen ved at handle saaledes, mente at kunne tvinge sin Billie igjennem. Trods Kongens Overbevisning og Dnske vilde dette rimeligvis være lykkes hende, saafremt Charlotte Amalie ikke var kommet hende i Forkjøbet.

Christian den Sjette fastede et fortørnet Blif paa sin Gemalinde.

"I vidste, at dette Skridt var imod Kronprinsens Billie."

"Et Ord af Eders Majestæt og han maa adlyde."

"Men jeg vil ikke tvinge ham. Det gjælder min Søn og Rigernes Lykke, hvem der engang bliver regerende Dronning."

"Men det Passerede kan ikke forandres. Eders Majestæt kan ikke rolig være Vidne til, at Eders Søn tilspøier et Fyrstehus en saa blodig injure. Hertuginde er min Ungdoms Veninde."

"Det gjør os ondt, ifald der vil blive tilspøiet den unge Prinsesse og hendes Familie en Krænkelse af det danske Kongehus, men vi have givet vort kongelige Ord paa, at Kronprinsen skal have fuld Frihed til at vælge sin Gemalinde."

Dronningen stirrede forbavset og fortørnet paa sin Egtfælle. Et saa stort Nederlag havde hun endnu aldrig lidt. Hendes Blif fæstede sig med et hadefuldt Udtryk paa Charlotte Amalie.

„Det er os kjær, at de skjulte Magter omsider blive aabenbarede,“ lode hendes Ord til hende i en forbitret og jærkastigt Tone, hvorefter hun forlod Bærelset med afmaalte Skridt og sin vante stive Holdning.

Mellem de kongelige Søskende udspandt der sig en lang fortrolig Samtale angaaende den unge Prins og hans forestaaende Giftermaal. Charlotte Amalie saa grant, at Kongen havde det sande Hjertelag for sin Son, og at han ligesom Søsteren nærede det bedste Haab om, at et Egteskab overensstemmende med Prinsens Tilboielighed skulde rive ham ud af hans Ungdoms Forvildelser, hvilke Charlotte Amalie nu mærkede, at Kongen ikke var aldeles uvidende om. I denne Time erfarede hun ligeledes den glædelige Nyhed, at Christian den Sjette stod i Begreb med at oprette Selskabet for det danske Sprog og den danske Histories Forbedring, og hun saa deraf, at Kongen ingensinde havde glemt sit Løfte til hende.

Vi ville ikke gjengive Sophie Magdalenes og hendes Sønns Samtale, men da hun mærkede, at der

blev indledet Underhandlinger med det engelske Hof, faldt hele hendes Brede paa Sønnen. Ægteskabskontrakten mellem Kronprins Frederik og Prinsesse Louise blev undertegnet, og Folket jublede, da Prinsen den elvte December førte sin unge Brud ind i Kjøbenhavn ved et prægtigt Indtog. Dronningen modtog hende med Kulde, men Charlotte Amalie sluttede hende kjærligt i sine Arme, og en inderlig Sjælesympathi udviklede sig snart mellem disse to elskværdige Fyrstinder.

Paa Charlottenborg, hvor det unge Par havde deres Hjem, oplevede Charlotte Amalie mange lyse Timer. Hun delte de to ungdommelige Ægtefællers Ønske, hun glædede sig over at høre sit Modersmaal i de venlige Sale, hvori Munterheden tumlede sig, og hun var med stille Fryd Vidne til, at Kronprinsessens hele Hu stod til det Folk, hvis Dronning hun skulde blive.

Nittende Kapitel.

Tre Aar efter Kronprinsens Formæling døde Christian den Sjette paa Hirschholm Slot den sjette August 1746. Prinsesse Charlotte Amalie stod med Dronning Sophie Magdalene ved Kongens Dødsleie, og Sønnen kom tidnok ilende dertil for at lufte Faderens Dine. Klokken sex om Morgenens var Christian den Sjette hensovet, og samme Eftermiddag blev Frederik den Femte udraabt til Danmarks og Norges Konge fra Christiansborg Slot.

Charlotte Amalie havde ledjaget den unge Monark tilbage til Hovedstaden, og om Aftenen finde vi dem Begge siddende ene i et af Gemakkerne, dybt bevægede ved Tanken om den, som de nylig havde mistet. Den unge Konge var greben af Diebliffets Alvor, og Kronens thyngende Ansvar syntes at forfærde ham.

„Nu ere Tusinder af Blikke fæstede paa Dig, min dyrebare Brodersøn," tog Charlotte Amalie Ordet, „lad dem ikke blive skuffede i, hvad de haabe at se. — Man venter Meget af Dig. Kraft og Alvor til at blive en værdig Regent over Dit arme, halv ødelagte Folk."

„Ja, jeg veed, at Lasten er skudt op under Hykleriets Kappe."

„Det er et deiligt Storbærk at hæve Nationer — frem for Alt sit eget elskede Folk," vedblev hun.

Den tre og tyveaarige Konge bøjede Hovedet tavs og takkefuld. Bludselig reiste han sig. Den svage Yngling var som forvandlet. Det fine Legeme antog en fast og sikker Holdning, og de milde, smukke Dine tindrede af et herligt Lys. En deilig Tanke fødtes i dette Dieblis i hans Sjæl.

„Seg vil ikke, at Aanden skal underkastes nogen Indskrænkning i mit Rige," udbrod han. — „Bort med alt Hykleri, — bort med alle Danskheds Sjender, saa vil Folkets Kjærne vore frem!"

Charlotte Amalie lagde begge Hænderne om hans Hoved og trykkede et Kys paa hans Pande, medens en Glædestaare perlede ned ad hendes Kind.

„Gud give, at denne Pande altid maatte føde saa junde og kraftige Tanker," bad hun bevæget.

Ministrene, Adelen og Folket studiede over den

unge Konges djærve og værdige Optræden. Han overgik de dristigste Forventninger, og en længe ukjendt Fred og tryk Tillidsfuldhed greb Alles Hjerter. Deputationerne mærkede, at han var nøie fjendt med Landets Tilstand, og at det var hans Ønske at bringe den gjældbetyngede Finantskasje paa Fode ved en klog Sparksomhed. Folket omringede jublende sin Konge og Dronning, som ikke mer vare Fremmede for det.

Istedetfor Fernelænten og de skarpebevæbnede Husarer, var det nu Underjatternes Kjærlighed, der holdt Vagt om Kongeborgen. En frisk Luftstrøm gik igjennem hele Danmark, og Hytleriet blev knust i Glædens Arme. Det unge Kongepar aabnede Dørene for Muser og Gratier, og det vilde, at Velstand skulde blomstre i Borgernes Hjem. Det var hverken Charlotte Amalies eller Kongeparrets Ønske, at Danmarks Porte skulde stænges for Udlændinge; de ønskede tvertimod, at disse skulde bringe nye, friske Ideer ind, som kunde udvide de sammensnørede Forhold og virke til Oplysningens Fremme, men hvad de arbejdede paa, var en Reaktion mod Tyksheden. At denne skulde udsprede sig fra oven, var en Selvfølge, men en Hindring maatte overvindes, nemlig Enkedronningens ulyskelige Sympathier.

Et Par Maaneder efter Frederik den Femtes

Tronbestigelse, sad Prinsesse Charlotte Amalie paa Christiansborg Slot i fortrolig Samtale med sin Ungdoms trofaste Veninde, Geheimeraabinde Blohme, der imidlertid var bleven Enke.

„I kom altsaa igaar fra Hirschholm?“ spurgte Charlotte Amalie.

„Ja, og jeg forjfrer Eders kongelige Høihed om, at Enkedronningen næppe kan undertrykke sin Harm. Hans Majestæts prisværdige Indskrænkninger med Hensyn til Markgreverne og Enkedronningens uværdige Yndlinge, have allerede baaret de fortrinligste Frugter. De pengegriske Herrer tænke nemlig med fuld Alvor paa at forlade Danmark.“

„Seg veed, at min Brodersøn har frataget dem to Trediedele af deres uforjvarlig høie Indtægter.“

„Men Hævnen er desværre ikke udebleven. For at skadesløsholde sine Brødre, navnlig Markgreve Frederik Ernst, har Hendes Majestæt skænket ham mange af de værdifuldeste Kjøstbarheder, som findes paa Hirschholm.“

„Er I vis derpaa?“ spurgte Prinsessen bestrøtt.

„Aldeles. — De rede Penge iberegne, ymtes der om, at Gaven anslaaes til henved tre Tønder Guld.“

„Og disse Gjenstande ere førte bort fra Slottet?“

„Endnu ikke. Saavidt jeg har erfaret, skulde de først bortsendes om et Par Dage.“

Geheimeraadinde Blohme vedblev at fortælle adskillige andre mindre betydningsfulde Nyheder, men Charlotte Amalie lyttede kun adspredt til hendes Beretninger.

En Time senere traadte Prinsessen ind i Frederik den Femtes Arbeidsværelse, som modsat den afdøde Konges havde et lyst og venligt Præg.

„Hvad ligger min kjære Tante paa Hjerte?“ spurgte den unge Monark kjærlig og tog Plads ved hendes Side i Sofaen.

Med saa Ord underrettede Charlotte Amalie Kongen om den Gave, hvilken Enkedronningen agtede at give sine Brødre.

„Det havde jeg ikke troet. — Og dog — man kunde jo formode Sligt. — Dette Skridt vil medføre en Katastrofe.“

„Glem ikke, at hun er Din Moder,“ bad Charlotte Amalie.

„Nei. Men min Moder forglemmer, at hun har en Son, og at denne Son er Konge over et gjældbethyget Rige.“

Den følgende Dag tidligt paa Formiddagen overraskede Frederik den Femte Enkedronningen ved sit uventede Besøg. Da Sophie Magdalene ikke strax kunde modtage ham, spadserede han omkring i Værelserne. I et af disse vare nogle høit betroede

Domestiker ifærd med at indpakke adskillige Kufferter og Skrine, og i det Dieblif Kongen traadte ind, blev et kostbart Guld The- og Kaffe-Service omhyggelig indsvøbt.

„Til hvem skulde disse Sager sendes?“ spurgte Kongen tilhyneladende rolig.

„Til Hans Durchlauchtighed, Markgreve Frederik Ernst.“

Frederik den Femte gif videre, ind i Enkedronningens Privatgemakker, hvor hun nu ventede ham. Efter at de første ceremonielle Hilsener vare overlede, begyndte Sophie Magdalena at føre Sagen om Markgreverne og øvrige tyske Herrer paa Bane.

„Med Hensyn til deres Indkomster, da kan vor Befaling ikke tages tilbage,“ svarede Kongen med Bestemthed. „Derimod har Ederes Majestæt at udstede en Kontraordre.“

„Hvorledes?“

„Her maa ingen Gjenstande føres bort fra Slottet. Vi have selv set, at man er ifærd med at bortføre Kufferter af et værdifuldt Indhold.“

„Markgrevens Eiendele,“ svarede Sophie Magdalene med Eftertryk.

„Som vi konfirtere. — Vi nedlægge et bestemt Forbud mod, at disse Effekter skænkes til Fremmede.“

„Mine Brødre!“

„Det erfujerer Ederes Majestæt, men nu er jeg fader for mange Tusinder, hvem jeg skylder at bestærke mod Forurettelser.“

Kongen ringede, og en Lafai traadte ind.

„Hendes Majestæt har bestemt, at Kufferterne atter skulle paffes ud, og alle Gjenstandene sættes paa deres vante Pladser. Jernpengekrinet skal bringes herind,“ befalede han.

Lafaien saa paa Entedronningen, men da hun ingen Protest nedlagde mod Kongens Ordre, skyndte han sig at adlyde.

„Frig, Frig! Du har stedse været en trodsig Søn, men nu mærker jeg, at Du vil blive mig en haard Søn,“ udbrod hun, da Lafaien havde fjernet sig.

„Intet uden min Kjærlighed til mine Underjaatter og min Omhu for deres Vel skal være mægtigere end min sønlige Erbødighed,“ lod hans Svar.

Lafaien bragte Jernkrinet ind.

„Jeg vil ikke bruge den Møgle, som Gud har betroet i mine Hænder, til at aabne dette Skrin med,“ sagde Frederik den Femte, „men jeg vil underrette Ederes Majestæt om, at jeg har paatænkt at lade opføre et stort Hospital, saasnart de fornødne Midler kunne skaffes tilveie. Prinsesse Charlotte

Amalie har allerede lovet os et betydeligt Tilskud.*)
— Endvidere har jeg besluttet, — hvis Gud forunder mig at opleve den otte og tyvende Oktober 1749 — at nedlægge Grundstenen til en Kirke i Kjøbenhavn, for at fejre Trehundredeaarssdagen efter at den oldenborgske Stamme besteg den danske Trone."

Enkedronningen svarede ikke.

Hele Vinteren henrandt, for Sophie Magdalene var istand til at overvinde sin Bredde over Sonnens Afseer. Det faldt hende vanskeligt at forjone sig med den Tanke, at hun fra regerende Dronning var bleven sin egen Sønns Undersaat, men det viste sig nu, at denne Dronning som hidtil havde været saa hersejng, godt forstod at lægge sin Villie ind under en Mægtigere, og at denne Ydmygelse fremkaldte nye og bedre Tanker hos hende.

Næste Sommer kom der Indbydelse til Prinsesse Charlotte Amalie og den unge Konge og Dronning med deres Følge om at tilbringe nogle Dage paa Hirschholm. Enkedronningen modtog dem med en for hende usædvanlig Venlighed. Da de kongelige Personer sad ene i Samtale med hverandre, tilkjendegav Sophie Magdalene sit Bifald i

*) Frederik den Femte tænkte allerede dengang paa Stiftelsen af Frederiks Hospital.

Anledning af den paatænkte Plan om Opførelsen af en Kirke. Hun pegede paa det omtvistede Sernsfrin, som endnu stod paa den Plads, hvor Kongen havde ladet det sætte.

„Dets Indhold er jeg villig til at skænke til denne Kirkes Bygning,” sagde hun til Frederik den Femte.

At en forbausende Omvæltning var foregaaet i hendes Indre sporedes flere Gange i Samtalens Løb. Saaledes ytrede hun:

„Vi have nyligen besøgt Vallo Slot, og vi glæde os ved Tanken om, at mange af de danske Adelsmænds Døtre udi Tiden skulle takke os, fordi vi have stiftet dette Kloster.”

Næste Morgen begav den kongelige Familie sig til Slotskirken for at overvære Gudsstjenesten. Kongen og Charlotte Amalie verlede et Blik fuld af stum Overraskelse, da denne blev holdt i det danske Tunge-
maal, og efter Prædikenen henvendte Enkedronningen Ordet til flere Tilstedeværende med en Redsladenhed, som var modsat, hvad hun før havde vist mod det danske Folk.

„Vor høitelskede Gemals Død har bragt os til at tænke paa vort eget Endeligt,” sagde hun, da de atter vare vendte tilbage til Slottet. „Jeg har derfor bestemt, at alle mine Juveler og mit øvrige

Preiiosa ſkal tilfalde den danſke Krone, Kongen og det kongelige Huſ.

Frederik den Femte trykkede Moderens Haand til ſine Læber med ſønlig Kjærlighed, og han takkede hende i Danmarks Navn.

Erindringen om, hvad Sophie Magdalene forbrød mod Danmark, maa hendes Belgjærninger tildels faſte en Glemſelens Rappe over, da hun viſte, at hun virkelig har angret ſine Feil, og at hun har havt Hjerte for ſine Undergivne. Saaledes fortjener det at fremhæves, at Enkedronning Sophie Magdalene var den Førſte, ſom hævede Hoveriet paa Hirſchholm Gods og frigav Bønderne ved at lade Jorderne udſiſte, hvilket Exempel blev fulgt af Bernſtorff og af mange Herremænd over hele Landet.

Da Frederik den Femte med ſin Gemalinde og Tante forlod Hirſchholm efter hint glædelige Beſøg, ytrede Charlotte Amalie henrykt, at Danmark ſkyldte ſin unge Konge megen Tak.

Frederik den Femte ſaa med ſit milde, ſtraalende Blik paa hende og rystede paa Hovedet.

„Vore Underſaatter vide ikke, hvem der har været deres Inſe Genius.“

„Den er død, ſom jeg kunde ønske at ſamle Lærbær til,“ ſvarede hun ſørgmodig. „Nu vil jeg, at de udelte ſkulle pryde Din Pande.“

Vi ønskede at kunne slutte her, men Sandheden byder os at berette, at Skyggerne desværre atter trængte sig frem efter den unge, høit elskede Dronnings Død. Maaske har Frederik den Femte villet udslutte den Krænkelse, som han otte Aar tidligere tilføiede det Brunsvigiske Hus, og af den Grund saa hurtig besluttet sig til at ægte Juliane Marie, Prinsesse Thereses ældre Søster, men i dette Ægteskab fandt han ingen Lykke. Charlotte Amalie skulde endnu opleve den Sorg at se ham falde tilbage i sin Ungdoms ulykkelige Forvildelser, og hans Undersaatter sank med ham, idet Sæderne forværredes, Glæden udartede til Toilesløshed, Mydelsen til Raahed. Da Kongens moralske Kraft viste sig at være utilstrækkelig til at holde ham opreist, svandt ogsaa Charlotte Amalies Magt over ham. Naturen havde anlagt hende til at udføre en større Livsgjerning, men Prinsessens Moder, Dronning Louise havde altfor tidligt berøvet hende meget af den Freidighed og det friske Mod, som er en uundværlig Hjælper i Livets Kampe. Gjennem disse have vi fulgt den ædle Kongedatter, vi have set hendes Haab briste og hendes Sjælestyrke sønderbrydes ved Gerhards Baare, men hendes fromme Resignation hjalp hende til at bære de tunge Kors.

Charlotte Amalie kunde nu kun ved sine kvinde-

lige Dyder staa som et lysende Exempel for sit Køn. Erindringen om hendes store, usædvanlige Godgjørenhed lever i Histoires Optegnelser, ligesom hun ogsaa øvede en velsignelsesrig Gjerning ved at oprette Charlotte Amalies Stiftelse for fattige, ugifte Kvinder af alle Stænder.

Charlottenlund blev nu hendes fjæreste Opholdssted. Her levede hun i en lang Arrække stille og bramfri, i og for Naturen, som Gerhard først havde aabnet hendes Blik for, og paa sine mange Vandringer i den smukke, lille Skov og ved Drejundets Bred gjenfaldte den danske Kongedatter sig de usorglemmelige Minder og drømte om sin Ungdoms Kjærlighed.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

PTB

0041297

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 03 07 008 7